

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

Class No. *0A*
294.5
Book No. *7-319-6*

N. L. 38.

MGIPC-84-18 LNL/46-22-5-87-60,000.

ସଂପାଦକ

ଭଜନସାଗର

ପ୍ରଥମସ୍କନ୍ଧ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟସ୍କନ୍ଧ

ଶ୍ରୀ ଚାର୍ତ୍ତବୀର୍ଯ୍ୟ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ରଚିତ ଓ ସମ୍ପାଦିତ

ଶ୍ରୀ ପ୍ରମଥଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରନାଥଙ୍କ ଦ୍ଵାରା
ଦ୍ରଷ୍ଟବ୍ୟରୂପେ ପ୍ରକାଶିତ ।

PRINTED AND PUBLISHED BY SARAT CH. ROY
AT THE ANGLO-SANSKRIT PRESS,
51, SANKARITOLA,
CALCUTTA.
1921.

ପୂର୍ବମୁଦ୍ରଣ ସାଧ୍ୟ ।

ପ୍ରାଚୀନ

ନିମ୍ନ ପ୍ରାଚୀନ ପୁସ୍ତକ ।	ନିମ୍ନ	ପୁସ୍ତକ
ଅବେ ମହେଶ୍ୱର ତାରେ	୧	ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ
କଳା କାଳରେ ବଳ	୨	ପ୍ରମଦ ଅବେ ମୋ ବୋଲ
ବିଦ୍ୟାବିଦ୍ୟ ବୋଲ କାମ	୩	ଏକ ଶିକ୍ଷାବିଦ୍ୟା
ଅବେ ପାଦପଦ୍ମ କବି	୪	ଅବେ ପଦପଦ୍ମ କବି
ଅଶ୍ୱିନୀ ପୁଣିମା ଦେବ	୫	କାଳକାଳରେ କବି
ବିଦ୍ୟାବିଦ୍ୟ ବାବୁ କ	୬	ଶ୍ରୀମତୀ ପ୍ରମଦ କବି
ଶ୍ରୀମତୀ ନାଶନ ଶ୍ରୀମତୀ	୭	କବି ମାୟାବ କବି
କବିବଳ ପଦ କବି	୮	ବିଦ୍ୟାବିଦ୍ୟ ବିଦ୍ୟାବିଦ୍ୟ
ଅବେ ପ୍ରାଚୀନେ ନ ବୁଦ୍ଧ	୯	ମାୟାବିଦ୍ୟାବିଦ୍ୟ କବି
ବୁଦ୍ଧବେଦ ମୋରେ ବଦ	୧୦	କାଳକାଳରେ କବି
ଅବେ ପ୍ରମଦ ବୋଲ ମୋ	୧୧	ବୁଦ୍ଧବେଦ କବି
ଅବେ ମୋ ବୋଲ ବାବୁ	୧୨	ଅବେ ମୋ ବୋଲ ମୁ
ଅବେ ଶ୍ରୀମତୀ, ବୁଦ୍ଧ	୧୩	ଏକା ବୁଦ୍ଧବିଦ୍ୟା କବି
ଅବେ କବିବଳ କ କାମ	୧୪	ବିଦ୍ୟାବିଦ୍ୟାବିଦ୍ୟ କବି
ଅବେ ଶ୍ରୀମତୀ ବୁଦ୍ଧବିଦ୍ୟ	୧୫	କାଳ କେ କାମ ବୋଲ
ଅବେ ଦେଶିକିଣ ବୋ	୧୬	ପାଦ ପାଣି ବାବୁ ବାବୁ
ଅବେ ମନ ଏକାକୀ ବୁଦ୍ଧ	୧୭	ଅବେ ବାବୁବଦ, ମିତ୍ର
ଅବେ ମୋ ବୋଲେ ମୋ	୧୮	ଅବେ ପ୍ରାଚୀନ ଶ୍ରୀମତୀବିଦ୍ୟା
ଅବେ ବୋଲେ ବୁଦ୍ଧବେଦ	୧୯	ପ୍ରାଚୀନ କବି ବିଦ୍ୟାବିଦ୍ୟ
ଅବେ ବୋଲେ ବାବୁ	୨୦	ଏକା ବୁଦ୍ଧବିଦ୍ୟା କବି
ଅବେ ବୁଦ୍ଧବିଦ୍ୟା କବି	୨୧	ବିଦ୍ୟାବିଦ୍ୟାବିଦ୍ୟ କବି

[illegible]

ଭଜନସାଗର ।

ପ୍ରଥମ ଭାଗ ।

କାବ୍ୟ—ଦ୍ରୁପଦ ।

ଅହେ ମହେଶ୍ୱର, ବାରେ ବନବୋର ବୁଝି ବୁଝିବ ।
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କେବେ କେବେ ଅଛି କହୁଛଇ ନାହିଁ ତୁମ୍ଭେ କିମ୍ବା ପ୍ରତିକାର
 କରନ୍ତୁ ନାନା ପ୍ରଲୋଭନ । କରାଏ ଅତିତ୍ୟାଗ ଯେଥେ ମନ । ଅ
 ଶ୍ୟାମ ପାଇଁ ସାଧୁବାନ ସୁଖସ୍ୱରୂପେ ଚେଷ୍ଟାଅଛି କୁର । ୧ । ସତେ ଧ୍ୟାନ
 ନୀତି କେତେ ଭାଲେ । ସୁପ୍ରସନ୍ନ ମିଶ୍ରକ ରାଜାବଲେ । ତୁମ୍ଭେ ସୁଖ
 ନାମ ଦୁକ୍ଷାୟ । କହି ପୁଣି କେବେ ପଥ ମୋର । ୨ । ପ୍ରଭୁ
 ପ୍ରାଣେ ଅବିଚିତ । ପ୍ରେମନାମ କେବେ ପରଜାୟ । ସେହୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀନରାୟ । ତଳେ ମନକୁ ନୋହୁଏ କୁର । ୩ । ଅହେ ବୁ
 ଦ୍ଧର ପରପୁର । ପସାର ସାଗର ଲକ୍ଷ୍ମୀଧାର । ଅନାଥର ନାଥ ହେ
 ମୋ ମରତ । ପଦ୍ମଜାତକର ନାଥ ତୁର । ୪ ।

ତାଳ—ଏକତାଳ ଅଠ ଦେଶମୁଖ ।

ନମଃ ତାଳଦେବ ବରାହାଳଦେ ମୁଣ୍ଡମାଳଦେ କର ମୋହନ ।
 'ଦାନବଦଳିତ ଦୁର୍ଗାବଳିତ ଦୁର୍ଗା ଶାନ୍ତିନୀ ତାହଣି । ପଦ ।
 ନବନବନ ବରନ ବାନ୍ଧୁ, ଶିବସୁନ ଉପମୁଖ ପୁରନ୍ତୁ । ପୁ
 ପ୍ରସବରେ ଶ୍ଵାସରେ କବରେ ସୁଖରେ ବରନ୍ତୁ ଶ୍ରୀମଣି । ଚନ୍ଦ୍ର
 ନର ବର ପୋଷଣ, ମୁଣ୍ଡଦେଶ ଶ୍ରୀମଦ୍ଵା ତାହଣି । ଶିବରାଜ
 ଲାଗିତ ଅମ୍ଳିତେ ଅଶୀମ ମର୍ତ୍ତ୍ୟା ଧାଡ଼ଣି । ୨ । ଯେ ଦେଉଳିକ
 ଦୁମ୍ଭୁ ବରନ, ତା ବାଣୀ ଶୁଣିବର ବରାଣସି । ବାହୁନ ବା
 ମୁଣ୍ଡ ପ୍ରଦାୟିତ । ଅରଣ୍ଠ ବର ବଧାୟିତ । ୩ । ପ୍ରହାସ ଶ୍ରୀ
 ଅନୁବର । ଶ୍ରୀ ନାମ ପୁରାଣ ବରନ । ବର ଦୁଃଖ ବର ଅଶ୍ରୁ
 ଶ୍ରୀର ଦେବ ଶ୍ରୀନର ବସିନ । ୪ ।

ତାଳ—ପ୍ରଥମ ।

ଦୟାକର ଦୋର ନାମ ଦୟାକର ବାହୁଣି ।

ଦୟାକର ଦୂରରେ ନାହିଁ । ପଦ ।

ଶରଣରେ ଦୈବଦାନ । ଶ୍ରୀନାମ ଦେବଦାନ । ଶ୍ରୀନାମ
 ଦାନ । ଶ୍ରୀନାମ ଦାନ । ଶ୍ରୀନାମ ଦାନ । ଶ୍ରୀନାମ ଦାନ ।

ଶେଷେ ଗୁଣି ଚଳୁଥିବା ଗୁଣିର ଚାହାକୁ ନେଇ । ୧ । ସେଇସ୍ଥାନରେ
 ଯାହାମାନେ ଦଶରଥଙ୍କର ସୁତ ପିତାସତ୍ୟ ସାଜି ବନବାସକୁ ଯାଇ
 ଶିଖାଛୁଳେ ନାଥ କର ସେ ରଜସାୟ । ସେ ସୀତା ବନେ ଯେଉଁଠି
 ଯିବୁ ଯିବୁ ଚାନ୍ତି । ୨ । ଦାସରରେ ମଧୁରରେ ଲୁହ ବୋକା
 ଲାଗିଲେ । ଗୋର ଗ୍ରାସ ନିଜଘରେ ଲାଗିଲେ ଯାଇ । ବୁଧାଲୁହେ
 ଶୁଣିନାମକୁ ଅଛନ୍ତି, ସେ ବୁଧାକୁ ଯାହାଦିଏ ଦୁରୁଜା ନୁହେଁ ଲୁହ ।
 କିଲିକାଲେ ଜାକାରଲେ କାସ କରୁ ଶୁଣୁ ନୁହେଁ ବହୁତ ଦୁଃଖେ
 ଶୁଣୁ ମଜୁନ ଦେଇ । ସନ୍ତାପରେ ହିଁନ ସୁଦର୍ଶନ କହଇ । ଗିଞ୍ଜେ
 ଗିଞ୍ଜିକାବନ ଗୋର ଉଦ୍ଭାସ ଦିଶାଇ । ୩ ।

ଗାନ—ଏକଦାଲ ଅଳ୍ପଦେଶମଧ୍ୟ ।

ଅଭୟ ପାଦପଦ୍ମକୁ ବନ୍ଧି ନୁ ଅଶା ।

ଚର ନୁହେଁ ଏ ଶରୀର ଅଳ୍ପ ହେ କଥା । ପଦ ।

ସଦାକରୁ କର ଯେ । ଯଦାରେ ଲମ୍ବାୟ ଲୁହ । ଉଦାକରୁ ପଦ
 ଧୁନ ଏ ଲୁହ ମିଶା । ୧ । ସବୁବିଧାରେ ଧୁନ ବସୁଧରେ ଲୁହ
 ଲୁହ । ଲୁହ ଲୁହ ବାଦ ଲୁହ ଦେଖ ଲୁହ । ୨ । ପଞ୍ଚମାଥା ପଞ୍ଚ
 ଲୁହ । ପଞ୍ଚପଦେ କର ଲୁହ । ପଞ୍ଚାଶବନ ଦେଖିବା ଦେଖାଅ
 ଲୁହ । ୩ । ନମକୁ କର ଲୁହ । ଅନାମେ ଲୁହ ପରୁଷ । ଲୁହ
 ଲୁହ ଲୁହାଥ ଧୁନ ଲୁହ । ୪ ।

ଗାନ—ଏକଦାଲ ଅଳ୍ପଦେଶମଧ୍ୟ ।

ପଶିମା ଗୁଣିମା ଦେଇ ଗଣିବ ଡାକ ।

ଶରୀର ଲୁହ ଲୁହ ପଦ୍ମପଦ୍ମ । ଗୋଷା ।

ଦୁଃଖରେ ବାନ୍ଧିବ, ମୋ ଦେହକୁ ମନ ଗୁଣି ଗୁଣି ଗୋଷା ।

କେତନା, ଏବେ ହୋଇଥିବ ମନ ଦେ ଦେବ ଭାବ । ୨ । ମା
 ଯାବେ ନାଶ ସିବ, କର୍ତ୍ତ୍ତବ୍ୟେ ଅବଶିଷ୍ଟେବ, ବାହୁଡ଼କରୁ ଦେ ମନ
 ସିବ ଭଲଇ । ୩ । କହେ ବୁଢ଼ାବନ ହର, ନାଟ ଅନ ପ୍ରସନ୍ନାସ
 ଯାବନ ସବୁମା ମୋର କେତେ ନ ଦେଖ । ୪ ।

ଗାଳ—ଏକଗାଳ ।

ଦୟାକର ଦୟା କି ପାଶୋର ।

କୁହଣେ ଭାବି ଭାବି ମୋ ଭଲ କାତର । ୧୦ ।

ଆଜବରୁ ବୋଲ ଅଶ୍ରୁ କଲ ଗୁମୁର । ସାବୁରୁ ଅନ୍ୟ ନରେ
 ଶୁଭ ପାଇ । ବୁଝାବୁଝା ଦେଇ, କୁଳେ ନିରାଶ ନେଇ, ନ ରଖିବେ
 ଗୋପାଳ, ରଜନୀ ଦେବ ନାହିଁ, ଶିଶୁର ନୁହଁ ରଜଅଧର । ୧ ।
 ଶାଖା ମନୋହାର ରମା ଏ ଶିଶୁର । ଶା-ଭାବୁ ଦୁର୍ଗା ଦୋହ
 ବହୁ ପସାଇ । କଳାକେତେ ବହୁ, ଶୁଭ ଦେଲେ ମୁଗୁର, ରା
 ଶୁଭାବୁ ସବୁବିଧ ନାଟ ବୁଝିବ, ଶିଶୁର ଦୁଇ ଜଗନ୍ନାଥ । ୨ ।
 ଶୁଭ-ଉନ୍ମାଦର ଅସ୍ତ୍ର ମିଳି ପଡ଼ିବ । ଏ ଶବ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ର ବଳ ଦେ
 ନାଉଣାର । ନାମାମୁତ ଶିଖର, ଦେଇଣ ଦୟାକର, ଶିଳାକର
 କହୁ, ଓଅ ଦେଲା ଶିଖର ନୋହୁଲେ ଲକ୍ଷା ସାହା ତା କର । ୩ ।
 ଶୁଭ ଶୁଭ ମୋ ବସୁରୁ ଶୁଣିଲ ନର । ଶୁଣି ଶୁଣି କହି ମୋ
 ଦେବ ବସୁର । ଶଶୀର ବଳଦେବେ, ଶାହା ବହୁ ଦେବେ, ଦେବ
 ଅସରା ଚିତ୍ତେ, ଦେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥେ, ଶର ଶାସନ ଦେ
 ଶୁଭାବ । ୪ ।

ଗାଳ—ଏକଗାଳ ଆଡ଼େମା ।

ଭୁବ ନାଥନ ଶିଳାକର ହରି ଭୁବ ଜଗନ୍ନାଥ ଦାହାବୁ ।

କାନନାଥ ଶାହୁ ଅହାର ଶୋହୁଟ ଏକିଲ ଶୋରବ ଦାହାବୁ । ୧୦ ।
 ଶିଳାକର ବଳେ, ଶିଳାକର ଦେବ, ଶିଳାକର ଦେବ, ଶିଳାକର ଦେବ ।

କାହାକୁ ଡାକିବି ରଜରାଜ ଦୋଳ ଯିବା ଦେବ ଯଜ୍ଞାନାଥାୟ ।
 ସୁଦାମା ଦାହତ୍ରୀବନ୍ଧନ ଦହ. ରଜିତ ପାଣ୍ଡବେ ବୁଝି ଯିବାକୁ
 ଚରଣ ଚରଣେ ଯିବାକୁ ରଜିତ ହେବ ପଦାୟିକ ପ୍ରାଣାୟ ।
 ଅନ୍ତର୍ଗମନ ନାମେ ସେ ମହାପ୍ରାଣୀ, ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ପୁଣି ନାମକୁ ଚକ୍ର
 ନାମେ ମାୟା ଯନ୍ତ୍ରପ୍ରାଣୀ ହେବେ ନିଜର ନାଥାୟ ।
 ସେହି ନାମ ଧରି ପଦକପୁର, ତେଜ ସମୁଦ୍ର ଧରିଲେ ପଦେବ
 ସେ ପାଦେ ପଦେବ ନାଥୀବିଦ୍ୟେବର, ଦୁଃଖ ନ ପାଇଲେ ଯାହାବି

ବାଳ—ଅନୁଗୋପଣୀ ।

କିନ୍ତୁ ପଣ୍ଡିତ କହେ ସାମନ୍ତ : ନାହିଁ ନାହିଁ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧନେ ବାଲ୍ୟ ଚାଣନ୍ତି ଚାଣିବେ ହେବନ୍ତି ଅରକ ! ମହା
 ପ୍ରଭାତେବେଳେ ବୁଝି ଯୋଗଦେଲେ ଥିଲେ ଅନୁର ଅଶିଷ୍ଟ ନାଥାୟ ।
 ମାୟା ବୁଝି ବୁଝି ଦେବ ଶିଳାଲେ ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧନ ହେଲେ ଅନନ୍ତ ।
 ଶୁକ୍ରାବଳୀ ହେବ ମୟା ହୋଇବ ନାଥୀବି ଦୋଷ ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧନ
 ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧନା ଯେ ଚନ୍ଦ୍ର ଶିଳା ରଜାମର ତାକୁ ଦେଲେବ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର-ସନ୍ତ-ବନ୍ଧେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଦୋଷବନ୍ଧୁ ଦୋଷବନ୍ଧୁ
 ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧନେ ବେଦାଧ୍ୟାୟୀ ବନ୍ଧୁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ରଜିବେବ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧନେ ନାହିଁ ନାହିଁନେ ଅରକ ପ୍ରଭାତ
 ହେ ଅନନ୍ତ ପାମ ସେ ଶ୍ରବଣବନ୍ଧନେ ଚନ୍ଦ୍ର ଧାରିବ ।

ବାଳ—ଘୋଷଣା ।

ମହାପ୍ରଭୁ ଡାକିଲେ ନ ଗୁଣ ନାହିଁ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧନେ ବାଳା ଦୋଳ ଦୋଳ ବୁଝି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀଲେ ଶିଳା ଦେଲେବେଳେ ମାୟା ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଧାରିବ

ମଥୁରାରେ ଥିବି ନିଜକଳ ନାଶି ମାରିଲି ପୁରନାଗୁରୁ ।
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ହୃଦେ ବୁଦ୍ଧିର ନାଶିଲି ଏକନ୍ତ ନାଶକ ପାଇଁ କି ।
କୁହୁ ପଦ୍ମତଳେ ଦ୍ରୌପଦ ଚନ୍ଦ୍ରାକ୍ଷ କୋଟିବହୁତାକୁ ଦେଇ
ମୁନଶୀ ଆରତ ଦେବେ ଅବସ୍ଥିତ କିଏ ଦେଖି ମୁକୁନ୍ଦାନ କି ।
ନୀଳାଚଳେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରଭୁଟ ଦୋଳଣ ଦାହୁଣ ଦେଉଛ ନାହିଁ
କହଇ କହାଣ ପରୁରମ ନାମ ଚରାନ୍ନବନ୍ଧୁକୁ ଗହୁଡ଼ି । ୪ ।

ବାଇ—ଏକତାଳ ।

ବୁଦ୍ଧତଳେ ମୋତେ ରଖ ମହାବାହୁ । ବାହୁତଳେ ମୋତେ ରଖ
ଦିନ ବୁଦ୍ଧ ଦିଶୁଛି ଦେଲେ ଶ୍ରୀ କି କହି ଶାନ୍ତିବ ବୁଦ୍ଧ ।
ସ୍ତବ ଦୋଳଣସ୍ତବ ନନ୍ଦବୋଧରେ ମୁଁ ଅତି ଦୁଃଖ ସେବାରେ ।
କୁହେ ବନବନ୍ଧୁ ଚନ୍ଦ୍ରାକ୍ଷ ଦୋଳଣେ କି ବୋଲିବେ ଏ ସ୍ତବ
ଏ ନନ୍ଦବନ୍ଧୁ ପ୍ରାଣ ଶିଳପରେ ରଖିଏ ବୁଦ୍ଧର ନାହିଁ ।
କହି ଯାଉଥାନ୍ତୁ ଏ ରବିସାଗରେ ଗଣା କର ଶୁଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତି । ୧ ।
ଦେଲୁ ଦେବତା ପୁଣ୍ୟ ଅନଳେବ ମୁକ୍ତର ଦେଲୁ ନାହିଁ ।
ବୁଦ୍ଧନମୋହନ ଗଙ୍ଗା ନୟନକୁ ଯେତେବେଳେ ଦେଲୁ ଗହୁଡ଼ି ।
ମୁଁ ଅତି ପବିତ୍ର ରାଜ୍ୟା ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀରାମ ଚଳେ ।
ଶ୍ରୀରାମବେଶେ ମହାଶୟାନୀୟେ ବସୁନ୍ଦରୀ ମୋରେ ଦେଲେ ।

ବାଇ—ଦେଶଜ ।

କହଇ ପୁମନା ଦେବ ମୋ କରନ ।
ଅନାଦି ଏକାନ୍ତରୁ ଉଦ୍ଧତ । ପୋଷା ।
ପ୍ରଥମ ଶ୍ରୀମତ ପରେ । ବାଦ ଦିନୁ ଦେବ ଶୀରେ । ଅଶାନ୍ତ
ଶ୍ରୀରେ । ଶୁଦ୍ଧ ଅତି ଶ୍ରୀରେ । ବନ୍ଦୁଶାନ୍ତ ହେ । ମହା କହି
ହେ । ବାହୁତଳେ ବାହୁ ବାହୁତଳେ ବନ୍ଦୁ ବନ୍ଦୁ । ୨ ।

ସମ୍ଭବ । ଶୁଭା ଯେ ଶୁଭାଶୁଭର । ଶୁଭା ସମୟ ହେ । କୁଳ
କଲ୍ପ ହେ । ଅମଳ ମଧ୍ୟରେ ଶୁଭା ଦେଖି ବାହୁ ଧୁଆଁ । ୨ ।
ଶୁଭ ସମୟର ପତ୍ର । ଶୁଭ ଶାନ୍ତିରୁ ନ ପାନ୍ତି । ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତି
ଶୁଭର । ଅମଳର ହୋଇଛନ୍ତି । ଶୁଭରେ ଶୁଭ ହେ । ଶାନ୍ତି ଦୂର୍ବଳ
ହେ । ଶୁଭରା କର ଶୁଭାଦେବତାରୁ ଜାଣି । ୩ । ଶୁଭା ଶୁଭା କଳ୍ପ
ହେ । ଶାନ୍ତିରେ କଳ୍ପରୁ ଶାନ୍ତି । ଶୁଭାଦେବତାରେ ଶୁଭ । ଶୁଭା
ଶୁଭ ହେ । ମନ ମନ୍ତ୍ରରେ ହେ । ଶୁଭା ଶୁଭା ହେ । ଶାନ୍ତି
ଶୁଭା କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଶୁଭାଶୁଭ ହେ । ୪ ।

ଶାନ୍ତି — ଅନୁଶୋଧନ ।

ଅନଳା ଶକ୍ତିରେ ଶାନ୍ତି । ଶୁଭରେ ଶୁଭା କଳ୍ପରୁ ।
କଳ୍ପ ଶୁଭା ଶୁଭା ନ ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ଶୁଭା ।
ଅଠ ମଠ ଶାନ୍ତି ପାଠ । ଶୁଭାକୁ ଶାନ୍ତିରୁ ଶାନ୍ତି । ଶାନ୍ତି
ଶାନ୍ତି କଳ୍ପରୁ । ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ୧ । ନ ଶୁଭା ଶାନ୍ତି ପାଠ । ଶୁଭା
ଶୁଭା ଶୁଭା । ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ୨ । ଶୁଭା
ଶୁଭା ଶାନ୍ତି । ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ୩ ।
ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ୪ ।
ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ୫ ।
ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ୬ ।
ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ୭ ।

ଶାନ୍ତି — ଶୁଭା ।

ଅନଳା ଶକ୍ତିରେ ଶାନ୍ତି । ଶୁଭରେ ଶୁଭା କଳ୍ପରୁ ।
କଳ୍ପ ଶୁଭା ଶୁଭା ନ ଶୁଭା ଶୁଭା ଶୁଭା । ଶୁଭା ।

ଚାନ୍ଦ୍ର ଦେବୀ ହେଉ ଗୋଷ୍ଠୀ । ଭେଦସାଥ ଦେଶ କର ଛାଡ଼ି ।
 ଶିବ ମେଠପରେ ଚାନ୍ଦ୍ର ନ ଦେଖଇ । ଛାଡ଼ି ଗୋଷ୍ଠୀରେ ନ
 ଗାଆ । ୨ । ହିଂସ୍ରକାରେ ଯନ୍ତେ ଦେବକାନ୍ତ । ବଳନେ ଶାନ୍ତ
 ଶୁଭ୍ର । ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହାମନେ ଏକରୁ ଆଦେବ ହୁଏ
 ତ । ୩ । ଚାନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀକନ୍ତ ବର ପୁଣେ । ଦୈବକା ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଦେବ
 ମେ । ବହାନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ ପଣ୍ଡିତନେ । ଦୈବକା ଶ୍ରୀକନ୍ତ
 ଦେବ ହୁଣେ । ଦେବଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ ବର । ହିଂସ୍ର ମାନ୍ଦବୀ
 ନ । ଶ୍ରୀକନ୍ତ ବ ଏ ଜଗ୍ନି ପୁଣିକ ହୋଇବ । ବାବ ପଣ୍ଡି ହେବ
 ଶ୍ରୀକନ୍ତ । ୪ । ଶ୍ରୀକନ୍ତ ପଣ୍ଡିରେ ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଦେବ । ଦି ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ
 ଶ୍ରୀକନ୍ତ । ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ ମାନ୍ଦବୀ ଶ୍ରୀକନ୍ତ । ହିଂସ୍ର ଶ୍ରୀକନ୍ତ
 ଶ୍ରୀକନ୍ତ । ୫ । ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଠାକୁରାଣୀ । ପୁଣିକ ଶ୍ରୀକନ୍ତ
 ଶ୍ରୀକନ୍ତ । ବଳା ଶ୍ରୀକନ୍ତ ବଳା ଶ୍ରୀକନ୍ତ । ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ
 ଶ୍ରୀକନ୍ତ । ୬ । ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ । ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ
 ଶ୍ରୀକନ୍ତ । ୭ । ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ । ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ
 ଶ୍ରୀକନ୍ତ । ୮ । ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ । ଶ୍ରୀକନ୍ତ ଶ୍ରୀକନ୍ତ
 ଶ୍ରୀକନ୍ତ । ୯ ।

କଳି-କ୍ଷେପ ଚକ୍ର ।

ହେ ଜଗନ୍ନାଥ ! ନ ଜାଣି ବି ମୋହର ଅନ୍ତେ । ପଦ ।
 ଉକ୍ତ ଶ୍ରୀ ମେ ଗୁଣିଣୀ । ଭାବ ଚର୍ଚ୍ଚେ ଅଛୁ ଗୁଣି । ପ୍ରହରାଦ ରତ୍ନ
 ମଣି । ପ୍ରସ୍ତ ଜାତ ହେଲ ଶ୍ରୀ । ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗୁ ଏତେ ସୁଗୁଣୀ ହେ ।
 ଶ୍ରୀରାମ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀ । ପୁଣ୍ୟବିହାର ମିତ ବନ୍ଧୁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେବ
 ଦାସ । ବାହ୍ୟ ଦେଇ ଶାସ ବନ୍ଧୁ । ବ୍ୟାଧିର ପରା ପାଣିଭୟ ହେ ।
 ଶ୍ରୀ ଯେ ଶ୍ରୀପଦ । ଲଙ୍ଘେ ବିଲ ମୁଗୁଣ । ପ୍ରସନ୍ନେ ବନ୍ଧୁ
 ଶ୍ରୀ । ପଦେ ପଦେ ବର୍ଣ୍ଣନା । ବାଣୀ ପଦାଲକ ବସମାଥ ହେ ।
 ଶ୍ରୀରାମବନ୍ଧେ ରତ୍ନ । ଭାବ ଚର୍ଚ୍ଚେ ଶ୍ରୀ ନାଥ । ଏତେ ଶ୍ରୀ
 ଶ୍ରୀ ଦେବୀ । ଶ୍ରୀ ପଦକ ବନ୍ଧୁ । ପଦପାଦେ ରତ୍ନ ମୋର ମାଥ ହେ ।

ଭାବ—ପ୍ରଥମ ।

ସାବ ପରମ ଦୁଃଖର ଚରଣ ।

ମୂଲ ଏ ଚରୁ ହୋଇଯିବା ବାହାର । ପଦ ।

ଘରଣୀ ଯେ ଜଟିଳ ମୁଦାବନ୍ଧୁର । ସେହି ପୁମାଘରେ ପାଦ
ପଶିବ ଲୋର । ପାଦ ପଶାଣ ଲୋକ ଅବସ୍ୟ ଦେଲେ ଦୁଃଖ । କି
ଅଳ୍ପ ସିନ୍ଧି ବନ୍ଧୁରେ ଶିଳା ଶିଳି । ଦୟା ନାହିଁ ତାଙ୍କର ଦୁଃ
ଦେବଦୂତପାତ୍ର । ଶୁଣିଲେ ଲଜଦେବେ ପଥର । ୧ । ପୁମର ମି
ଲଣ କିମ୍ଭବ ସଙ୍ଗର । ପୁମରକୁ ପୁମର ମାୟାଅଛି କର । ସେମାତ୍ର
ଭାଷି ତୁମ ଦୁଃଖଦେବେ ସେ ବାଟ । ଅବର ମଣ୍ଡଳକୁ କରେ ବନ୍ଧୁ
ନାହିଁ । ଅତି ମିଳିବେ ଖଣ୍ଡ ଲାଗିବେ ଗୋଲାହାଟ । ଲୁଟି ବନ୍ଧୁ
ନେବେ ବନ୍ଧାର । ୨ । ଅବଶ୍ୟକ ବାପ ଲର ହେବ ଅନ୍ଧାର । ଅ
ବଶ୍ୟକରେ ଦୁଃଖପିବନ୍ଧୁଅର । ଯମୁନା ବନ୍ଧୁଣିବ ବାଟଅଥର ହେବ
ଅବଶ୍ୟକ ବନ୍ଧୁକ ମେଲୁକୁ ବୁଢ଼ାଇବ । ପୁନଶ୍ଚ ତାଙ୍କେ ନାମ ଦେବୁ
ହୁଏ ବନ୍ଧବ । ପାଣି ପଶିବ ଶୁଦ୍ଧ ମନ୍ଦର । ୩ । ଏବେ ବନ୍ଧୁଣି
ବନ୍ଧୁ ହେବେ ବାହାର । କି କରନ୍ତୁ ଅନ୍ଧର ଅଛି ଲଜକୁମର । ବନ୍ଧୁ
ନାଶାଧର ଦୁଃଖବନ୍ଧା ହର ପଳିବ କିନ୍ତୁ ପାଦର ଶରଣ
ଆସି ଯୋଗ୍ୟତାରୁ ହାନି ତର ଶରଣ । ଶୁଦ୍ଧ ପବନ ମି
ଶ୍ରୁଦ୍ୟର । ୪ ।

ଭାବ--ଦ୍ଵେଷ ।

ଦେଖି ଦେଖିଯିବା ଗୋ ପଦ ।

ଦେଖିଲେ ଦେଖି ଦେବତା ନାହିଁ । ପଦ ।

ଦେଖି ଦେଖିବାକୁ ମନରେ ପରାଧା ଦେଖିଲେ ରାଜରେ ପଶି
ଯାଉ । ୧ । ପୁଣିମନେ କାଟି କଅଣ ତାଙ୍କେ ଯୋଗ୍ୟତା । ଦେ
ଖିଲେ ଯାଉ । ୨ । ଦେଖିବି ତଟେ ରୁଆ ଦୁଃଖ ମନ ଦେଖି

ଅମ୍ଭେ ଉପରେ ଯାଇଁ । ୩ । ଫିଙ୍ଗୁ ତଟ ବଟଗୁଡ଼ିରେ ଚିତ୍ତେ ଘାଆ କୁ
 ଘାଟି ଦାଉଣ ନାହିଁ । ୪ । ଗାନ୍ଧାରୀ ବଦାଟ ବସିଅଛି ବାଟ ବୋହୁଣ
 ଗୁଣ୍ଡ ଘାଟୁଣରେ ରହୁ । ୫ । ତହଲ ସାଧୁଆ ପୁରୁ ଅଛି ସୁଦ
 ବସନ୍ତେ ହେବେ ବଳାବଳା । ୬ ।

ତାଳ—ଏକତାଳ ଶତାବ୍ଦୀ ।

ବନ୍ତ ମନ ଏକାକୀର ଶୂନ୍ୟ ହେବ ।

ମହାଶୂନ୍ୟ ଠୁଳୁହେଇ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଧାବ । ପଦ ।

ପ୍ରହାର ଦେଉଣ ଦେବ । ନ ପାନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରର ଘର ନାହିଁ ତା
 ଶରୀରୀର ଦେବୁ ଧର । ୧ । ପ୍ରକଟ ସମାଧି ନେବ । ଅମଳ ମହା
 ରସ ପଞ୍ଚନାସରୁ ଯୋଗ କରମହାନ । ୨ । ହେବୁଣ ବୈଦେଶୀହର
 ହେବୁଣ ଦେବେ ମଧୁର ହେବୁଣେ ପ୍ରମୁଦ ହର ଯୋଗ ଲାଗିଣ
 ପ୍ରକଟ ସାଧୁଶୂନ୍ୟ କର ପାଦକ ପଦମହର ଗୀତେ ଚେତେ ଉପଦେଶ
 ଅଛି । ୩ ।

ତାଳ—ଯଦୁ ।

ବରଷାଟୁ ମନରେ ମନ ରେ । ପରଶା ବରଷା ବହୁ ରେ
 ନାହିଁ ଦୟା ପାନ୍ତି ଜଣା ବେଳ ରେ । ପଦ ।

ଶ୍ରୀର ପିତୃପୁତ୍ର ବାଟ ବସିଅଛି ଚନ୍ଦ୍ରାବେଶ ସବୁ ଗ୍ରାମ । ମୋ
 ବାଟ ଦୋର ନାମ ଦୋରରେ ମନ ନାମ ତା ବୈଦେଶ ରେ ।
 ବାଟର ଗଡ଼େଟେ ବଟଗୁଣ ଅଛି ନାହାନ୍ତି ଧର ନାମ । ଉତ୍ତର ଦି
 ହୁବନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରମ ବସନ୍ତ ବରଷାମାନ ରେ । ୧ । ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଷମାନ ଯ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରବନ ଗ୍ରହମାନ । ଶତ୍ରୁରାଣୀ ଚନ୍ଦ୍ର ବାଟେ ହୁବନ୍ତ ପୁର
 ଚନ୍ଦ୍ର ବରଷା ରେ । ୨ । ଦୟା ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରବନ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ବରଷା । ଚେତ ଦେଉଥାନ୍ତି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପରେ ହୁବୁ ପୁ
 ଅର୍ଥମାନ ରେ । ୩ । ଚିତ ଅନ୍ତରୁ ଦୟ ବାଟକୁ ମନେ ହୁବୁ ଦେ
 ବାହାମାନ । ଚିତେ ଚନ୍ଦ୍ରବନ ବାହା ଅଛି ନାଟେ ଦେଉଣ

ଭାବ--ପଦ୍ମ ।

ହୃଦି ଚରଣେ ନୁ ପ୍ରଚେ ଧ୍ୟାନ ଲଗା ରେ । ମନ ଦମା । ଅନ୍ତରା
 ଶାନ୍ତ ନାବହୁଁ ବଦଳ ହେବୁ ଧର୍ମ ବୃଦ୍ଧେ ଲଗା ରେ । ପଦ ।
 ଶୁଣ ଅନ୍ତରାଳ ବସନ୍ତେ ଛତ ବୁଝି ନ ଭୁଲ ଅରୁଣ । ଏମାନେ
 ତୋ ଦେହେ କଷ୍ଟେ ଅଛନ୍ତି ବରଣେ କଲେ କିପାରେ । ୧ ।
 ମାୟାର ଭବରେ ପାଶନାଶ ଛନ୍ତି ପାଶେକେ ସେ ନବପୁରା । ପାଶ
 ଛନ୍ତି ଆ ଦେହ ଶେଷେ ଛନ୍ତି ତୋଳେ ବଳେଣ ଅଳମା ସେ । ୨ ।
 ଛନ୍ତି ଭବରେ ପରାବାରୀ ଅଛୁ ପରାବେ ନୋହୁଲ ଦେଖ । ଛନ୍ତି
 ତୋର ବୋଲି ନିଶ୍ଚୟ କରୁଛୁ ତାକୁ ଯାଇ ଦେଖି ଜଗାରେ । ବୁଝିବେ
 ପଥ ସୁସଙ୍ଗରେ ବସ ସପେଥକୁ ଧରିଥା । ଦାସ ରବିନାଥ ନାଥ
 ଶେଷ ବୃଦ୍ଧମ ଅଯୋଗ ରେ । ୪ ।

ଭାବ--ଅଠତାଳ ।

କାହୁଁକି ବୋଲଇଛୁ ବନବିହାରୀ ।

ମୁଁ ଅଜ୍ଞାନ ବଡ଼ ମୁଠି ଥିଲି ଯାହା ଅନୁଷ୍ଠି । ପଦ ।

କଳନାମ ସୁପ୍ରକାଶ । ବୁଝିବାରରେ ନିଶ୍ଚୟ । ନୟନେ ଦେଖି
 କଳନାମରେ ଯେତେ ନ ରହେ ବାଣୀ । ଲକ୍ଷ୍ମୀବ ବନ ବସିବ
 ବଦନରେ ନିଶ୍ଚୟ । ୧ । ନଜେ ଅନୁଗ୍ରହ କର । ଚନ୍ଦ୍ରେ ପଛରେ
 ବାଣୀ । ଦେଲେ ଛାଡ଼ି । ଛାଡ଼ିଲେ ପଛରେ ଅଛୁ ମୁଁ ଶାର ବଳ
 ତୋ ବାବୁଣ ଶୋଭଇ ବାବାଟି ନାବବଦ୍ । ୨ । କଳାକାଶରେ
 ଛାଡ଼ି । କରୁଛୁ ଯାହା ଅପଣ । ଘୋଷେ ଗରିବ । ଘୋଷିକନ
 ଅଛନ୍ତି ସେ ଠାବ କର । ଯାହା ଅଙ୍ଗରେ ଦିବି ଅଙ୍ଗୁଳି ବଳ
 ବଦ । ୩ । ଘୋଷଣ ଅଙ୍ଗରେ ଯାଣି । ଦାବଣ ଦାବରେ ମଣି
 ବୁଝିଛୁ ଠାବ । ଶିବ ଦୋଲ ଧ୍ୟାନ ଅଛୁ ବାବୁଣେ ବୁଝେ ଶିବ
 ତୋ ଭାବବୁ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ିଲେ ଦେ ପଦ । ୪ । ଅଛୁ ବୁଝେ

ମର୍ମକୁ ଶତ୍ରୁର ଡେଇଁ ବୁଝନ୍ତି । ମାୟାଜାଲ ମେଲିଅଛ ବେଳ
 ଶୁଦ୍ଧବ ବନ୍ଧୁ । * । ଭାବନାରେ ଜାଣିବ । କେହି ନ ପାଇବ
 ମନ । ଅନନ୍ତମଣି । ଅବଶ୍ୟକ କାରଣ କାଳରେ ପଡ଼ି । ବାଣୀ
 ଶୁଣିଲେ ଟିକା ରହୁଥାଏ ଅଲଗା । ଦ୍ଵିତୀୟ ଧରଣର ବନ୍ଧୁ । ସୁମନ
 ପ୍ରସନ୍ନ ରହୁ । ମୁକୁଟଧାରୀ । ବି ସୁଦୂର ଦୂର ସେବାଦେବ କେହି
 କି ମାୟାବଦେ ଅଛି ବିଷ ମନରେ ବିନାହି । ୨ ।

—୦—

ବାଲ—ପ୍ରଥମ ପଞ୍ଚପଞ୍ଚ ।

ମନ କି ମନକୁ ତୁ ହରି କଥାରେ ।

ବୋଲୁ କୁହୁ କିଛି କଥା କୁଆଁରେ । ପଦ ।

ଏ ଧନ ପ୍ରାୟ ଧନ ଜାଣି ମିଥାରେ । ବୁଝିବ କାରଣ
 କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରସାରେ । ମନୁ ବୋଲୁ ମୋହନ । କେହି କୋହିଁ ବୋଧ
 ଶାନ୍ତ କାଳରେ ପଡ଼ି ଲାଗିଛି ଧନ ଧନ । ଶୁଭକ୍ତା ପ୍ରାୟ ପଦ କାଳ
 କାର୍ଯ୍ୟ । ବି ସେବା ସିଦ୍ଧି ଲାଭେ କଥାରେ । ୧ । ବହୁଅଛି
 ମନ ଏଥୁ ଶୁଭାରେ । ଶୁଭକ୍ତା ମନୁ ମନ ପ୍ରସାରେ ।
 କେହି କଥା କୁହୁ । ଶୁଭକ୍ତା ମାୟାପ୍ରାୟ । କଣ ମଣି ପ୍ରାୟ
 ପ୍ରାୟ ମଣି କଣ । କାଳ ପ୍ରାୟ ଅଧ୍ୟାୟ । ପ୍ରାୟ କୋ କଥା
 ଲାଭେ ମନ ଲାଭମରେ । ଧର୍ମ କର୍ମ ପ୍ରାୟ ପଦ କଥାରେ
 କାଳକୁ ବି ସେବାକୁ ଜାଣି ତୁ କାଳେ । ଶୁଭକ୍ତା କେ କିଛିକଥା
 ମନ କଥା । ପଦକା ପ୍ରାୟ କଥାରେ କିଛିକଥା । କୋ କଥା
 ମନ । କୋକଳୁ ତୁ କୁମର । ମାୟା ଅପର ସେବା କୁଆରେ ।
 କୋକଳେ କେ କେ କୁମର ମନ ମନରେ । ମନୁମନେ କୋ
 କେ କୋକଳା କଥାରେ । ସୁଧୁ କୁଣ୍ଡ ବୋଧକ । ପଦକେ କଥା
 କଥାରେ କଥାକୁ କଥା । କଥାକୁ କଥା । ବାଲ କେ କଥା
 କଥା ପ୍ରାୟକଥା । କଥାରେ କଥା ଏ କଥାରେ । ୪ ।

କିନ୍ତୁ ରେ । ତଳେ ମାୟା ବସନ୍ତ । ନ୍ୟାୟ ଲୋକେ । କୃଷି ଗର୍ବ
 ଦେ । ଯେ । ସମ୍ପଦ ସବୁ ଦେ । ଦେ ଦେଇ ଦେଶୀକଟେ ରହୁ ମୋ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ । ତା ପାଦେ ଲଗାଅ ତୁ ମଥାରେ । * ।

--o--

କାଳ ସତ ।

କାଳ ହୋଇ କହୁ ଶୁଣିବେ ।

କେଉଁ କେତେକେ କ୍ରମେ ବର । ପଦ ।

କାଳେ ହୁଏତେ ପାକୁଅବଧା । ଯେତେ ଶ୍ରମକୁ ଚିତ୍ତେ ରଖା
 ହୁଏ । ମହାବଳେ ଲାଗିବୁ ଯୁକ୍ତି । କେତେ ଶୁଣିବୁ ଦେ ଦେଶୀକଟେ
 ଦେଶୀକ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନେତ୍ରକୁ ଲୁଚେ । ଶବ୍ଦେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଲିଖିବୁ ମୁଦ୍ରା
 ଯୁକ୍ତି ମୁଦ୍ରାରେ ଲାଗିବୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ । କେଉଁ ଠାରେ ଅଛି ଦେଶୀକଟେ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଲୋକେ ଶୁଣିବୁ ଦେ ଦେ । ପଦକୁ ଲେଖି ଦେଶୀକଟେ ତା ପାଦେ
 * ।

o--

କାଳ ସତ ।

ସୁମନ ଅରେ ମୋ ଦେଶ ବର ସୁହରେ ମୁଁ ପଥେ ଯାଅ ରେ ।
 ଅନ୍ୟାୟ କର । ନ ପାଇଁ ସୁନ । ହରିନାମ ମୁଖେ ଲାଅ ରେ । ତେ
 ସୁମନ ପଥକୁ ଲୁଚାଇ ଦେଶୀକଟେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଲାଗିବୁ ପାଦେ । ଦେଶୀକଟେ
 ମୋରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅନ୍ୟାୟ କହୁ ଦେଶୀକଟେ । ଦେଶୀକଟେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅନ୍ୟାୟ
 ଅଠ ଅନ୍ୟାୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ରେ । ମନ ଦେଶୀକଟେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପଥରେ ଲା
 ଲକ୍ଷ୍ମୀକଟେ ଲକ୍ଷ୍ମୀରେ । * । ଲକ୍ଷ୍ମୀକଟେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କହୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କହୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ଲାଗିବେ । ସାଧୁ ପଦରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଶୀକଟେ ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ରେ
 ନ ଦେ ଦେଶୀକଟେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଶୀକଟେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଶୀକଟେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଶୀକଟେ
 ଦେଶୀକଟେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଶୀକଟେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଶୀକଟେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଶୀକଟେ । * ।

ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ।

ରାଜ—ଅତ୍ରସେମଣି ।

ଏଠି ଶିଖରୁ ଲିନୋଟି ଗୁରୁ ।

ଗୁରୁଦେବ ଜନ୍ମ ଦେଲେ କହୁ ରୁ । ପଦ ।

କହା ଦେଲେ ଶୋକ କଳାକୁ ଶ୍ରେୟ ଦେଲେ ଅର୍ଥ ସଙ୍ଗକୁ । ଅର୍ଥେ
କେ ଅପେ ଅନଳ । ଦୁଷ୍ଟା ଜନ୍ମ ଦେଲେ ଚପ୍ଟ ମଧୁକୁ । ଯୋଗମା
କପଟକୁ । ଯୁଗଟି ଜନମ ଦେଲେ କହୁ ରୁ । ଅନେ ନିୟତି କହ
କଟି ଧୂର୍ଜଟି ବଜାନ୍ତି ଶୋକ ଦୁର୍ଗକୁ । ୨ । ପିୟୁଷି କହୁ ମୁଖ
ପୁରବ ପାଉଁ ଦେଖୁ । ପ୍ରାଣପତିରୁ ପଦମବଳ, ଭୁବନ ଶାନ୍ତି
ଆରୁ ॥ ଅଳ ଅଳାଦଳ ଆଳୁ ଏହା ପଦ ରହୁ ମେଧୁ । ବଦ
ଗତ ପଦମବଳୁ ବୋଧୁ ମନ ବୋଧେ ଭାବୁ ନ ଗାଧୁ । ୩ ।

— ୦ —

ରାଜ — ଅତ୍ରସେମଣି ।

ସ୍ବରୁହ ଦେବଗଠାର, ଖାଟ ବସେ ଦେଉଁ ଠାର, ଶବଦ ରହ
ମାଉଁ । ଶିବ କାହାକୁ ଜପଇ । ମନ ସତ କହ । ପାଇ ପାଉଁ କୁଳ
ହୁ ଦେଉଁ ଦଥ । ୧ । ଚିନ୍ତା ଅର୍ଗଳ ଭାର । ଲୋକ ମୋକ ମାୟ
ମର । ରହ ନୁହେଁ ଲଗେହୁ । ଜାଣିଥିଲେ କହ ଭର । ମନ ମଦ
କ । ମଉଁମକ ଦେଉଁ ଠାରେ ଅହ ବହ । ୨ । ଲାଗିଥିବା ଗହ
ହାଇ । ବାହୁଣୀ ଖେଳୁ ପଦ । ପୁଣିହୁ ଦେବଣ ସୁଷ । ପାଞ୍ଚାଙ୍ଗଦେ
ପଦି ବାସ । ମନ ଅଦ୍ବେଷ । ଅନାମିକ ଦଥ ଅହ ଦେଉଁ ଠାର
କ ଦାହୁଁ ବୋଇଲ । ଦବାକଣୀ ବାହୁଁ ହେଲ । ଥୋଡେ
ଦେ ଅବଧାତ । ଚିନ୍ତୁଣେ ହୋଇ ପଶ୍ଚିତ । ମନ କାମ ବହ
ମରୁ କହଣ ଅହ ଦେଉଁ ଦଥ । ଚାହୁଣୀ ଦେବେ ବାସ
କାଳା ମୋଟା ପହବସ । ଠଗା ବହି ରହୁଅହୁ ଧୂର୍ଜ ଦେବଣିକ
ହୁ । ମନ ଅଗାଧୁତ । ଅଗାଧାରେ ଚିନ୍ତିଅହୁ ବାସାପସ । *
କହ ରହେ ଦଥ । ନାକ କ ଅଜାତ କହ । ହୁଡାହୋଇ

ଅନନ୍ତ ପୁଷ୍ପ ପର୍ବ କେଉଁ ଠାରେ । ଘରେ ବା ବାହାରେ ଏହି
ପୁଷ୍ପ ନ କର କଟ, ଖଟିଥିଲେ ମୁହଁ ପାବ । କପୁରୁ ଏଥିରୁ ଦେବ
ଦେବୀ ପର ଯୋଡ଼ି । କଟେ ମାୟାଧର ସାଧୁପାଦେ ପଡ଼ି । ୭ ।

ତାଳ—ଅନ୍ତଃସମାଧାନ ।

ବାଲ୍ୟକାଳରେ କମଳ ପୁଷ୍ପ । ଶିଶୁକାଳେ ଉଦ୍ଭବେ ଶେଷ
ଆଶ୍ରୟାଟ ଯେ ମନନଶୀଳରେ । ଗୁଣେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ କେତେ ଯୋଗ
ଦେବା । ବାଲ୍ୟମନ । କୃତେଷୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ । ବାହା ବାହା କହନ୍ତୁ ଶୋଭା
କବଚା ଏକାଠିରେ ଭାବରେ । ୧ । ଛଦ୍ମ ଉଦ୍ଭବେ ଛପରେ ଉଦ୍ଭବ
କାଳ ପରମ ଏକାଠିରେ ଦେଖ । ଶୁଭ ଶୁଭ ଉଦ୍ଭବେ ବାହା । ନା
କାହାଲ କହଇ ଧରଣେ । ବାଲ୍ୟମନ । ଶେଷ ହୁ ତାହା ଉଦ୍ଭବ
ଦୁର୍ଲ୍ଲଭେ ଥିବେ ଦେଖିବୁ ବୁଦ୍ଧିବେଶ ଥିବେ ଜାଣି । ୨ ।
କିଲର ପୁଷ୍ପ ତାହା ଦୁର୍ଲ୍ଲଭେ । ଦେଉ ପରମ ମାୟା ନିଶାରେ
ଅନନ୍ତକାଳେ ଶବଦ ରୁଚିବୁ । ଶିଶୁର ଶିଶୁ ତାହା କହନ୍ତୁ । ବା
ମନ । ଅପ୍ତ କର ପ୍ରସମନ । ଦେଉର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭେ ଦେବତା କହ
କାହିଲେ କର ଦର୍ଶନ । ୩ । ଛାତରୁ ନେଇ ମାୟାରେ କହିବୁ
କାହାରେ ଉଦ୍ଭବେ ଦେଖିବୁ । ପରମ ନ ପାତ କହନ୍ତୁ ଯେବେ
ପୁରାବେଶେ ମୁକ୍ତବେଶିବୁ କେବେ, ବାଲ୍ୟମନ, ବାହାରେ କେତେ କହ
କାହାରେ ଅନନ୍ତ ଅନନ୍ତ ବେଶେ ବେଶେ କହନ୍ତୁ ପୁଣି । ୪ । ମୁକ୍ତ
ଆଧର ମଧୁ ମୁକ୍ତ । ବାହାରେ କୋଟେ କହାକହ । ବାହା
କାହାରେ ଶୁଦ୍ଧ ଅନନ୍ତ । ଉଦ୍ଭବେ ମାୟାରେ ଯେଣି । ବାଲ୍ୟମନ
କହ ନାଲେ ଅବଗତ । ଶୁଦ୍ଧ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଯେ ଶୁଦ୍ଧରେ ବାହା କହନ୍ତୁ
କହନ୍ତୁ । ୫ । ସଦାରେ ମହାର ଅଦାରେ ତଳ ଶିବାରେ କହନ୍ତୁ
କହନ୍ତୁ । କହ ଅଠାରେ ବାହା କହ । କହ ବାହାରେ କହ
କହ । କୋ ବାଲ୍ୟମନ । କହାକହ ଯୋର ଦେଖେ ଶେଷ ଅନ
କହାରେ କହଇ ପ୍ରସାଦ କଲେ ଆଶ । ୬ ।

ତାଳ—ଘେମଟା ।

ଶୁଭେନ ଗୁମର ଗୋର ଲଗାଲୁ ଗାବ ସଦର ।

ସହଜ ସହଜ ସାଧନ ସାଧୁଲେ ଅମର । ଦୋଷ ।

କଳେ ମନେଇତନ ସୁଣି ତୁ ମୋର ଚିତନ ସୁଖବହୁସନ୍ତୁ ବେ
ନିଶ୍ଚ । ଅନେକ ଦମନପରେ ମୁଣାଲବ୍ଧ ମଧ୍ୟରେ ଧୂଳିକର ଦଳୁ
କାଟ ସେ । ୧ । ଭନ ଭନକରୁ ନିଜ ଅମୁଖୁ ମକୁର ଦୁଇ ଦୃଢ଼େ ଧ
ସହ ପଞ୍ଚମୁଦ୍ରା । ବିଦେଶୀ ଶିଖରେ ରହୁ ବର୍ଧନ କର ତୁ ଯ
ସହ ନାହିଁ ମହାକାମଦେବୀ ସେ । ଭବସ୍ଥନ ଶିଖକାଦ ଦିରଦ
କିନ୍ତୁ ଅକାର କେଷପଥୁ ନ ପ୍ରକାଶୁ ଶରେ । ଅଗ୍ର ଗୈରିନରେ
ଜେନା ପରେ ଶାହପୁର ଗେଣିକ ମୁଣ୍ଡେ ଲେ ଶୁଦ୍ଧ କେଶେ ସେ
କୃତକର ମଧ୍ୟ ପାଦ ତଳୁ ଅଛୁ ଏବ ଝୁର ଗହ୍ୱରେ କବାଟ ଅ
ସହ । ଲଗୁନାଥ ଶବେ ବଣି ସୁଖ ବୃଷାଦଲେ ନାଶି ପଶି ସିନ୍ଦୁ ସେ
ସୁର ସେଇ ସେ । ୨ ।

ତାଳ—ଘେମଟା ।

କର ମାୟାଲ ଲବ କୋହେ ଚାହାନ୍ତି ।

ଭଜେ ନ ଗହୁ ଲବ କୁଣ୍ଡ ଝୁରୁ । ପଦ ।

ସେତେବେଳେ ମାତାକରେ ଦେଲୁ ପଞ୍ଚାର । ଅଣକାର କୁଟି ଦ
ହେ ନାହିଁ ଅକାର । ପ୍ରଥମ ମାତେ ତୁ ସେ ଦେଲୁ ଧରଣବ
କିନ୍ତୁ ମାତେ ତୁ ଦେ କଲେ ଘେନେ ମାନ । ଦୃଢ଼ ମାତେ
ସେ ଶୁଭେନ ମେଲୁ ଜାଲ । କହୁଥେଁ ଅଛୁ ଶକ୍ତି ଗୋବନ୍ଦ । ୧
ଅମେ ନାଭିକମଳ କଲ ରଥଣ । ଶକ୍ତିରେ କାନ୍ତର ନାହିଁ ଶକ୍ତି
ନାଶ । ପ୍ରଥମେ ନାଷା ଧୂଳି ମୁଖ ସେ କର୍ତ୍ତ ନାଶ । ଶକ୍ତି କୁଲ
ମନେମାତେରେ ଶର୍ମଣ । ନଳା ଯନ୍ତ୍ରଣା ନାଶ କହୁଲ ଅନୁଷ୍ଠ
ଅପେ ମନକୁ ବଲ ଚିରୁ । ୨ । ଅନ୍ତମେ ଅନୁଷ୍ଠ ଧନୁ ପା
କର୍ତ୍ତେ । ନବମାତେ ତମତାକୁ ଶାନ୍ତ ସେଲ । ଦେଶମାତେରେ ସେ

ଭାବ—ଅପତ୍ୟାୟ ନାହିଁ ।

ମାନୁଷ୍ୟାନ୍ତରାଳ କର ହେ ତାହା

• ଶରଣ ମୁଁ ତୁମ ଶାସ୍ତ୍ର କଲେ । ପଦ ।

ଅନାଥର ନାଥ ନିକରାଣିନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ ନିକାଶନେ
ମହାଦେବତୁଳେ ବଳବତ୍ସନେ ବେନେ କରୁଛ ବଡ଼ ଦେବତା ।
କିନ୍ତୁକୋଳନରେ ବାହା ଚନ୍ଦ୍ରର ଗା ଡାକ ପୁଣିଲ ପଶାଦେଲେ
ସରକଣ୍ଠ ନିଜେ ଯାହୁଥିଲେ ରାସି ଉଚ୍ଛବି ଥଇଲ ବାହୁବଳେ ।
ନିର୍ଦ୍ଦୋଷକୁ ଗଲ କଲା ବିନାଶିଲ ବଡ଼ ଯେ ବାହଲ ସିନ୍ଧୁକଲେ
ନିକାରେ ରବଣ ବଢ଼ଲ ଅପଣ ଜଗଦନନ୍ଦନା ପୂଜାକଲେ ।
ପୁଣ୍ୟସ୍ଥଳ ବୋଲେ ହସ୍ତିନାକୁ ବଲ ଗୋଳନ କଲ ବିଦୁର ଗଲେ
ତୁମ୍ଭ ସମ୍ଭବଲେ ପଞ୍ଚାଙ୍ଗ ଗଣ୍ଡିଲ ବୋଟିବନ୍ଧୁ ଦେଲ ଧବଳେଲେ
କଲ ପୋଷିବାଲେ ଘୋର ବାବୁଲକୁ ଉଦ୍ଧାରି ଗଣିଲ କୁଳବାଲେ
କଲେ ଉପକ୍ରମ କବିକୁଳକଲ, ଶରଣ ମୁଁ ତୁମ ପାଦକଲେ ।

ଭାବ—ଅତ୍ୟନ୍ତମୟ ।

ବ୍ୟାସନ ଅବଦାନକ । ଅବଦାନ ବାଲେ ଅମିଷା ମିଶିବ

ଅମାସରେ ମାସ ହେବ ତୋ ଧନ । ପଦ ।

ଅମାସା ଶରଣରେ ପୋଲ କଲ କଲ, ପଦ୍ୟା ଶରଣରେ ବ
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଅର୍ତ୍ତନାଥ । ପ୍ରାୟ ଗଣ୍ଡିଲ ଗପ ଦେଲେ ଅମାସା
କଲ । ୧ । ଶରଣ ନଦରେ ହସି ପଡ଼ିଲୁ ଅମାସ ନଦେ ହସି
ଅମଳ । ଶତେ କୁଅ ଦେଲ ଦେଲୁ ବଢ଼ିଣ ବାଲ ଅଣିତାକୁ ଶ
କଲେଲ । ୨ । ଶରଣକି ଘରେ ନାମ ମିଳାଉନି ଶବଦରେ ନା
କରୁକଲେ । ଶରଣେଲେ ମିଳି ବୁଝି କରୁଛନ୍ତି ମରୁତରେ ବ
କରୁକଲେ । ୩ । ଶରଣେଲେ ଶରଣେଲେ ଦେଲେ ହୋଇଲେ ଦେଲେ

ଦେଉଳେ ଓଅଁ ଦର୍ଶନ । ୪ । ଛାନ୍ଦିନୀର ପରା କହୁନେଲେ ଦେ
 ଦେବୀର ଗଣି ଦାଣ୍ଡେ ଚଳେ ଚୋର । ଅଗ୍ନି ଦେବୀର ନରାୟଣ ହୁଅ
 ଶମ୍ଭୁ ବନ୍ଧୁର ଅତ୍ୟନ୍ତ ମୁକ୍ତି ଅମ୍ଳାନ । ୫ ।

ଗାନ—ଘେମଟା ।

ବୁଦ୍ଧମନ ବୁଲୁ ତପୁ ଘ । ମହାଶିବୁ ବୋଲୁ ଜାଣୁ ନାହିଁ କି
 ଶିବ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣ ହୁଅନ୍ତିକି ଘେନିବେ ତୋତେ ମନ
 ଚାହୁଁଛି । ପଦ ।

ନାରାଦର୍ଥେ ଥିଲୁ ପୁରୁ ଯେତେବେଳେ ଶତ ବଞ୍ଚିଥିଲୁ ତପୁ
 ଘାରିବ । ପୁନଃ ଧୃତ୍ୟୁଗେ ନରକରେ ମିଶି ଶତ ଶାନ୍ତି ଦୟା ମନ
 ଧାଉଁଛି । ୧ । ନାମକୁ ଚେନ ଦୁ ଶିବରାଜା ଯେ ନାମ ଧାର
 ପାରେ କହୁଛୁ ତାକୁ । ମିଳନ ସମ୍ଭବନେବେ ତରଣର ଘୋର ଗନ୍ଧାଦେ
 ବଦଳ ବଢ଼ିଯିବ । ୨ । ନାନାପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର କହୁଥାଉ ମନ ଶୁଣ
 ଲୋକଙ୍କର ଦେଖା ଦେଖି । ବଡ଼ ଶିବା ବଡ଼ ଥିଲୁ ମାନ ସ
 ବରର କ୍ରମନ୍ତରେ ଠକାଠକି । ପଛ ଏ ଧନରେ ବଦଳୁ ନାବରେ
 ମୁଁ କି ଦେଖୁଅଛି ଝିଙ୍କାଝିଙ୍କି । ହୃଦୟ ଆହାର ବୁଝି ଯିବ ନା
 ଶବ ବୁଝାବନ କହେ ତରକି । ୪ ।

ଗାନ—ହଞ୍ଜର ।

ଅଗ୍ନି ମନ ମୋର ।

ମୁଁ ତେ ବହୁତ ବହୁତ ଚୋଷିଲି । ପଦ ।

ଧୂଳି ଲୁହପାଖ ଲେଖାଛି ଘର । ଧନର କୁପକୁ ଲାଗେ କିନ୍ତୁ
 ଧୂଳି ଅଳ୍ପ ନାବ ପରମ ସତରେ ଆସି କହିଅଛି ଶରଣାର । ୧ ।
 ଧୂଳିର ବୁଆରେ ଓଅଁ ଘର । ଓଅଁ ପୁଅବାକୁ ତରଣର । ଦେଉଳେ
 ଘିଲେ ଓଅଁ ଦୁ ଦେଶରୁ ଦୂର୍ଗରେ ଦେଶରୁ ଶରଣାର । ୨ ।

ଉତ୍କଳକୁ ପବନ । ଉଥ ଉଡ଼ାନ୍ତି ଅଟେ ଉତ୍କଳ । ୧ । ଛଅ ଦେ
ଉତ୍କଳକୁ ଦେବେ ଦୟନ । ଛାଉଣୀ ଛାଡ଼ିବା ଯହିଁ କଲନ୍ତି ଧାନ
ଉଥ ଜେମଇ ବଉଳା ଛଅ ଛୁଇଁଛୁ ଗୁଆ । ୨ ଛଅ ଛଉଛନ ନିରଦ
ଉରେ ଧାନ । ଛଅ ଯେ ଛଇଧର ଛାଣେ ଅଛନ୍ତି ଡୋଳା । ୩
ଠାକୁର ଅଟେ କାଳନ । ୪ । ଠା ଯେ ଠୋଳା ପିଠୁର ଠେର
ଠାକୁର । ଠରେ ଠାଣିଆଁ ଠାବ ଦେବତାମଣି । ଘଅ ଠୋର
ଘରୁ । ଘଅ ଯେ ଅଳଙ୍କାର । ଘ ଅଟେ ଘରୁ ଘରିବକୁ ମଞ୍ଜର
ଘଅ ବେ ଥାଏ ଘର ଘୋ ଘରୁ ଥାଏ ଘର । ୬ ଅ ଦେବତା ଘ
ଘର୍ଜନ । ୭ । ଧଅ ଯେ ଧନି କଲରୁ ଘରିଛୁ ଧନ । ଧୀର ଧ
ଘୋର ବାରେ ଘୋର ଧାନ । ଧଅ ଅଟେ ଘରୁ । ୮ ଘ ପର
ଧନ । ଘଅ ପଣି ଉଲଟ । ଘରା ବଞ୍ଚୁକୁ ବଞ୍ଚ । ବଅ ବଞ୍ଚୁବିଲେ
ଘରୁଅଛି ବଞ୍ଚ । ବଅ ଉକରଲେ ଗାବନ । ୯ । ମଅ ନେ ମଞ୍ଜ
ମୁକୁଟ ମମୁକ ଶର । ମଞ୍ଜମାୟା ମେଞ୍ଜିଠାରେ ଗୋରୁ ଗନ । ଯ
ଯେମଇ ଉପମା ଯୁବତୀ ଯର ବାମ । ଯଅ ଧୟରା ଯଶା ଯଅ
ଯେର ଯମ । ଯଅ ଅଟେ ଯଶା । ଯଅ ଅଟେ ପିଆଳ । ଚଉକ
ବୋଲଇ ଚଉଣ । ୧୦ । ଛଅ ଯେ ଛୁଇଁଛୁ ଛାଣି ଛାନ । ଛୋ
ଛୋଟ ଛିଂପାରେ ଛୋ ଛାଣ । ଛଅ ଛଉଛୁ ବଞ୍ଚ
ଛାଣ । ଅଉ ଛିଂପାରେ ଛାଣ ଛାଣ । ଛଉ ଛାଣ ଛାଣ । ଛଉ ଛାଣ ଛାଣ
ଛାଣ । ୧୧ ।

ଛାଇ—ପୋଷା ।

କାହ୍ନି କେ ନାମ ଦେବ ଦଇବ୍ୟାସି ଦୟାସି । ଦଇବ୍ୟାସି
କାହ୍ନି ଦୟାସି ଦୟାସି । ଦିବ୍ୟ ଦୈବ ଦୈବ୍ୟାସି । ପଦ
ଦୟାସି ଦୟାସି । ଦୈବ ଦୈବ୍ୟାସି ପଦ । ଦାୟାସି ଦୈବ୍ୟାସି
ଦାୟାସି ଦୈବ୍ୟାସି । ୧ । ଦୈବ୍ୟାସି ଦୈବ୍ୟାସି । ଦୈବ୍ୟାସି ଦୈବ୍ୟାସି ।

ଦେହ ପ୍ରାଣାନନ୍ଦ । କିନ୍ତୁ ଗୋପିକାଙ୍କୁ କାମନା ସିଦ୍ଧି । ୩ । କିନ୍ତୁ
 ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ୍ ଶ୍ରୀମତୀ । ଏହୁ ମୋର ବିଦେବକ । ସେ ପାଦେ ଚିତ୍ତ
 ଗୁରୁବଦ୍ଧ । ୪ ।

ବାଲ—ଅତ୍ରବେମତୀ ।

ପାଦ ପାଣି ନାହିଁ ତାକୁ ଧରିବ ବା ।

ଏମନ୍ତ ଦୁଷ୍ଟ ହୃଦୟ ଦେଖ ନ ଯାଏ । ପଦ ।

ନାହିଁ ତାଙ୍କ ପେଟ ଅନ୍ଧା, ସିଂହାସନ ଚନ୍ଦ୍ର ଲୋକ । ନାହିଁ ତାଙ୍କ
 ଚନ୍ଦ୍ର ତାଙ୍କୁ ଚଳିବା ଦୁର୍ଦ୍ଦେ । ତାଙ୍କ ପରି ଶାନ୍ତିପଥେ । ନାହିଁ ହିଁ
 ବନେ ଜଣେ, ଲୋକ ମୁକ୍ତି ହାର ନାହିଁ ପଳେ ପଡ଼େ । ୧ । କିନ୍ତୁ
 ନାହିଁ ଅନ୍ଧାର । ଗୁଣ ବାଣୀରୁ ବାହାର । ଶ୍ରୀମତୀ ଦୁଷ୍ଟା ଚନ୍ଦ୍ର
 ନର ନ ପିଏ । ନ ଗୁମର ଅନ୍ଧେ ଥିଲ । ଚିତ୍ତେ ବ୍ୟକ୍ତି ବଳ ।
 ବ୍ୟୁତ୍ପାଦରେ ଉଦ୍ଧାତମନେ ଗୁଣ । ୨ । ଲୋକରେ ଗାଆନ୍ତୁ ବା
 ବଦନ ଉଚ୍ଚକୁ ଗୁମା । ଶ୍ରୀମତୀ ବାହାରୁ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣ ନ ଥାଏ । ନ
 ଶୁଣ ଶୁଣା ନାହିଁ । ଉଦ୍ଧାର ନ ଦେଖି ଲୋକ । ଅନ ପର ତାଣି ଧା
 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ରହେ । ୩ । ଉଦ୍ଧାର ପାଇବ ନେତ୍ର, ମହାଶୟନ
 ଦେଖି, ମୁଖ୍ୟବେଦେ ଚିନ୍ତା କଷେ ବ୍ୟାଧି ନୋହେ । ପଦ
 ହୃଦୀନନ୍ଦ । ପାଦରେ ଚଳିନେ ବନ । ଉଦ୍ଧାରରେ ସେ ଆ
 ଧରରେ ରହେ । ୪ । ନାହିଁ ତାଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତି । ଅଶେଷ କୁ
 ଲୋକ । ସବୁ ଧର୍ମ ଶାନ୍ତି ଚଳନ୍ତି ନ୍ୟାୟେ । ଅନ୍ଧବା ଶିଳା ଦେହ
 ବହି ସଦା ଚଳନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତୀମତେ ଲୋକ ନାମକୁ ଧାଏ ।
 ସେ ଦୁଷ୍ଟର ଚଳେ ଶାନ୍ତି । ଲୋକ ନ ପାଇବ ଶାନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତୀମତେ
 ଏକା ବହିଷ୍ଠ ଲୋକ । ଗାଦରେ ଶ୍ରୀମତୀ ଲୋକ । ପଦ
 ରହି । ଦୁଷ୍ଟ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକରେ ଦେହରେ ଶାନ୍ତି । ୫ ।

ଭାବ—ରୂପକା ।

ଅରେ ବାସବର । ମିଛ ପସରାକୁ କୋରୁଅଛୁ ମୋର । ପଦ ।
 କଳାସପତ୍ନରେ ଯେତେ ନାହିଁ । ସବନ ବଢ଼ିଲେ ଚଳନ୍ତଲ ।
 ମାହିଁରେ ମାତୁରୁ କିନ୍ତୁ ନ ବୁଝୁଛୁ ଜଳ ବିନ୍ଦୁ ପ୍ରାୟ କାତ କୋରୁ
 କଳାକାନ୍ଦରେ ଥିଲା ଗର୍ବି । ବିନି ଅପିଷ୍ଠା ଯେତେ ବଢ଼ି । ସିଦ୍ଧ
 ଯେତେ କୋରୁ ପରେ ତେ ନ ସିଦ୍ଧେ ଶିବୁ କାହାପରେ ଏକ
 ଯୋଗ । ୧ । ଏକାକୀ ଦିନକୁ ଲୁହପର । ବହୁ ବାଜିବାଦେ ହେବେ
 ମରଣ । କୋରୁ ଶାନ୍ତି ମେନା ମହୋତ୍ସବ କର ବାସବରେ ଶିବେ
 ଯୋଗ । ୨ । ପିତା କାନ୍ଦୁଥିବେ ବଢ଼ି ପରେ । ପୋଷଣାଦେ
 ମା ଗଲୁ ବୁଝେ । ଶରଣାଶି କୋରୁ ନିଶି କାନ୍ଦୁଥିବ ଶାନ୍ତି ଦେଲେ
 ଶିବ କୋ ଲୁହରେ । ୩ । ବାସବରେ ବଳ ପରେ । ମାହିଁ
 ହେବେ ହେବ ଜଳ । ନବନ ବାସବ ଜଳରେ ଶାନ୍ତି ଧାୟୁକେ
 ଯେତେ ପାହି କର : ୪ ।

ଭାବ—ଆତ୍ମପ୍ରେମଣ ।

ହେ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀମଦବାସୁ । ଶରଣ ଦେବର କୋହିଲେ ଅଛି । ସବ
 ଦିନୁ ଦିନ ଦୁଃଖ ହେଲା ଅନ୍ଧାରରେ ବନ୍ଧୁତ ଜନ୍ମାନ୍ତ କଲେଣି ଯାଉ
 ଯିବୁ ଜଳ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ନ ମିଳେ ଜାଣିବିନା ପ୍ରଭୁ ବିରୁପେ ପାଉ
 ଶାନ୍ତି ନ ଥିଲା ଶପ୍ତକ କରୁଛୁ ଚିନ୍ତା ବିନା ବନ୍ଦୁ ଶରଣେ ଥାଉ
 ପ୍ରଭୁ ଦେବ ଶ୍ରୀ ଶରଣେ ପେଶିଲେ ପ୍ରଜାପତିନେ ଶ୍ରୀ ନ ଶାନ୍ତି
 ପାଉ । ୧ । ଯେତେ ଯେତେ ତଥା କର ହେ ବାସବ ଆଜି କାହିଁ
 ଶାନ୍ତି ଦେ ଅଛୁ ଶାନ୍ତି । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ହେବି କଲ ଏତେପରି ଶାନ୍ତି
 କାଳରେ କବ ମିଳାଉ । ୨ । ଉଦୟ ପ୍ରାମରେ ପରିବର୍ତ୍ତିଅଛୁ ଚାନ୍ତି
 କରେ ଥାଉ ବି ନ ଥାଉ । ପ୍ରାମର ବାସବ ଲାଭି ଯାଉଅଛୁ ପାଆ
 ଯା ଦେ କୁଳେ ଲାଭାଉ । ୩ ।

ଉତ୍ତରପାଠ ।

ପାଠ--ପଦ ।

ପ୍ରାୟଶଃ ତତେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମହାଦେବମନୋରଥେ । ୧୦ ।

ଇନ୍ଦ୍ର, ଶୁକ୍ରକୁ ଯେନ । ତୋର ଥାଉ ସଦା ମାନ । ସବୁପଦେବ
ଦେବ ମନ୍ତ୍ର ହୋଇ । ଦେଉଅଛୁ କିମ୍ବଦେ ॥ ବହୁମନ୍ତ୍ର ପ୍ରବାଚନ
କରିବାକୁ ଶକ୍ତିମନ । ସାର୍ବ ବର ଧର୍ମବଳ ବୃଦ୍ଧେ ଦେବ । ପରବ୍ରା
ହମାନ ହେ । ୧ । ଯେନ ଯେନ ସୁନୁବର । ନ ସେନ ଥିଲୁ ପ୍ରସାଦ
ସେନରେ ଦୁଃଖ ଅପାଇ ଦୁଃଖଦେଶ । କାହୁଁ କରାବନ ହେ । ୨
କହୁର ବହୁଶାନ୍ତର । ସତର ଶରୀର ତର । ଦେ ଦୟା ଶ୍ରୀ ପ୍ରସାଦ
କରକାର । ଯୋଗରେ ଯୋଗନ ହେ । ୩ । କରପ୍ରଦ ମହାପ୍ରସିଦ୍ଧ
କର ପଦ୍ମଶାଳ ଦାଣ୍ଡ । ଶୁଭବ ପାପ ପ୍ରବଣ । ସୋନ ନଦେ । ମ
ହାନ ହେ । ୪ ।

—●—

ପାଠ--ପଦକାର ।

ଏକା ସୁଧୁର ମନ କର ଶୁଦ୍ଧନା ।

ସୁଧୁରମ୍ଭ ବହୁ ଦୋଳପ ସିନା । ପଦ ।

ଏକଦୋଷି ସର ପଦ୍ମ ବସନ୍ତର ଚନ୍ଦ୍ର ପଦେ ସୁଖମୁକ୍ତା । ତହ
ନାଶକାଶ୍ଟ ସୁଧୁରହେ ବାସ୍ତବେଠାବଦ୍ଧ ମନ ଶାନ୍ତିରୁ ହିନା । ୧
ସୁଧୁରମ୍ଭ ଯୋଡ଼ି ଶିଖରେ କଞ୍ଚାବର ଚଢ଼ନ କର ଅଢ଼େ ସୁଧୁରମ୍ଭ
ସୁଧୁର ଶିଖରେ ମୁକ୍ତିର ପାଇରୁ ଅନ୍ୟ କାହୁଁରେ ନ କର ଶୁଦ୍ଧନା
ଅଧିକାର ଶାବ ଦହନେର ଶିବ ଯେନ ଦୁଃଖର ମନ ପଦନ
ସେପଦର ବାସ୍ତ ଅଦାଅ ହୋଇଲେ ଅତିକ କରାବି ହୋଇଲେ
ସିନା । ୨ । ସୁଧୁରାଦେ ଶାଳ ବଦେ ସେହୁ ଜନ ବହୁରା ବାସାବ
କର ବାସନା । ସେହୁ ଦେବ ଦେବ ମହେ ଜନସିଦ୍ଧ ଦେବେ କର
କହୁଁ ଦେବେକ ଶିନା । ୩ । ମନେ କହ ସତ୍ୟ ମାୟାର ତା ପ୍ର
କାଶ୍ଟ ପ୍ରକାଶ୍ଟ ସୁଧୁରାବନ । ତହର ପଦ୍ୟ ସୁଧୁର ଅଳ୍ପ
ବସନ୍ତରେ କର ଶୁଦ୍ଧନା । ୪ ।

919-2998

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବତ୍ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବତ୍ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବତ୍ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବତ୍ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବତ୍ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଗଣ୍ୟମ୍ । ତେନାତ୍ତ ନାମା ଉତ୍ତମଂ ସୁମ୍ । ବ୍ରହ୍ମାବିଷ୍ଣୁ ଶିବଃ
ତ୍ରୟମସ୍ମିନ୍ନେଷେ ଯେନାତ୍ତଂ ଶତ । ୧ । ସେ ଉପମନ୍ତୁ ଅନନ୍ତଃ କୃତଃ
କ୍ରମେନାତ୍ତଃ । ଶତ୍ରୁସ୍ତୁ ଅବତାରେ ହୋଇ ନ ଯାହିଲେ
ହୁ । ୨ । କବି ଯନ୍ତୁ ଶ୍ୟାମାଧରଂ । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀଂ ଗୁଂ ଦତ୍ତଂ । ବଳ
କାଶରେ ଭୂମି ଲୋଡ଼ି ନ ଯାଇଲେ ଶ୍ଵାତ । ୩ । ପୃଥ୍ଵୀ ପଞ୍ଚବ
ତରଂ । ତେନାତ୍ତତେଜ କଳା ବହୁ । ତନ୍ତୁ ସୁର୍ଯ୍ୟା ନୃଦେ ଶେଷେ
ପାରିଲେ ଅନ୍ତଃ ଅନ୍ତଃ । ୪ । ଶ୍ରୀମଦ୍ୟୋଗି ସେ ଶାବନ ଶାବନ
ପାରିଲେ ଠାବ । ମୁକ୍ତି ଗପନାରେ ବସି ମନରେ ହେବେ
ବ୍ୟାଧି । ଅବ୍ୟାଧିତ ବୁଦ୍ଧ ହେବୁ । ନିଶ୍ଚୟ ରତନାରେ ବାନ୍ଧୁ । ବଦ
ଧ୍ୟ ଅବଶିଷ୍ଟ ଅନାମେ ରହିଲୁ ବେଦ । ୫ ।

[illegible]

କ୍ରୀଡ଼ା, ଶିକ୍ଷା, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ସାମାଜିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ

ଭୟଭୀତି କରୁ ଥାଉ ବେଦେଶ ବେଦେଶ ହେ । ଯଦ ।

ମାୟା ମୋହି ପାଳେ ପଡ଼ି ସୁପଥ ହଜିଲି ତେ । ଶୀଘ୍ର ଗାଠ ନିର୍ଦ୍ଦେଶେ
ନିର୍ଦ୍ଦେଶେ ପଡ଼ିଲି ତେ । ୧ । ଶ୍ରୀମତୀ ବିଧିବଦ୍ଧ ଅଛି ଅପେକ୍ଷା
କି ତେ । ଏଣେ ତେଣେ ବୁଝିଲି ଚିତ୍ତବିହୀନ ହେ । ବ୍ୟସ୍ତ
କରୁ ଅନଳ ହୋଇଲି ପ୍ରବଳ ତେ । ଶରଣେ ଶୁଣି ସୁଧ ଅପେକ୍ଷା
ନାହିଁ ବଳ ତେ । ୨ । ଦୁଃଖ ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଗୋପନୀ ଲୋକେ ଶୁଣି
କହ । ବିଶ୍ୱକ୍ଷିତା ଗୋପନୀ କୁଳସ ବ୍ରଜବାସେ ତେ । ୩ । କୁଣ୍ଡଳ
କଳିକ ବୁଧା ଲୋକେ ମନ୍ତ୍ର ହୋଇ ତେ । ଭୁବନସାରଦା ଚନ୍ଦ୍ର
ଆଦେଇ ଲାଙ୍ଗୁଳ ତେ । ୪ । ପଣ୍ଡିତ ଶୁଣୁ ଅବଶ୍ୟ ପାଠରେ ଶେଷ
ପାଠ ପଢ଼େ ଶେଷପାଠ ପଢ଼େ ଶେଷପାଠ ପଢ଼େ ଶେଷ ।

ତାଳ—ଅତୁଙ୍ଗେମଣି ।

- ଲୁଗିଛୁ ଲାଲୀ ନାଲିବଦନେ ।
- ଗୁଣୀ ବୁଝି ଏକଥାକ ସା ସଦାକାଳରେ । ପଦ ।

ଅଳକା ମସ୍ତକେ ପଶି ପଶିରେ ବଦନ ମଣି । ତାପରେ ଅଳକା
ମଣି ସମ୍ଭବରେ । ୧ । ଅମୁକ୍ତ ଶାନ୍ତିରୁ ତାର ଏକାକରୁ ସେ ବାହା
ବାର ଭେଦ ତାର ତର ତର ମୂଳରେ । ୨ । ଶୁଣି ଶୁଣି ନେ
କାଳା ପ୍ରତାପ ଏ ବାହାକାଳ । ତାପରେ ଲୁଗିଛୁ ଲାଲୀ
ବଦନେ । ୩ । ଅଳକା ଅଳକା ନାଲିକା । ଶୁଣି କଲେ ଅଳକା
କଲେ ବାସ ବୁଦ୍ଧାନକ ପାତକରେ । ୪ ।

ତାଳ—ଅତୁଙ୍ଗେମଣି ।

ଅଳକା ବିଶ୍ୱବଦନ ତର ବାପାରେ ବିଶ୍ୱବଦନ ତର । ପଦ ।
ସେତେ କାର୍ଯ୍ୟ ଲୁଗିଛୁ, ଶୁଣିଛୁ, ଶୁଣିଛୁ, ବେ ତର ପା
ତକେ ଲଳନ ହେ । ୧ । ଶୁଣି ଶୁଣିଲେ ହେଉ, ଶୁଣି ପିତ ବା
କିପାଇ ତର ଅଳି ପାଳନ ହେ । ୨ । ଅଳାଶେ ବଦନର, କର ବି
କିପାଇ, କରକି କରକି କେବଳ ତର । ୩ । କଲେ କେବେ ଶୁଣି
କରକି କରକି, କରକି ଲଳନେ ବଦନ ହେ । ୪ । ପୁଣି
ବଦନ, କରକି ଶାରି ଶାରି, ଅଳକା ମୁଖରେ ପ୍ରତାପ ହେ । ୫
କରକି ବଦନ, କରକି ଅଳକା, କରକି କେବେ ମନ ବିଶ୍ୱ
ହେ । ୬ । ଶୁଣିଲେ ପୁବଦନେ, କରକି ପ୍ରୋକାରେ, କରକି
କେବେ ମନ ହେ । ୭ । ସେ ଶୁଣି ପ୍ରୋକାରେ, କରକି ପ୍ରୋକାରେ
ଅଳକା କରକି କରକି ହେ । ୮ । କରକି ମାନରେ, ଅ
ମାନରେ ହେଉ, କରକି କେବେ ହେ ମାନ ହେ । ୯ । ଅ
ମୁଖ ମୁଖମା, ବେ ତର ପାରେ ବିଶ୍ୱା, ପାପୀର ପାପମାନେ କ କର
ହେ । ୧୦ । ଶୁଣିଲେ କେବେ କର, ଶୁଣିଲେ କେବେ, ଶୁଣିଲେ କେବେ

ଜାଣେ ବିଷ୍ଣୁ ଧୀର ଭକ୍ତନ ଦେ । ୧୨ । ପାଦେ ପତି ଦୁର୍ଗୁରୁ । ଭ
ନମସ୍କାର । ଭାବିରୀତି ନର ନାଦେ ଦେ । ୧୩ ।

—୦୦୦—

ଭାବ—ପରମ୍ପରା ।

ଭାବେ ପଦାନ୍ତେ । ଭକ୍ତବତ୍ତ୍ୱେ ବାହୁସ୍ତ୍ରୁତେ । ଭେଦ ।
ଅନୁଭବେ ଦର୍ଶନ ନ ଶକ୍ତି । ମହାପାତ୍ରପଦେ ନମସ୍କାର ।
ଦେବପ୍ରାପ୍ତେ ଦକ୍ଷିଣ ଦକ୍ଷିଣ । ଦେବ ମହାପାତ୍ର ନମସ୍କାର ।
ନବେଶେ ଶକ୍ତିଶ୍ରୀ । ଦେବ ପଦେ ଦକ୍ଷ ନ ଦକ୍ଷ । ମହା
ପଦେ ଅନନ୍ତ ନମସ୍କାର ପଦେ ପଦେ ଦକ୍ଷ ନ ଦକ୍ଷ ।
ଦକ୍ଷପାତ୍ର ଦକ୍ଷ ଦକ୍ଷ । ଦେବ କୁଞ୍ଜରେ ବଦନନା । ମହା
ପଦେ ଅନନ୍ତ ଦକ୍ଷପାତ୍ର ଧାର୍ଯ୍ୟ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଦର୍ଶନ ନ ଦକ୍ଷ ।
ଧାର୍ଯ୍ୟକୁ ପାଣି ଦକ୍ଷ । ଦକ୍ଷ ଦେବ ପାଣି ନ ଦକ୍ଷ । ଦେ
ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ।
ପାଦେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ । ଦକ୍ଷ ପଦେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ । ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ
ଦେବ ପଦେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ।

—୦୦୦—

ଭାବ—ପ୍ରଥମ ।

ଅନେ ପ୍ରଥମ, ଦେବ ଦେବ ।

ମହା ପାଦାରେ ପତି ଦେବ ନକ୍ତବତ୍ତ୍ୱେ ନକ୍ତବତ୍ତ୍ୱେ । ପଦ ।
ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦେବେ ଅନନ୍ତ । ଦକ୍ଷେ ଦେବେ ଦେବେ
ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ।
ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ।
ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ।
ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ।
ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ଦକ୍ଷେ ।

ଦିନ ଆମ୍ଭ ଭଲ ବେଳି ରୁହ । ୪ । ଯେତେବେଳେ, ଯେତେବେଳେ
ଆମର ବେଳିର ଯେତେବେଳେ ରୁହେ । ତେବେ ପରୁ ଶୁଭକ୍ଷଣ
ଆ । ତା ଦିନେ ଦିନାଲି ବେଳ । ୫ ।

ବିଜୁ-ଚନ୍ଦ୍ର ।

ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜଗତେ । ଶୁଦ୍ଧ ବାସନା ଏହା ଜାଣନ୍ତି ବଳତେ ପ୍ରାଣ
 ଏକାକରେ ଯୁକ୍ତେ ଯୁକ୍ତ ପ୍ରାଣବୀ ଗୁଣ । ସେ ଶୁଦ୍ଧ ଯେ ଚିତ୍ତ
 ଜାଣଇ ବଳି : ୧ । ସେ ଶୁଦ୍ଧ ଜାଣ ଅଟେ ଅମର ନିଗ୍ରହ । ସେ
 ଶୁଦ୍ଧ ଯେଉଁ ଚିତ୍ତେ ମଦଳ ସେ ଚିତ୍ତ : ୨ । ସେ ଶୁଦ୍ଧ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏହି
 ଜଗତ ମଠରେ । ଚିତ୍ତ ଶୁଦ୍ଧ ପାଶୋରଇ ଜନନ ଜଠରେ । ୩
 ଯେତେ ଶୁଦ୍ଧ ଶର ଗୋଳ ଯେ ନ ଅସେ । ଅନ୍ତର୍ଗତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ
 ନି ଅଗ୍ରାଣେ ନ ବାସେ । ୪ । ସେ ଶୁଦ୍ଧ ଅତି ଅଳ୍ପ ନ ଜାଣ
 ଯଦ । ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ । ୫ ।

୧୩ - ୧୧୧ ।

ମହା ଭୁବରୁ ଢେର ଏ ପ୍ରାୟଦେବ ନାହିଁ ବୋଧ ।

[illegible]

ବାଳ—ଦେଖଣୀ :

ବ୍ୟାଘ୍ରମତ ହେ । ବଢ଼ି ବ୍ୟସନୁ ଶେଷ । ବ୍ୟସ ଉଚ୍ଛିନ୍ନ
ବୁଝିବ କେଣା । ପଦ ।

ପୋଷଣ ଗୋଟିକ ବଢ଼ି ଚୋରୁଛି । ତମୁ ହସିବୁ ଅବ
ହସ । ଗୁଣିବ ପୋଷଣ ମାରେ ଲୁହ । ତମୁ ଅଛୁ ରୁଆ ବା
ହୁଡ଼ି । ୨ । ତମୁ ଗୋଟିଦେ ଗରୀରୁଆ । ସୁଖର ହୋଇଲେ ତମ
ସହା । ୩ । ସର୍ପକୁ ମଣ୍ଡଳ ବଢ଼ୁଛୁ ଗେର । ଶୁଭବୁଝେ ଅଛୁ ମନା
ସୁର । ୪ । ଏବେ ଦେଉଳରେ ବସି ବସାଣ । କେଉଁଠାରେ
କଲପବଟ । ୫ । ମାତ ଗାଈପଦ ଅର୍ଥ ବହୁତ । ଭବରେ ବଣି
କଲ ଅଭାବ । ୬ ।

ବ୍ୟାଘ୍ରମତ

ବାଳ—ସଦ ।

ଅମର ବସନ୍ତବରଣକୁ ମନ ଦୁମନ୍ତ ଭୁ ଉଠି ଯାଆରେ ।
ବସନ୍ତବେଦିର ବୋମର ତରଣେ ଶରବର ନୁହୁଆରେ । ପ
ଦେଉଁ ପଦ୍ମପଦେ ଅଭାବର ଚିତ । ମନା ଅଭାବର ବେ
ଦେଉଁମାନ । ବହୁଅଛୁ ସଦା ଅବିଷ୍ଟ ଅମୃତ । ପାନବର ଭୁ ମନାବେ
ବେଉଁଠାବ ବାଣ ଅଭାବ ମୁକତ । ବେ ପାତ ଧୋଇ ପିନ୍ଧାଇ ବ
ଦର୍ଶ । ବେଉଁ ପାଦ ଧାସ ରାବରର ରାସ । ଲକ୍ଷ୍ମୀବନ୍ତ ବଜାରେ
କେଉଁ ପାଦ ସେବି ବୁଝି ମାରିବୁ । ପ୍ରମଦୁଳରେ ଦେଖି
ଦେଖା । ଦେଉଁପାଦେ କେଉଁ ଅବରତନର ସୁନ୍ଦର ଦେବ ବ
ରେ । ୧ । ବରୀ ଭୁଗବେନ ବୁଝା ବୁଝାନ । ଦେଉଁ ପଦ୍ମପା
ଦେବେ ପରା । ବୁଝି କଲରେ ବନ ଉଠିବର । ଦେଉଁ ପା
ଦେବ ଯା ବେ । ୨ । ଧୁବ ପ୍ରଦେବ ଦେଉଁପଦ ବାବଦ । ପାଦେ
ସେବିଲେ ଦେଉଁ ପାଦ । ଦେଉଁ ସେବୁ ପଦ ରହ ସଦାବଦ ।
ଦେଉଁ ପାଦ ଯା ବେ । ୩ । ଦେଉଁ ପଦ୍ମପାଦେ ବଡ଼ ସୋଗର

କରୁ ମହାରେ । ୨ । ଶୁଭେ ଚକ୍ଷୁରେ ବ୍ୟାଘ୍ରମୁକ ଶୁଭେ ଯା
 ଶୁଭେ ସମସ୍ତେ ଜନକ । ସେ ଶେଷେ ନାଥ ମୋ ମୁକତବ୍ୟ
 ଶୁଭେ ପଥକୁ ଧରାରେ । ୩ । ସାଧୁସଙ୍ଗ କର ତ ଭବ ମୁଁ ଅନ
 ଶୁଭେ କେବେ ନିରାଶନ । ତହୁଁ ଅନ୍ତେ ଦେଖିବୁ ପ୍ରକାଶ
 ଶୁଭେ ବୁଝାରେ । ୮ ।

— ୦ —

ବାଇ—ପଦ ।

ଭାବେ ବାଲୀ ଶୁଭେ ମହାରେ ।

ସମସ୍ତେ ଅନ୍ତେ ଭବ ପଦରେ । ପଦ ।

ବାଇବେନିବାଟ, ତହୁଁ କବାଟ, ଶୁଭେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରତିଭଳ, ଦେ
 ଶୁଭେ ଦେବ, ଶୁଭେ ମୋ ଶାନ୍ତି, ଶୁଭେ ମହା ଶୁଭ ଅନ୍ତେ
 ଶୁଭେ, ଦିନା ପଦରେ, ବାଣୀ ବାହୁଅଛି ଗୋସେକମ୍ପରେ । ୧
 ଶୁଭେ ପାଣି, ଶୁଭେ ଶୁଭାଣି, କହୁଛି ବାଣୀ ଶୁଭେ
 ଶୁଭେ ଶୁଭ, ଶୁଭେ ପାଣି, ଶୁଭେ ଶୁଭେ ଶୁଭେ ମହାପଦରେ । ଦୁର୍ଗା
 ଶୁଭେ, ତହୁଁ ଶୁଭେ, ଦିପ୍ତି ଶୁଭେ ଦିନାବଦରେ । ୨ । ଦିନ
 ଶୁଭେ ଶୁଭ ଶୁଭେ ପ୍ରକାଶ, ଶୁଭେ କମଳ ଦିନା ଦୁଶରେ । ଅନ୍ତେ
 ଶୁଭେ କହୁ, କମଳା ନ ଯାଉ, ଶୁଭେ ଶୁଭେ ଶୁଭେ ଶୁଭେ
 ଶୁଭେ ଶୁଭେ, ତା ଶୁଭେ ଶୁଭେ, ତାହାକିନିନ ତା ଅନ୍ତେ
 ଶୁଭେ । ୩ । ବାଣୀ ବାଣୀ ବାଣୀ, କମଳରେ ଶୁଭ, ପଦେ ନିରାଶ
 ଶୁଭେ ଶୁଭେ । ବାଣୀକିନିନ ଶୁଭ, ଅନ୍ତେ ଅନ୍ତେ, ପଦେକିନିନ
 ଶୁଭେ, ବାଣୀକିନିନ, ବାଣୀ ଅନ୍ତେ, ମାଣୀ ବାଣୀ
 ଶୁଭେ । ୪ ।

— ୦ —

ବାଇ—ପଦ ।

ବାଇ ପାଞ୍ଚ ମଠ ବୁଝୁ ମାହାରେ ।

ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣଚା ଶର, ଦେବ ଚାନ୍ଦ୍ରା ଚମୋଦନ. ଏ ପଦ ପ୍ର
କାଶନ, ନ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ଥରେ । ୧ । ହୃତ ବନ୍ଧୁ ଅଭିମାନ, ମୃତ୍ୟୁ
ଆରମ୍ଭନ. ସ୍ବପ୍ନକୁ କାନ୍ଦିନୀ. ତଳ ଚିତ୍ରକୁରେ । ୨ । ଦେ
ନୋହେ ଅମର. ଗୁପ୍ତ ଅବେଶେ ସେ ପାଦର. ପ୍ରାଣପଣୀ ସିବ କୁ
ଶିଶୁକୁ ଥୋଇ ସ୍ବପ୍ନରେ । ସାଧା କାମ ଚିତ୍ତେ ମୁଦି. ବଦଳି
ହୋଇପାରି । ବଦଳି ଗୁଣିବଣି ଭାବ । ସ୍ବପ୍ନ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ । ୩ ।

—୦—

ବାବ—ପୋଷା ।

ଦୟାପତି ଦେବ ଦିନକ ଦେବି ପଦେ ବନ୍ଧୁ ସ୍ଥାନ ।

ନ ପାରିଲି ତଳେ ଆଉ ସଂସାର ସାବନାମାନ । ପୋଷା ।
ଅଳେ ପ୍ରଭୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ । ଅଶ୍ରୁ ପ୍ରଭାସ ସ୍ଥାନୀ । ଦୁର୍ଦ୍ଦେ
ଦୟାପତି ଦେବି ପୋଷା ବାବ । ୧ । ଗୋପାଳାବତେ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ
ଅପାର ମୁଖ ଦେଖିଲ । ଚନ୍ଦ୍ରା ପଦେ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ । ଅନୁସନ୍ଧାନ କାବ
ପୋଷା । ୨ । ଗୋପ ଦେବ ଦେବି ପୋଷା । ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ଦେବ ଦେବି
ଦେବି କର ମୃତ୍ୟୁ ଦାବେ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ପଦ । ୩ ।

—୦—

ବାବ—ସୁପନା ।

କି ଅଳ୍ପ ଚିତ୍ତକର. ଗୋଟି ସ୍ବପ୍ନେ ଶବ୍ଦ, ମୁହଁର ସୁପନା ପ୍ର
କାଶିଲ ଅଳେ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ । ଦେବିପତି । କାନ୍ଦି ହୃଦୟ ଅପେ ସେ
ପୋଷି । ୧ । ଚନ୍ଦ୍ରା ଦୂର୍ଦ୍ଦେ ଦେବିପତି । ଶର ଚିତ୍ତରେ ଦେବି । ଅବ
ପ୍ରାଣ ଦେବି । ଅଳେ କାଳେ ଦେବି ଅଳ୍ପ । ଚିତ୍ତରେ । ଅସ୍ବପ୍ନ
ପୋଷା ଦେବି ଚିତ୍ତକୁରେ । ୨ । ଚିତ୍ତ ଶବ୍ଦରେ ପାଦକୁ ଦେବି ଦୁର୍ଦ୍ଦେ
ଚିତ୍ତକୁ । ଚନ୍ଦ୍ରା ଦେବି ଦେବି । ଚିତ୍ତରେ ଦେବି । ଅଳେ
ଅଳେ ମଦର ମଦ ଦେବି ଦେବି । ଚିତ୍ତ ଏବ ଦେବି
ଅଳେ ଦେବି ଅଳ୍ପ । ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ମଦେ ସିବ । ଅଳେ ମଦେ
ଅଳେ ଦେବି ଅଳ୍ପ । ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ମଦେ ସିବ । ଅଳେ ମଦେ

ଯେ ପୁଷ୍କରସ୍ୟ । ପ୍ରଜାବଦେ ନାମା ବାପ । ବ୍ରହ୍ମା ଶିବ ସାର ଦାସ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣେ ଶେଷ । ସମସ୍ତାଦେ ସିଦ୍ଧ କରୁ ବେଳା ବେଳା
 ଶକ୍ତିକ । * । ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ସିଦ୍ଧେ । ଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ୟ ଅର୍ଥେ
 ବାଧା ବାଧୁ ବାଧୁରେ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ୟେ ଶେଷ ବାଧା । ସ୍ବର ନାମ
 ଶେଷ ନାମ ନାମନୁ ବାଧୁ ନାମ । ୨ । ସୁମନ ମୋ ଦେବାବଦେ
 ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ । ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ । ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ
 ଶାସ୍ତ୍ରୀ । ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ । ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ।

516-520

[illegible]

ନିଉନିଉନ ୩୫ ବର୍ଷର । ଶ୍ରୀମାତାମୋହନ । ପତ ।

[illegible]

ଶ୍ରବଣେ ପାଞ୍ଚୁକା । ୧୧ । ବାଣିବୁ ବାସନା । ଯେବେ ଗୁରୁ ଦେଖି
 ଶୁଭ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ନୁହୁଛି ଦେଖି କେଶର ମଧ୍ୟର । ୧୨ । ମନ୍ତ୍ର ଦି
 କୋଇଲିକୁ ସୁନରେ ମନାଉ । ଜଗତକୁ ମର ଶବ କୁମ୍ଭେ ନ
 ନାହୁଁ । ୧୩ । ରଥଟି ଶୁଭକା ଦେଖି ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଦେ ଅହୁ । ନ
 କହି ବୁଝେ ଯେ ଅମର ହୋଇଛି । ୧୪ । ବାବକୁ ପରଦେ
 ଯେବେ ହୋଇବୁ ନେ ମନ । ଶିଶୁବେଦ ସରେ ଦେଖି ପୁର
 ହଇନ । ୧୫ । ପଥଟି ଯେ ଶେଷଦେବ ପଣିମଣି ପରେ । ସବୁ
 ଦିନରେ ମନ ଅବୁଝ ମରାବେ । ୧୬ । ପଥଟି ଚିତ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଦୃଢ଼େ ନା
 ପର । ଦୃଢ଼ବୁଝ ପେଟାମଣି ମହାନୁଷ୍ଠାନ । ୧୭ । ଜଗତ ଶ୍ରବଣ
 ନିଜ ହେ ମୁନି । କୁଳ ଶୋଭା ଶିଶୁ-କଦେବ ବନ୍ଧୁଅଥୟ । ୧୮ ।

— ୦ —

ବାବ—ପର ।

ବସ୍ତା ମନ୍ତ୍ର ବିବଳ ନୁହେଁବନ ।

ବୁଝି ପାଦପଦ୍ମକୁ ମୁନି । ପତ ।

ବାହାକୁ ଦେଖି ଶୁଣି ବିଷୟ ସୁବ ସାଧନ । କେନେ ଦୁର୍ଦ୍ଦି ନା
 ଦିବି ପତନ ॥ ବ୍ରାହ୍ମଣଦେବେଇଁ ମରତ । ଜନ୍ମଥାନ୍ତି ଅବରୋଧ
 ଦେ ମୁକୁତ କହି ନାହୁଁ ଅର୍ଜନ । ୧ । କେନେ ପ୍ରସ୍ତୁତର ଚିତ୍ତେ
 ନାହିଁ ନାହିଁ ଦୃଢ଼ବେଦ । ଇନ୍ଦ୍ରାସୋନେ ଦେଖି ନାହିଁ ପ୍ରସନ୍ନ । ୨
 ଆଦେ ଶରଣ ମୋଦର । କୁତସ୍ତାହୀ ଅନୋଦର । ଅନଶ୍ଚିନ ନି
 ଶୁଭ ପ୍ରସନ୍ନ । ୩ । ଦୁଃ ସିନ୍ଧୁ ଅନ କେତୁ । ଶାନ୍ତ ନାହାନ୍ତି କୋଷା
 ଶ୍ରବଣଦେବ କେଶବିନ । ୪ । ପୂର୍ଣ୍ଣବର ମନସ୍ତାପ । ବ୍ୟାଧି ବ
 ନିଶାଦ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉ ଶିବା ଜନମ । ୫ । ପଶିବ ଦୁଃ ସର
 ଅବୁଝ ବର ତାରଣ । କେନେ ଅନ କୁଶାବିଧୀ ଜଗଣ । ୬ ।

ଭଜନସାଗର ।

ତାଳ-ସେଷଣ

ପ୍ରଭୁ ନାମଦଳା ଅନେ ରସନା,

ପୁର ଖଣିଦରେ ଭୁବବସନା । ପଦ ।

ଶର ଉଦୟ ଅଟେ ପ୍ରସର ପଦ୍ମ ବୁଧନ ପଦ୍ମେ ନିଳ । ପା
ଅନେକ ବନ୍ଦୁର ବୃକ୍ଷ । ଅସାଧୁର ସନେ କେବେ ନିଶି ନା । ୧
ଭାବଦୁମର ନୃସିଂହ ଦୋର । ମାୟା ମୋହନାଥେ ଅଭି ପଦନା । ୨
ଭଜ ଅନନ୍ତେ ପରମାନନ୍ଦେ । ବୃଥା କଥାରେ ନ ଶୁନ ରସନା । ୩
ଯା ହେମନ୍ତରେ ଶିବେ ଅଭ୍ୟୁଦେ । ଶ୍ରୀରାମଣୀ ରାଗେ ପୁ
ନାଶନା । ୪ ।

ତାଳ—ସଞ୍ଜ ।

ହୁଏ କେନ୍ଦ୍ରକୁ କଳପବନରେ ରହୁ । ହୁଏ ଭୂତି ନରେ

ପିଣ୍ଡ ପରିସ୍ଥବ ଜାତିରେ ଶୁଣିବ ନାହିଁ । ପଦ ।

ଦୁଃଖ ମର୍ତ୍ତ୍ୟା କି ଦେବ ଭୂମିଆ ଉଦୟ ମେଘରୁ ଜାଳ । ୧
ଅଶ୍ରୁଶାଳା ପଞ୍ଜର ହୋଇଛି ପରଶ ଭୟରେ ଧୁଳ । ୨ । ଦୁଃଖ
ଅଶ୍ରୁର ଡମ୍ବ ପଞ୍ଜର ନାହିଁ ତାର ଭଜ ସ୍ଥାନ । ଭୁଲିଛି ଦୁଃଖ
ନାମ ଶାନ୍ତିରାଜ ଶତ୍ରୁରାଜରେ ଘେରନ । ୩ । ଭୁଲିଛି ପବନ ପା
ବନ୍ଧୁର ପୁରାତନ ପ୍ରାୟେ ବାଟ । ଭଲଖୋରା-ପ୍ରାୟେ ବଦାଟ ପ
ଶୁଭେ ମଉଜନ ଆଟ । ୪ । ଶିଶୁପା ଲୁପ୍ତରେ ହିଂସୁର ବଞ୍ଚୁଛୁ ଭୁବ
କୁହେ ଅଦୃଶ । କୋରେ ପଶୁରାମ ସୁଧୁ ଯେଉଁଥିଲେ ଅବ
ହୋଇବ ଦୃଶ । ୫ ।

ତାଳ—ସଞ୍ଜ ।

ଅହେ ପ୍ରଭୁ ନାମଦାୟ । ତାରେ ଯେତେ ମୋ ଅବନ ଦେ ।

କାଣି ଦେଖି ମହାପ୍ରଭୁ କହୁଁ କେଉଁରୁ କି ହସ ଦେ । ପଦ ।

ମାନେ, ଗ୍ରାହ ଗ୍ରାଣ ବର ହେବ ହେ । ୧ । ବୁଦ୍ଧପଦସଂହାର
ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ କଲେ, ଦୋଷବଶୁ ଦୋଷୀ ହେଲେ, 'ଉଶୀ
କାର ମହତ୍ତ୍ୱ । ୨ । ଆହୁତି କଥାଏ ଶୁଣି, ଗୁରୁତେ ଭାବେ ମୁକୁଣ୍ଡ
କୋଷକୁ ଜବନେ ଢାଳି, ଯେନିର ତାର ଆରବ । ୩ । ଅତି ବଡ଼
ଭାବେ ଧରି, ଝୁମ ନ ଗଲ ମୋହର, ବାରେ ଶୁଣ ମୋ ବୁଢ଼ା
କହେ ଶାନ୍ତ ଉଦ୍‌ଗଥ ହେ । ୪ ।

ବାଳ—ପ୍ରସାସ୍ତା ।

ବୃଣାବିଷ୍ଣୁ ନିରଞ୍ଜନେ ଏକଦିନୁ କୁଣ୍ଡବାଣୀ ।

ମୁକୁନ୍ଦବ ବଡ଼ ଅଶ୍ରୁ ଦୁଃଖିତ ଜୀବ ଭାଷା । ଗୋଷ ।

କଟିକ ଶାସନକର, ବୃଷ ଦେବ ଭରଣକ, ଛନ୍ଦିନ ପ୍ରେମ ବନ୍ଧୁ
ହର ହର ଅଶ୍ରୁବାଣୀ । ପ୍ରସାଦ ନୟ ଶ୍ରୀବଳା, ସବଳ ପାପ ତାମ୍ରନ
କର ନ ପାଞ୍ଚି ସାବନା, ପଳାଇବେ ହରିବଣୀ । ୧ । ଅଳଙ୍କାର
ହର ହର, ବାଧା କହି ଅଭିଷେ, ଛନ୍ଦିନ ପ୍ରାନ୍ତପଦେ କର
ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପଦ । ୨ । ପାଦୋତ୍ତର ପଦ କଲ୍ୟାଣ, ହୋଇ ପ୍ରେମିତ ବାଞ୍ଛୁକ
କୃଷ୍ଣବ ଦେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣା, ପରମ ସୁଧା ଭବାଣୀ । ୩ । ଚକ୍ରର ବୃନ୍ଦା
କଲେ, ବନ୍ଧୁମଣେ ଅନୁଗରେ ପ୍ରକଟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଶ୍ରୀବଳାଣୀ ବାଞ୍ଛୁକ
କହି । ୪ ।

ବାଳ—ସାଧୁ ।

ବୃଣା ବିଧାନ ଦେ ଦେଖାଦିଅ ଅଳ୍ପ ବାଞ୍ଛୁ ।

ପଦକର ବିଦ୍ୟା ଲବଣ ସମାନ ମନ ଅଳ୍ପ ପଦା ଶୁଦ୍ଧି । ଯୋଗା
କରପାଦରେ ଶୁଦ୍ଧ ନାମ ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ କରକର । ଯୋଗ
କରେ ଦୋଷାବଳେ ଯୋଗ୍ୟାବଳେ କୃଷ୍ଣକୃଷ୍ଣ ପ୍ରୀତିହୀନ । ଦେବ
ସମାନ ଭବତେ ଶୁଦ୍ଧ, ନାହିଁ ଏ ବୁଝାଣେ ଦେବ । ଶାନ୍ତିଲେଖେ

ସେବାୟତମାନଙ୍କର ସେବା କୁହଇ ତୁଲଇ । ନିପଦ ପଦନ ସେବେ
 ସେହି ଆନ, ଜନେ ଅରଜେ ନାହିଁ । ୩ । ବୁଝିଲେ ବୁଝାଇ
 ଶାନ୍ତିକର, ଦୁଃଖପାବ ଦୂରହୋଇ । ଏମନ୍ତେ ଜାଣି ସବୁକ୍ରିୟା
 କରୁଁ ତୁମ୍ଭେ କର ଶାନ୍ତି । ଅସ୍ତେ ପଦାନ୍ତରୁ, ଅତି ତୁମ୍ଭେ ପଦ
 ନେତ୍ର ଉପକ୍ରାନ୍ତି । ତୁମ୍ଭେ ଅନୁବାଦ, ସୁଗତି ନିଆରା, ଆନ
 ମୁକତାଧୀ । ଅନ୍ତର ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଦକ୍ଷପ୍ରଦ ଧନ, ବିପଦବନ୍ଧୁ ଗୋପାଳ
 ଶୁଭେ ଉପକ୍ରମ, କରୁଥ ନାମନ, ଅଶିଳ, ବ୍ରହ୍ମଶ୍ରୀପାଳ । ୪ । ଅପର
 ଅନ୍ତର ଲକ୍ଷ୍ମଣ କରୁ ତୁମ୍ଭେ, ସୁପଥ ଅଟେ ଦେଖାଇ । ତୁମ୍ଭେ ପୁଣ୍ୟ
 ଶାନ୍ତିକର, ଶାନ୍ତିକର, ଶାନ୍ତିକର ଶାନ୍ତିକର । ୫ । ଶାନ୍ତିକର ଶାନ୍ତିକର
 ଶାନ୍ତିକର ତୁମ୍ଭେ ଶାନ୍ତିକର, ସେବା କରୁଥୁନି କର । ଶାନ୍ତିକର ଶାନ୍ତିକର
 ଶାନ୍ତିକର ଶାନ୍ତିକର ଶାନ୍ତିକର ଶାନ୍ତିକର । ୬ ।

ବାଳ—ଶ୍ରୀ ।

କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ।
 କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ଅନାଥ ଅନାଥ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ । ପୋଷ ।
 ପୋଷିତାକର ଶର ଶୁଭକର ପୋଷିତ । ପୋଷିତ ଶୁଭି ପୋଷିତ
 ପୋଷିତ କର । ୧ । ଏ ଦେଶାନ୍ତର, କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ
 କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ । ୨ । କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ
 କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ । ୩ । କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ
 କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ । ୪ ।

ବାଳ—ଦେଶ ।

ଦେଶାନ୍ତର କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ, ଶାନ୍ତି କରୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ।
 ଦେଶାନ୍ତର କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ।
 ଦେଶାନ୍ତର କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ।
 ଦେଶାନ୍ତର କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ।

[illegible]

୧୩—୧୪ :

ବିପଦେ ବିଦ୍ରୁମ ମୁଷ୍ଟି ଅବେଶନ ପ୍ରାପ୍ତ । ଅବେଶନ ବେଳେ ମୁଷ୍ଟି
ଦୟାମୟ । ଶବ୍ଦ ।

ସମ୍ଭାର ସାବରକୋଲେ, ଶକ୍ତି ଦୁଃଖ ବାପାମାଲେ, ଭାବ
ବିରହବ୍ୟ ଦୁଃଖ ବି ସଙ୍ଗେ ହାସ୍ତ । ୧ । ଲେଖକେ ଅଭିନବଦେ
ବିଦ୍ୟାବିଦ୍ୟା ସଙ୍ଗେବାରେ, ନ ମିଳଇ ବିରାଜିତ ଶକ୍ତି ସଙ୍ଗେ । ୨
ବିରାଜିତ ଏବେ ନାଥ, ନ ଦିଶଇ ଅସାପଥ, ଶକ୍ତିଦେବୀ ନିର୍ବାଣ
ବିରାଜିତ ବି ଲକ୍ଷ୍ମୀ । ୩ । ଏ ଚନ୍ଦ୍ରା ବିଶେଷ ଅସ୍ତ, ଦୁର୍ବଳତା ଗଲେ
ବି ସାରି ଶାବନ ଲାଲ ପଥାଏ ହୃଦୟ । ୪ ।

☞☞—☞☞ |

ପ୍ରସବନର ବୋ ଯାହା ମୁଁ ଦେଖିବି ଅଜ୍ଞ । ବୁଝିବି କେବେ
କିନ୍ତୁ ନି ଅସ୍ତେ ବସିବି କେବଳ ଲାଜ । ପଦ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟରେ ଗନ୍ଧୁ ଗାନ୍ଧି ଓଲଟି ଗାନ୍ଧି ବୁଲିଲେ ପଞ୍ଜୁରୀ
 ଏହି ବୁଲିବାରେ ଗାନ୍ଧିର ଗନ୍ଧୁ ଗାନ୍ଧି ଗାନ୍ଧି ଗାନ୍ଧି ।
 ଏହିବିଧିରେ ଗାନ୍ଧିର ଗାନ୍ଧି ଗାନ୍ଧି ଗାନ୍ଧି ଗାନ୍ଧି ଗାନ୍ଧି
 ଗାନ୍ଧି ଗାନ୍ଧି ଗାନ୍ଧି ଗାନ୍ଧି ଗାନ୍ଧି ଗାନ୍ଧି ଗାନ୍ଧି ଗାନ୍ଧି

କେନ୍ଦ୍ରରେ ରହୁ ଶାନ୍ତ ବସାଉଛୁ ବାସ୍ତବରେ ତୋରୁ ଗୋପନ
 ଶୁଣୁ ଯାହା ସ୍ବଚ୍ଛନ୍ଦେ ଦେଖୁଅଛୁ ତୁମ୍ଭେ ନାହିଁ ପ୍ରାୟ ମନେ । କହ
 ତାହା ପର ବାସନା ଦେଖୁଛୁ କହି ନାହିଁ ସବୁ ସୁଖେ । * । ପୁନଃ
 ଆନନ୍ଦ ତରଣ ସେହିଣ ଧରି ପରାକୁଛୁ ମୁହଁ । ନୀଳ ଗୁଣ୍ଡି
 ଧରି କହିବେନି ଯେତେ ଗୋଲେଖ ଗୋପାଳ । * ।

ତାଳ—ପୋଷା ।

କବିଭାଷା କହିବାହୁଁ ହେତେ ତୁମ୍ଭପଦ ଆନ ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କ ମାନବ ଜନ୍ମ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ତୋଏ ଜନ । ଯୋଖ ।
 ପୁଣିଛୁ କହିପଥରେ । ସେ ତୁମ୍ଭେ ନାମକୁ ହୁଅଇ । ଯେ ଗୋପ
 କରୁ ତରେ । ଲବେ ବଦରୁଣ ସ୍ଥାନ । ୧ । ସେତେ ବୁଝା
 କରୁ । ଯେ ନ ଅସେ ଅସୁରୁକୁ । ଦିଶୁଣ ଶୁଣି ତାଙ୍କୁ କହୁଛୁ
 କହୁଛୁ । ୨ । ସେତେ ତ ଜଗତ ପଥ । ଲଭି ମୁଁ ସଦନ
 ମଣିବି ଯହେ ଅତି । ତୁମ୍ଭେରେ ମନ ପ୍ରାଣ । * । ଅତେ ଗୋ
 ପାଆନ୍ତି । ଯେଉଁ ଏ ଦାନ ଅରୁ । ତୁମ୍ଭେକା ମନୁଁ ତାର
 କାଳିଆରି ଜଣେ । * ।

ତାଳ--ହୁଁ ।

କିନ୍ତୁ ହାତେ ମହତମଣିବି ବହୁରୁଁ ତୁ ଲୋକ । ମହୋଦଳ
 ନେ ତଦ୍ବିଷୟରେ କହିଅଛୁ କିତାୟେ । ପଦ ।
 ସେ ଗୁଣବଦନ ପଦକରେଇନି ଅଛି ଦୂରୀ ଏତେ ବସେ
 ତ ନ ମିଳଇ ତୁମ୍ଭ ନ ମିଳଇ ଲୋକନା ବହୁରୁଁ । ୧ । ଅସୁର
 ତରେ ଶୁଣୁ ପୁଣି ଅଛି ସହାର ଅନୁରୋଧେ । ମୋହନା
 ତୁ ମନ ମାୟୁଅଛି ନ ଶୁଣ ଦେବାପୁତ୍ର । ୨ । ଦିପତି ପ୍ରେମକ
 ତାକୁ ଗୁଣିଲି ଏତେ ତି ପାଶେଇ ଶାପ । ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭେକା

ନିଜାନ୍ତ ନିଜାନ୍ତ ପଦପାଦ । ମୋତ ବର୍ମକୁ ଯେ ବସର "ହେ
ନ ଗୁଣ ହେ ବସୁମତେ । ୩ ।

ଭଲ ପିଲା ଗେମଟା ।

କଲ ଏ ନାମ ମନ ପଦା ଭଜନ ।

ବହୁପାଦରେ ପାଇବୁ ତୁ ଚର୍ଚ୍ଚନ । ପଦ ।

ଉପରକୁ ଉପ ଦୁଷ୍ଟ ଦୂର ମାଧବ । ବହୁପାଦରେ ବସୁ ଗୁଣ
ଭଜ । ପ୍ରଥମ କାମଦେବ, ଦାମୋଦର କେଶବ । ଦୁର୍ଘଟ ଶାନ୍ତି
ଭବ, ଜଗନ୍ନାଥ ବସବ । ବ୍ୟାଧି ପଦନାଶ, ନିଜକମ୍ପା ଧର
ବୁଝାଉନ ମଧୁସୂଦନ । ୧ ।

ଉଦ୍‌ଗୁଣ୍ୟାମୀ ମୁଦିତ ପଦତ-ପାବନ । ଦାସଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୁଝିବାକୁ ବୁଝ
ଭଜନ । ଲଭାବ ଲକ୍ଷ୍ମୀପତି, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁଦିତନ । ପଦ ବହୁପାଦ
ଭଜନ ଦଶବାର, ଶୋଭି ବହୁପଦେନ, ଅନାଦି କୋବନ, ଉପାଦ
ପଦ ନିଜନନ । ୨ ।

ସୋବନ ଶକ୍ତିଦାତା କାଳୀମନ୍ଦିନ । ଦୁର୍ଗାବେଶ ଗୋବେଶ
ଦକ୍ଷିଣେନ । ଶ୍ରୀକର୍ମ ଭବେନ, ବିଷ୍ଣୁ ବସବେଶନ, ଗୋପ
ପାଦ ଲବନ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅବିରାଗନ, ପୁଣ୍ୟନଦ ପାଦନ, ବସୋବ
ବସନ, ମୁକୁନ୍ଦ ଶ୍ରୀପତି ସୁବେଶନ । ୩ ।

ନରହରି ନରକାନ୍ତ ରାମାବିମଣ, ଗଦାଧର ଦେବୀବିଧୁ ବସ
ବସନ, ଗୋପେଶ, କଳାର୍ଦ୍ଦିନ, ହିରିନିମ ବାମନ, କୁଳୁତ୍ରମୋଚନ
ମଳାଧର ପଦମ, ବହୁପଦ ଶ୍ରୀମୋଚନ ଦିବର୍ତ୍ତା ମହାବନ, ସୁମେଶ
ଶି ପଦ ଦାସନ । ୪ ।

ବିଜୟାଦି ବଳଧର୍ମୀ ବିଜୁନନ । ପାଦପାଦପଦ ଅବଦନ
ପଦ । ବିପଦ ବୁଝ ଭନ, ସମାନ୍ତ ସୋବନ୍ତପଦ ବଦ ବରଦା
ପଦ ମହାଧର, ଅଲକ୍ଷ୍ମୀବିଜାଣନ, ଅବସେଷ ପ୍ରଧାନ, କଳାପା

ବିଚାରମାଳା ।

ଅନ୍ତଃସ୍ଵରୂପେ ନାମ ଦେଇ ଶକ୍ତି । ଏହାକୁ ସେ ଗୋ
ଛାଡ଼ି ନରେ ପଠନ । ଥିଲେ ଅଳ୍ପ ହୋଇଣ ପାଏ ସେ ଶ୍ରେୟ
ଦେଇ ସେ ଶ୍ରବଣ ଶକ୍ତି ପାଏ ଚରଣ, ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧ ସନ୍ତାନ ମୁଖ
ପାଏ ଛାନ୍ଦ, ମଧୁ ପୁଷ୍ପ କରେ ବଜର ୧୭ ।

ବାନ—ଏକବାକ ।

ବଳା ବୁଝ ବସନ ଥଣ୍ଡି ।

ଜାଣିଲେ କି ଶୁଣି ବାସ୍ତି ପାଇଛି । ପଦ ।

୧. ଜାଳକଦରେ ଘରେ କବିଅଛୁ ମିଛେ ଦଣ୍ଡିବାକୁ ଲୋଭ
କି । ଅନ୍ତରାତାରଣ ବସୁବିଚାରଣ ଗାଳିବି ମାରି ରହିଲି ପୁଣି
ମହାବଳବନ୍ତ ଦୁଃସ୍ଵପ୍ନସ୍ଵପ୍ନ ଶ୍ରେୟ ପଦାଲଲ ଦଗଡ଼ିବି । କି
ପୋଲିଲେ ଗଳ ଗାଳ ଦେଲେ ସେ ଗାଳ ଶୁଣିଲ ପଦା ଶ୍ରେୟ
ଦୁଃସ୍ଵପ୍ନ ମଧ୍ୟ ଦୈତ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଗାଳୁ ଦୋଷବଦ୍ ଦେଲେ
କି । ଶୁଭକର୍ମ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ପଣ୍ଡା, ଶୁଭ ପୋଡ଼ାଲଣ ରହିଥିବି
ସାଧକ ଶୁଭରେ ଅର୍ଜୁନ ନଥରେ ଅସତେ ଶାସ୍ତ୍ର ହୋଇଥିବି
ଦେଲେ ବରଦ ପଦୁଆଦେ ଗାଳୁ ମୋ ମନ ରହିବି ନିରାଶରେ କି

ବାନ—ଏକବାକ ।

ଥରେ ବାସମନ, ଭୁଲ ବାସ୍ତି ରେ । ଅନ୍ତରା: ପୁଣି କି
ପୁଣି ଜାଣି ରହି ରହିଲେ ହେଲୁ ପୁଣିରେ । ଦୋଷ ।

ବାସ୍ତି ପୁଣି ଦୋଷ ପୁଣି ବାସ୍ତି, ସବୁ ଦୋଷକୁ ଗୋଟି
ମୋହର, ଦେବର ମାୟାବି ଗୋଟି ପ୍ରଗତିର ଛଳା ହୋଇଛୁ କି
ଜାଣି ରେ । ୧ । ଗାଣିରେ ପୋଷଣ ପଦ ଶବ୍ଦ, ଥଣ୍ଡା ପାଦ
ପାଦୁ ଅତି ବଢ଼ିବ, ସବୁ ଧର୍ମେ ପ୍ରାଣ ଦେଇ ଧ୍ୟାନରେ ପୋ
ପୋଷି ଦବା ପିଣି ଦେବେ ରେ । ୨ । ପୁଣିବେ ଗାଣି ବୋ ସାଧକେ

ଯୁଦ୍ଧ କ୍ଷୁଦ୍ର ପଶୁମାନୁ ଅସୁ, ତାର ବଳକାତ ମେଲେ । ବନ୍ୟମାନୁ
 ଗ୍ରାସି ବନ୍ଧୁ ଚକ୍ରପାଳ ବାଟେ ଚଳେ । ୨ । ବରୁଣେ ଦେ
 ଶି ଉପମା ଦେବ ଶ୍ରୀରାମ ମଧ୍ୟେ ନାହିଁ । ବରପ୍ରଦାନକୁ ଦାବ
 ଅର୍ଥକୁ ଯାଏ ଅଳ୍ପ ଧୂଆଁରେ । ୩ । ଶୂନ୍ୟରେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବି
 ବଳରେ ଶୂନ୍ୟରେ ଶୂନ୍ୟ ମିଶାଇ । ଶୂନ୍ୟ ବାସନାରେ ବଳପ୍ରଦ
 କରେ ଶୂନ୍ୟ ଧୂଳାମୁଳ ଦେଇ । ୪ । ବରୁଣ ଗଳବ ବଳପ୍ରଦ
 ଗଳବ ଗଳସିଦ୍ଧେ ବଳକାତ । ଗୀତରେ ବହୁର ବାନ୍ଧବ ଗଳ
 ଗଳବ ମୋଗ ବୁଦ୍ଧ । ୫ ।

କାଳ—ବେମଧ୍ୟ ।

ବୋହୁ ଶୁଭ ନ ଗ୍ରାଣେ ଗୋ ପାଦ ବରୁଣାୟ ବନ୍ଧା । ବୋ
 ହନ ବୋହୁ ପଦସ୍ଥି ଶୁଭର ଶରେ ପ୍ରଜାପତି ଚାନ୍ଦା । ପଦ ।
 ପେଟୁକନ ବୋହୁ ଶାପକ୍ରମେ ଅଭିମୁଖ ଶୁଭର ପଦକୁ
 ଶୁଭର ପଦକ ଦେବ ଶନ ନାହିଁ କେତେ ଶ୍ରୀବ ପଦକୁ । ୧
 ଶାପ ବଳରେ ଶୁଭର ପଦକେ ନ ବୁଦ୍ଧିର ବୋହୁ ଶାପେ
 ଶାପ ପାଦ ବୋହୁ ଶୁଭ ନ ଶାପେ ଶୁଭର ଶୁଭର ଅଶାପେ । ୨
 ଶାପେ ଶାପେ ଶୁଭର ବୋହୁ ଶାପେ ଶାପେ ଶାପେ । ୩
 ଶୁଭର ଶୁଭ ନ ପାଦେ ଶୁଭର ପଦକ ଶୁଭ । ୪ । ବୋ
 ହେବେ ଶୁଭର ଶାପେ ଶାପେ ଶାପେ ଶାପେ । ୫
 ଶୁଭର ଶାପେ ଶାପେ ଶାପେ ଶାପେ । ୬ । ଶୁଭ ବୋହୁ ବୁ
 ଦ୍ଧ ବୋହୁ ଶାପେ ଶାପେ ଶାପେ ଶାପେ । ୭ । ଶୁଭର ଶାପେ ଶାପେ
 ଶାପେ ଶାପେ ଶାପେ ଶାପେ । ୮ ।

କାଳ—ବେମଧ୍ୟ ।

ଶୁଭର ମୋ ଶୁଭର ଶୁଭ ପଦ ଶାପେ ଶାପେ

ବନ୍ଧନବାନ୍ଧା ।

ନୟନେକ ଦଳକି ଗନ୍ଧାସୁଗନ୍ଧେ ଦାତା ମାଗିଲି ବାମନ ମୁହିଁ ଭୟାନକ
। ହୃଦୟ ଯେ ଭୟପାତ ଘେନି ଦାନ ଦୁଃଖିର ତାହାକୁ ଭଜି
ପାରି । ୧ ।

କାହା ବାନ୍ଧି ଶିଳେ ସେତପୁରୁଷରେ ଗୌରବର୍ଣ୍ଣ ପିତୁ ସ୍ବପ୍ନ
। ଶୁଦ୍ଧ ସମ୍ପତ୍ତି ଚେନି ବଳେ ଗମି ଭୁବନ ବସୁଲ ସଂଗ୍ରହ
ପାଇଁ । ୨ ।

ବହୁତ ପ୍ରାୟ ନୟନେକ ଦଳକି ଦାତା ମାଗିଲି ବାମନ ମୁହିଁ ଭୟାନକ
। ହୃଦୟ ଯେ ଭୟପାତ ଘେନି ଦାନ ଦୁଃଖିର ତାହାକୁ ଭଜି
ପାରି । ୩ ।

ଦାନ ଦାନେ ଏ ଦଳକିଗଣେ ଶୁଦ୍ଧ ଦୁଲ୍ଲଭ ଦୌଳତକୁ
। ଶୁଦ୍ଧ ଦାନେ ଶୁଦ୍ଧ ଦାନେ ଶୁଦ୍ଧ ଦାନେ ଶୁଦ୍ଧ ଦାନେ ଶୁଦ୍ଧ ଦାନେ
ପାରି । ୪ ।

ବନ୍ଧନ ବାମନ ବନ୍ଧନକୁ ଭଜି ଶୁଦ୍ଧ ପଥେ ଶୁଦ୍ଧ ପଥେ
। ଶୁଦ୍ଧ ପଥେ ଶୁଦ୍ଧ ପଥେ ଶୁଦ୍ଧ ପଥେ ଶୁଦ୍ଧ ପଥେ ଶୁଦ୍ଧ ପଥେ
ପାରି । ୫ ।

ବାଳ—ଜେମିନୀ ।

ବନ୍ଧନେ କି ପ୍ରକାର ପାଇ ଯେ । ମନୁଷ୍ୟ ବାନ୍ଧି । ବନ୍ଧନେ
। ବନ୍ଧନେ ବାନ୍ଧି ବାନ୍ଧି ବାନ୍ଧି ବାନ୍ଧି ବାନ୍ଧି ବାନ୍ଧି ବାନ୍ଧି ବାନ୍ଧି ବାନ୍ଧି
ପାରି । ୬ ।

ନିଜିକ ଦଳକି ଅମୃତଲ୍ଲା ଶାଢ଼ୀ ଶୁଭାଶୀଷ ଦଳ କୁର
। ଶୁଭାଶୀଷ ଦଳ ଦାନ ଦାନେ ଶୁଭାଶୀଷ ଦଳ ଦାନ ଦାନେ
ପାରି । ୭ ।

କୁଣ୍ଡଳକୁ ଦଳ ବାନ୍ଧି ବନ୍ଧନେ ଶୁଭାଶୀଷ ଦଳ କୁର
। ଶୁଭାଶୀଷ ଦଳ ଦାନ ଦାନେ ଶୁଭାଶୀଷ ଦଳ ଦାନ ଦାନେ
ପାରି । ୮ ।

ବନ୍ଧନେ ବାନ୍ଧି ମାଳ ମାଳ ଦଳ ଶୁଭାଶୀଷ ଦଳ କୁର
। ଶୁଭାଶୀଷ ଦଳ ଦାନ ଦାନେ ଶୁଭାଶୀଷ ଦଳ ଦାନ ଦାନେ
ପାରି । ୯ ।

ବନ୍ଧନେ ବାନ୍ଧି ମାଳ ମାଳ ଦଳ ଶୁଭାଶୀଷ ଦଳ କୁର
। ଶୁଭାଶୀଷ ଦଳ ଦାନ ଦାନେ ଶୁଭାଶୀଷ ଦଳ ଦାନ ଦାନେ
ପାରି । ୧୦ ।

ପିଣ୍ଡୁରୀ ବାବୁଜୀ ବିଲ ହୋଇ ଗଲା ଗଲେକେ ଡୁକିଲି ଧଳେ
ଲଭେ ବାବୁଜୀ ମାଦଳେ ଧଉଲେ ବେଦେ ବେଦେ ହୁଏହୁଏ । * ।

ବଳବ ବାବୁଜୀ ବର ଶ୍ରେୟଶ୍ଚ ସ୍ତବ୍ୟ ବୁଦ୍ଧାବ ବଳ ବଳ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ

କର ଓ ବ୍ୟୟାଦା ବଡ଼ ବୃଦ୍ଧଙ୍କ ଶରଣରେ ଶୁଣି ପଡ଼ି
ସବୁ ସାଧନା ଯୋଗୁଁ ଏହି ଯେ ଗଲେ କରୁଣା ହୋଇ । ୭

ଭୁବନ ପ୍ରସନ୍ନ ଦେବ—ବିଶେଷକରି ପୃଷ୍ଠା ୧୫

ହେ ଅଶିକ ବୁଦ୍ଧନାଭୁର । ଦୁର୍ଦ୍ଦାୟରେ ଏତେ ଦିନା ଯେ
ବୁଦ୍ଧ । ୩୭ ।

ପୂର୍ବ ଅବସ୍ଥାରେ ଗାଁରୁ ଗୁମାସ୍ତା ଶ୍ରମିକ । ପ୍ରତି । ପୂର୍ବ ଲୋକ
ପାଳିକା ଗୁମାସ୍ତା ଶ୍ରମିକ, ମାଲିକ ଶ୍ରମିକର ଗୋଟିଏ ଆଣ୍ଡ
ପୂର୍ବ ଅବସ୍ଥାରେ ଗୁମାସ୍ତା ଶ୍ରମିକ, ପାଳିକା ଗୁମାସ୍ତା
ପାଳିକା ଶ୍ରମିକ, ଶ୍ରମିକ ଶ୍ରମିକର ଗୋଟିଏ ଆଣ୍ଡ

ମେଢ଼ି ଯେ ଯୋଗନ ଚନ୍ଦ୍ର ଦୁମ୍ଭ ପଦ୍ମର, ଦୟାବେଶେ ଧବଳ
 ଭଲ ଗଦାଧର; ତରୁଣେ ନିର୍ଭୀକ୍ତ ନାୟକର ଗୁଣେ ଧନେ ସୁଦୃଢ଼
 ଶ୍ରୀ ହେଉଛି ଯେ ଦୁମ୍ଭର, କାଳୀନଳ ଅଳଳ ବାହୁ ବଳ ପ୍ରଶଂସା
 କରଣ ନିଦାହନ ବାହୁ କହି ଚିତ୍ରାବ, ଶ୍ରୀମ ଅବତାରେ ସାମାନ୍ତ
 ନିବନ୍ଧ ଲୋକ ବଳାଗୁଣକୁ ଭଲ ପାଏ ଦୁମ୍ଭର, କାନରୁ ମାରି
 ନର ବଳକି ଚନ୍ଦ୍ରର ଲୁପିଲ ଚେ ପୁରାଣଅଥର । ୨ ।

ବେଷ୍ଟି କେଲି ପ୍ରଭୁ ଦୁମ୍ଭ ପଦ୍ମରୁଧର, ଜିନିଷ ବଧ ବଳ ଅଳ
 ଶ୍ରୀମ ସିଂହର, କାର୍ତ୍ତିକାର୍ଯ୍ୟକୁ ନିଜୁ ବଳ ବଧ ଅବର, ଧର ଶ୍ରୀମ
 ବଳ ଏକଦିଂସ ତେ ବାର, ପ୍ରମୁଦ ଅବତାରେ କଳାବଧ ଗୁଣର ମୁଖ
 ଶ୍ରୀମ ଦୁର୍ଗାବତୀ ଶ୍ରୀମେ ପାଦାର ବଳବି ବଧ ବଳି ମେଢ଼ି ଲୋକ
 ଶ୍ରୀମ, ପ୍ରମୁଦ ବଳାଗଣ ମାଲର ବଳବର ବିଶ୍ୱାସୀକୁ ବଳା ବଳ
 ବିଶ୍ୱାସୀର, ମନୋବଳବି ବଳା ବଳର । ୩ ।

ଅଳ୍ପ ଅବତାରେ ଶେଷେ ନନ୍ଦବର, ଶ୍ରୀମଦୁଷ୍ଟ ଶ୍ରୀମେ
 ଅବତାର କବର, ତଃପଦେଶୀ ସାମନ୍ତା କବିବେଦ୍ୟ ଅବର ମନ୍ଦିର
 ଅବତେଲେ ଯୋଗସ୍ତ୍ର ଗୋପର, କବ୍ୟକୁ ଯେ ଗୁପ୍ତର, ଅବତେ
 କବିଶିଳ୍ପ ଶ୍ରୀମେ ଯେ ନାୟକି ପଦୋଦୟର ଗୁପ୍ତ, ଯୋଗବଦ
 କବିଶିଳ୍ପ ମୁଦେ କବିବଳର, ଶ୍ରୀମଦୁଷ୍ଟ ଶ୍ରୀମେ ଅଳ୍ପ ଶ୍ରୀମ ତବର
 କବିଶିଳ୍ପ ଅନ୍ତରେ ବସନ୍ତବଳାରେ, କବିଶିଳ୍ପ ଶ୍ରୀମେ କବିଶିଳ୍ପ

ବେଳ ଶ୍ରୀମ ଅଳ୍ପପ୍ରଭୁ ଦୁମ୍ଭର ବଳ । ଦୁର୍ଗାବତୀ ମାତ୍ର ଶ୍ରୀମ ଜନ
 ଶ୍ରୀମ, ଶ୍ରୀମଦିବ ଶ୍ରୀମକୁ ଦୁର୍ଗାବତୀ ଶ୍ରୀମଦର, ମଧୁସୂଦନ ସାମ
 ଶ୍ରୀମେ ପଦବଳର, ଦୁର୍ଗା ସାମର ଶ୍ରୀମ ଦୁର୍ଗାବତୀ କବର, ଯୋଗବ
 ଶ୍ରୀମା କବି ଶ୍ରୀମ ପାଦ ଶ୍ରୀମଦର, ଅବତାର ଶ୍ରୀମଦର ଶ୍ରୀମା ଶ୍ରୀମ
 ଶ୍ରୀମ ମେଢ଼ି, ଶ୍ରୀମ ମଦୁସୂଦନ ଶ୍ରୀମ ବିଳା ଅବତାର, ଦୁର୍ଗାବତୀ କେଳି
 ଶ୍ରୀମ ମୁଖ ଶ୍ରୀମ ସାମର, କୁଶାରେ ଶ୍ରୀମ ଦୋଷ ଶ୍ରୀମ କର । ୪ ।

ଦ୍ଵିତୀୟଂ ।

ଦେବୀ ।— ଚତୁର୍ଥ ।

ଅହଂକାରେ ନରୁ ଶକ୍ତି ଅମାର ବାସନା । ଅହଂକାର ସେ ଦେବୀ
କେତେକେ ବି ଚାନ୍ଦନା । ଶୀତ ଶ୍ରୀମୁଖ ଅତି ସେବେ । ବାଲ ଚନ୍ଦ୍ର
ସ ଲବେ । ବିକ୍ରୁ ଭୂମି ଦୋଷୀ ସାବେ ଏବଂକାର ଲବିଲେ ନା ।
ବାଲିରେ ବଲି ଗୁଣ୍ଠ, ଚକ ଲବ ଚମରୁର, ଶ୍ରବ ଶ୍ରବ
ଶ୍ରବ, ଏ ଶ୍ରବ ଲବେ ନା ।

—○—

ପୁରୀ ।— ଅଞ୍ଜ ।

ଦେବୀ ଅନନ୍ତର ବଲି ବିକର ବସିବୁ ମନ । ଉତ୍ତରରେ ବିକର
ଲବ୍ଧ ବି ଅନ୍ତରନ । ଅନ୍ତ ପୁରୀ ଅନ୍ତ ପାଦ, ଦେବୀ
ଦେବୀ ବାସ, ପୁରୀ ମୋହମାୟା, ବିକର ଲବ୍ଧ । ନିଳ
ନିଳ ଲବ୍ଧ, ବାସା ଲବ୍ଧ ଲବ୍ଧ, ଲବ୍ଧ ଲବ୍ଧ ଲବ୍ଧ ପାଦ
ପାଦ ବିକର ।

ସଦାଶିବ ।— ପ୍ରଥମ ।

ଦେବୀ ପାଦ ବି ଲବ୍ଧନେ । ବାସ ଦେବୀ ଲବ୍ଧ ମୋହମାୟା
ଲବ୍ଧନେ ପାଦେ । ଦେବୀ ଲବ୍ଧ ନିଷ୍ଠାସ, ଦେବୀ ଲବ୍ଧ
ଦେବୀ, ଲବ୍ଧନେ ନାଲି ବି ବାସା ପାଦ ଲବ୍ଧନେ । ଦେବୀ
ଲବ୍ଧ ନାଲି ବି ବାସା ପିଠାସ୍ତ୍ର ବସେ, ପାଦରେ ଦେବୀ, ଲବ୍ଧନେ
ଲବ୍ଧ ବାସା ଲବ୍ଧ ଲବ୍ଧନେ ନାଲି । ଦେବୀ ଲବ୍ଧ ବାସା ପାଦ
ଲବ୍ଧନେ ପିଠା ଦେବୀ, ପିଠାସ୍ତ୍ର ଲବ୍ଧନେ ଲବ୍ଧ ବାସା ମନେ ।
ଲବ୍ଧନେ ନାଲି ବି ମନ, ବାସା ଲବ୍ଧନେ ନା ଏ ଲବ୍ଧନେ, କି ବିକର
ଲବ୍ଧ, ଦେବୀସ୍ତ୍ର ଲବ୍ଧ-ଲବ୍ଧନେ ।

ବାସାସ୍ତ୍ର ଲବ୍ଧ ।

ବାନିଷି । ଦେଖାନ୍ତୁ ବା ମେରେ ପାଦେ, ମଜା ପାଦେ, ମଜା
ମଜା ହୁଏ ହୁଏ । ବହୁ କଲେବରେ ସେଇ, ଟାଙ୍ଗେ 'ରେରେ
ହୁଏ ବେ ମଜା ଦେଖି । ପ୍ରଦୁର ହୁଏ ଧରେ ଧନ୍ଦ ବେ
ମଜା ନପାଠ କାବ ବସ୍ତ ବସ୍ତ ।

ବିଭାଗ ଅନ୍ତାଂଶ ।

ଦୁର୍ଗି ବାସ ଦେ ଶେମାର କାଲେ ବଲେ ଡେ ଅଞ୍ଚଳ । ମୋ
ପାୟା ନିତ୍ରାବସେ ଦେଖିଛୁ ପ୍ରସନ୍ନ । ନାକାପଣୀ ଏବେ
ଦିଶିରେ ନିଶ୍ଚୟେ ସୁଖେ; ପ୍ରକାଶ ବିଭାରେ ଦେଖିବେତେ ମନ
ଦେଖି କାନ୍ତିରେ ହବ, ଅମାତ୍ୟ ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ, ସମସ୍ତେ ପାଲଟେ
ଧାବ ନ କରେ ବାନ୍ଧବ । ଦୋଷା କୁସୁମ ରାଜନ, ନିଶ୍ଚୟ
ବିଭାରେ, ଦୋଷା ବା ବିଭାରେ ତବ ପ୍ରାକ ପ୍ରୀତିକର । ଅନ
ବିଭାରେ ମାନ ଦୋଷା ରବେ ଅଭିମାନ, ଯେନ ବିଭାରେ ଶ୍ରୀ
ବିଭାରେ ପ୍ରୀତି ପ୍ରମାନ ।

ବିଭାଗ ।—ଏବଂ ।

ଥାଏ ଭିନ୍ନ ଭାବ ମନ ନା କାନ୍ତାଶ୍ରମାବିନୟକରରେ । ପ୍ରଭାବ
ନେ ସେ ଭବ୍ୟବିଭାବ, ବିଭାବପାଦର ପ୍ରଭାବ ପାଦେ, ଯାଦେ
ନେ, ନେ ସବ ପାପମୟର ଭାବ-ବିଭାବେ । ଦିଅମନି କୁଳେଭାବ
ବିଭାବପାଦ ଶ୍ରୀ କାନ୍ତାଶ୍ରମ । କବ-କଲ୍ୟାଣରେ ଭବ୍ୟ କା
ବିଭାବପାଦ ଭବ୍ୟବିଭାବେ । ସେ ଭବ୍ୟେ ଭାବ କଲେନ କାନ୍ତା
ବିଭାବେ ଭବ୍ୟ ପାପମାନ, ଅଭିଳାଷି କହ ପ୍ରୀତି ରବ ପ୍ରା
ବିଭାବ ଅନ କାନ୍ତାଶ୍ରମ । ନିଶ୍ଚୟକର, ନିଶ୍ଚୟକର, ବିଭାବ
ବିଭାବ ହୁଏ । ଦେଖିବୁ ବିଷା ବିବେ ଦେବେ ଅଭେ ଦାସବି
ଭାବ ବିଭାବକର ।

ଏ ଜୀବନ୍ତର ନାଶରେ ଅଶ୍ରା । ସର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭରଣ ଭରଣା ।
 ଯଦେହରେ ଗୌରବ ଭର ମିଛେ, ଭଣ୍ଡାସର ବି ବିଶ୍ୱାସ ଅଛେ ।
 ଶରଣ ଶ୍ରୀମଦେ ନାଲ ପେଟେଛେ, ଭାବଦେବେ କୋଇ ସୁଖେ
 ଶ୍ରୀମା । ଭାବ କରୁ ବାବୁ ପୁର, ତାରି ଦେବର ପଥେର ପଣ୍ଡିତର ।
 ଶ୍ରୀମଦ ଶ୍ରୀମଦ ହୃଦେ ଗର, ଦେ କୋଲେ ବିରଦେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ଶ୍ରୀମଦ ବଳେ ପାରେ, ଦେଖିବ ପଥେ ପାଦେନା ରେ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକାରେ ।
 ଶ୍ରୀମଦ ଭରେ, ନିଶ୍ଚୟକୁଲେ ଭରେ ବାଳା । ଗୋପୀନୀ ସଦାନନ୍ଦେ ।
 ଶ୍ରୀମଦ ବୁଧର ବିଶାଳ, ହରିରେ, ମୁକ୍ତି ନାହିଁ ବୋନ ନାହିଁ ।
 ଶ୍ରୀମଦ ରବେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀମା । ୨ ।

ବିର ।—ଖେମଟ ।

ଅବିରାଜିତ ଭବ ମନ ହରିତର ହରିତ । ଅବିରାଜିତ ହରିତ ହରିତ ।
 ଅବିରାଜିତ ହରିତ ମନ ହରିତର ହରିତ । ଅବିରାଜିତ ହରିତ ହରିତ ।
 ଅବିରାଜିତ ହରିତ ମନ ହରିତର ହରିତ । ଅବିରାଜିତ ହରିତ ହରିତ ।
 ଅବିରାଜିତ ହରିତ ମନ ହରିତର ହରିତ । ଅବିରାଜିତ ହରିତ ହରିତ ।
 ଅବିରାଜିତ ହରିତ ମନ ହରିତର ହରିତ । ଅବିରାଜିତ ହରିତ ହରିତ ।

ଭାବ ।—ଖେମଟ ।

ବୈରାଗ୍ୟେ ଭାବନା ହରିତୋକା ମନ ହରିତ ହରିତ ବଳ ବଳେ ।
 ବୈରାଗ୍ୟେ ହରିତ ବୋଲ ବୋଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେ ହରିତେ ଜାଗରଣେ ।
 ବୈରାଗ୍ୟେ ପୁଣି ହରିତ ନା ବଳେ, ତା ବଳେ ବି ନାମ ପାରି ବୋ ।
 ବୈରାଗ୍ୟେ, ଯାହା ନାମେ ଯାହା ହେଉ, ବୈରାଗ୍ୟେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେ ପୁଣି ।
 ବୈରାଗ୍ୟେ ଭାବନା ବୈରାଗ୍ୟ, ହରିତେ ମାତ୍ରାବେଦ ଯୋଗୀ, ଦେବତା ।
 ବୈରାଗ୍ୟେ ମହାନେ ମହାନେ ଯୋଗୀନେ । ତାହା ବଳେ ଯୋଗୀ ।

ମାଆ ଗୁଣି ମୁହଁରେ ଅନ୍ଧାର, ଡରେ ବଡ଼ ନାମ ସାଜି ଦେ
 ଭଣି ମାରି ଗୁଣିବନେ । ପ୍ରତ୍ନାବିଷୟସ୍ତେ ବେଦନ ବୁଝିବି ତେ

ସ୍ତନ । ଗୋଥର ଉପେ ଭୋଗବିଜ୍ଞ, ଭାବବିମଳ, ସେତିକିବିଦ୍ୟା

1995년 10월 10일

[illegible]

• 524 96410

ପ୍ରତ୍ୟେକର ଏକ ଶୁଦ୍ଧ କଳା ହେ ଗ୍ରାମ, ଅର୍ଥରେ କାଳ
ନେତ୍ର ଶୃଙ୍ଖଳେ ଡୋର ସମାନ । ସେତେ ନ ଗୀତ ନ ବନ୍ଦ
ଆଦାର । ସକଳ ସୃଷ୍ଟିରେ । ସେ ଗ୍ରାମ କାମାନ୍ତା, ଏକ ଦୁର୍ଦ୍ଦି
ବଦଳେ ଘଣ୍ଟା ହେ ଧାନ । ।

ମାଧ୍ୟମେ ମୁକ୍ତି ଲାଭ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ।

କାହାଣୀର ଚରିତ୍ର ଚିତ୍ରଣ ଗ୍ରନ୍ଥ ପାଠକମାନଙ୍କ ଆଗ
ଭାଷାରେ ଲେଖା । ୧ । କାହାଣୀର ବର୍ଣ୍ଣନା ଶିକ୍ଷା ଦେବା
କରିବା ଏବଂ ଅନୁଭବରେ ଆନନ୍ଦ ହେବା । ୨ । କହେ
କହାଣୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖକ ଲେଖକଙ୍କ ମନ ମନ କାହାଣୀ
ଲେଖିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥାନ୍ତି । ୩ ।

କାଳ ଯନ୍ତ୍ର ।

ଉଥେ ଉତ୍ତୁନକନ ଅନ୍ତର ହୁଏଣି । ଉଦେଶି ପଶି ଦରଶନ
ହୁଏ । ପଦ ।

କରକର ଚମର ଚମର ବର ଚେଷ୍ଟି ତୁମର ଦୂର
ବିକାଶକ ହୁଏଣି । ୧ । ମାଥେ ମୋର ମଦରା ବର ବୁଝି
ଯିବା ଲଳ ଲୁହାଣକ ହୁଏଣି । ୨ । ଗାଜେର ଚାଲ ପ୍ରଦ
ପ୍ରତି ଝୁମ ନାରାଦ ବାଦ ବଳାଶ୍ରକ ହୁଏଣି । ୩ । ଯାତା ରା
ବିହସନ କରକ ପଶି, ଉନ ହୁମମଦ ଚମର ଭୁଲୁଣକ ହୁଏଣି । ୪ ।
ଚାଶଲ୍ୟମାଦ କରକ ପୁରତ ପଶିବାଦ ମଦରା ଗାତ୍ରକ ହୁଏଣି ।

କାନ୍ଦା ଗହ୍ୱରା ଧର୍ମ । ମହଦର ଗହ୍ୱର ଗୁମାଦ ବାସ୍ତା ନାଦେ
ପ୍ରସନ୍ନ । ପଦ ।

କର ଲୁଗ କରକ ମଦେର ଉଦାୟା ଦୋ କରେ ପରମେଶ୍ୱର
ଯୋନି ଥାଇ ଗୋପାଲ ଲଳିତ ନ ଗର ଚେଷ୍ଟି ବି ମେରା । ୧ ।
ମାତ କରେ ଏ ଶୁଣି ଶ୍ରୀମାତ୍ ହୁଏନ କରେ ହୁଣି ମେରା । ୨ । ଲୁଗ
କରେ ଏ ହୁଣି ଶ୍ରୀମାତ୍ ନାଦ କରେ ପର ମେରା । ୩ । ଗହ୍ୱରକ
କର ମଦ ଲୁଗାୟୋ ଉଦେଶି କାଦବ ଗୋଡ଼ା ଯାଏ ଜଳବଦେ
କରକାଦିର ଲୁଗା ପ୍ରଦବେଶି ହୋଇ । ୪ । ଶ୍ରୀକରକେ କେତେ
ପରପରେ କେତେକେ କେତେ ବାସ । କହନକାନ୍ଦା ଏହି କେତେକେ
କୋଇ ନ ଧବେ ପାଶ । ୫ । କହେବ କବିର ମୁନ ରାଗ ଯାଅ
କର ହୁଏ କବ୍ୟାସ । ଏ ପଦକୁ ମୋ ଉଦ୍ଘୋଷଣି ପାଇ କର
ପ୍ରାଣ । ୬ ।

ବାବ ହେନା ।

କରକ ସୁ ଅର୍ଥଧନେ ହୋଇ ଯୋଗ ।

କୋଇ ଗୁମାଦା ହେବେ ସୁ ହୁଣିନ । ପଦ ।

ସାଧୁନେ ପାତ୍ରେ ଛତେ ଜମଦଗ୍ଧ ମାୟ । ୧ । ଧନନ ଶିଖର
 ଅଗ୍ନିବେଦେ କୋଷା ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଗୁରୁକୋ ବାପା । ସଦଗୁରୁ ପା
 ଦେବ ବଚାନ୍ତେ ନ ବୁଝିବେ ଜାଣେ ପିଆଣା । ୨ । ପ୍ରସନ୍ନେ
 ନାକ ଦିନୁ ଶୌ ପିନ୍ଧେ ଯମାୟା ପାତ । ଘଟେ ଘଟେ ପୁରୁଷ
 ଭବେ ହୋ ଅନେକ ଧୃଷ୍ଣୁ ଉଦ୍ଭବାର । ୩ । କୋମାରୀ
 ପଟା ଲେଖାୟା କୋପା ଉପେ ନୁହାନ୍ତି । ଅମରୁ ହେତେ କ
 ଲମ୍ବେ ପାତ୍ରେ ଉଦ୍ଭେ ପାଟ ପିଆଣ । ୪ । ଭବେ ଧରଣ
 ମରୁତ ଦେଖା ଦିନା ପରୋକ୍ତେ ପାତ । ଦିନା ଚରବର ଏ
 ପ୍ରସ୍ତାନ ଦେଖେ ଗୁରୁନୁତେ ଗୁରୁଲେଖ ଛାନ୍ତି । କହେବା କ
 ଶୋନ ଗୁରୁ ସାଧୁ ଏପଦ ହେ ଉଦ୍ଭବାର । ଏ ପଦକୁ ମୋ
 ଦକ୍ଷତ୍ବେ ଉଦ୍ଭବେ ପରମ ଛାନ୍ତି । ୫ ।

ରାଗ ପିଲା ।

ଶ୍ରୀଗୁରୁର ମହାରାଜ ବଜରେ । ଶ୍ରୀମ୍ଭ ବଜେବା ଚୋଡ଼
 ନରରେ । ପଦ । ମମଦୁର ଗୋନ ଗୋନ ଗୁରୁନାମେ ବର୍ମା
 ଶୋଦୟା ଗୋ ସମ୍ଭବେ । ୧ । ଦୁଇ ଶ୍ରୀଗୁରୁକୋ ନୃପମରେ ପା
 ଅଗ ଲଗାଏ ଲଗାଇ । ପରିମେ ଅଗ ପାଦାବମେ ମେଣ୍ଡୁବ ଗୋ
 ନାବ ଚରଣେ ଲଗାଇ । ୨ ।

—●—

ଚାଲ ଦୁମୁହି ।

ପଦ: ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁରୁ ପାତ୍ରେ । ଛତାପେ ମନ ଗୁମାଜ ।
 ବାହାଣେ ଦେବା ପଦବା ବଦନ । ବାହାଣେବା ଗୁା ଦେ
 ବନରେ ମାନ୍ଦ୍ର ଦେବେଶୟା ଗୁରୁ ପ୍ରସାଦରେ । ୧ ।
 ପାତ୍ରେ ମମଦେ ଦ୍ଵାରେ ସମରାଜା ବଜାବରେ ହୋ ।
 ଗୁମରେ ଏକଜେ ଲକ୍ଷେବର ମନଦ ପାଇ ପାଦୋ ଦେ । ୨ ।

ସୁଗଣୀ ଉନ୍ନତ ଚିନ୍ତାଶୀଳ ଭାବ ଗୌରବ ।

ବାଣୀଶାଳୀ ବାଦନାଟକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ବେଦନା ସମ୍ପନ୍ନ ।

ତତ୍ତ୍ୱ ଅବଗୁଣ ସ୍ୱର୍ଗ ମାତା ପୂର୍ଣ୍ଣଦ୍ରବ୍ୟ ସମାବେଶ ।

ତରଳାତା ତୃପ୍ତିପ୍ତା,

ସରସତା ବିସ୍ମୟନୀ,

ଅନ୍ୟପକ୍ଷେ ଦେବତା ଶ୍ରେଷ୍ଠତମ ଶାନ୍ତି,

ସର୍ବବିଦ୍ୟା ମହିମା ଦୃଢ଼ତା ଶୃଙ୍ଖଳା ।

ସୁଗଣୀ ବାଣୀଶାଳୀ-ବାଦନାଟକ ।

ସମାଜ ସେବା ଚିନ୍ତାମାତ୍ରା ତତ୍ତ୍ୱ ବିଶ୍ଳେଷା ଶାନ୍ତି,

ଅପାର ମହିମା ତତ୍ତ୍ୱ ଦେବତା ସମାବେଶ ।

ଦୁର୍ଗା ଧର୍ମ ଦୁର୍ଗା ଶିଳ୍ପ,

ଦୁର୍ଗା ବିଶ୍ୱାସ ବାସନା,

ଦୁର୍ଗା ଦେବତା ସମାଜ ଦେବତା ଶାନ୍ତି ।

ଦୁର୍ଗା ଶାନ୍ତି ଦୁର୍ଗା ଶାନ୍ତି,

ଦୁର୍ଗା ଦୁର୍ଗା ଅପାରତା,

ଦେବତା ସୁଦେବତା ଦୁର୍ଗା ଦେବତା ।

ଦୁର୍ଗା ଶାନ୍ତି ଦୁର୍ଗା ଶାନ୍ତି,

ଦୁର୍ଗା ଦୁର୍ଗା ଦୁର୍ଗା ଶାନ୍ତି ।

ସମାଜ ସେବା ଦେବତା ଦେବତା ଅପାରତା ।

ଅମି ଅମି ସୁଦେବତା,

ଦେବତା ଦେବତା ସୁଦେବତା,

ଦେବତା ଦେବତା ଦେବତା ଦେବତା ।

ଭବିଶୀ ବୈରବ-ଭାବ ଅତୀତେ ।
 ଏତ ଚକ୍ରରତା କୃଷ୍ଣ ଦୋଷାୟ ଶିବେନ୍ଦ୍ରରେ,
 ଗୋକୁଳେ ଯେ ପୀତର ମାତନ ରୁଦ୍ଧି କରେ ଦେଶରେ ।
 ଅବଲୁ ଶରୀର ନାଶି,
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାନ୍ତ ରଜକୁମାର,
 ମନସ୍ତେ କର କରେ ରୁଦ୍ଧି ମହାବୀର ପାଇଲରେ ।
 କୁରୁପା କୁରୁକାଶାସ ଡାରେ ବାମେ ଦଶରଥେ,
 ରୁଦ୍ଧିବାରେ ଅଶା ଦେବ,
 ଗୋପିନରେ ଦୁରାଦୟେ,
 ଚକ୍ରରତର କୁନ୍ଦେ ଶିବେ ଯେଥା ଲୁପ୍ତ ଯେହାଲରେ,
 ଧର୍ମ ବଳେ ବନମାଲ ଶ୍ରୀରାମେ ଡାହାଣରେ ।

ଚକ୍ର ହେ ଲାଭା ଚକ୍ର ପାରେ ଦେ ବଞ୍ଚିତେ ।
 ବଳରେ ଶରୀରା ଚକ୍ର ପ୍ରଦେଶରେ ଶାନ୍ତାଳରେ ।
 ରାଜାଲ ରାଜା ବେଶଧରେ,
 ଗୋପନ ଚକ୍ରା ଦେଶେ ଶିରେ,
 ଶ୍ରୀରାମେ ବଳେ ବଳେ ରାଜାଲ ଯେନ ଚକ୍ରେ ଧେନୁ ଚକ୍ରରେ,
 ଚକ୍ର ହେ ଲାଭା ଚକ୍ର ପାରେ ଦେ ବଞ୍ଚିତେ ।
 ବନମାଲ ବଳେ ପରେ,
 ନକ୍ଷତ୍ର ବେଶ ଧରେ,
 ଶ୍ରୀରାମେ ଲାଭେ ଚକ୍ରେ ଶିବେ ଗୋପିନରେ ମନ କୁଳାଦେବ ।
 ଦଶୋଷରେ ବାମେ ଲାଭେ ଶାନ୍ତାଳି କାଶାଳଦେ ।

ଭବିଶୀ ବୈରବ ଭାବ ଅତୀତେ ।
 ବସୁ କର ହେ ବସୁର ବସୁ ।

ଅଳ୍ପମିତ୍ର ପାଞ୍ଚାଳି ହୁଏ,
 ତହିଁ ନାମେ କହି ଶେଷ.
 ଲୋକର ହୃଦ ମହାନ୍ତରୀ ତବ ସୁନାମର ତହିଁ ।
 ତୁମି ଗୁହ୍ୟତ ଉପାଳେ,
 ଶକ୍ତିସୁନେ ଚରାଇଲେ,
 ସୁଜ୍ଞାନରେ ଲାଜ୍ୟ ଓଢେ ବାଲିବାଳେ ବ୍ୟସ୍ତ ତହିଁ ।
 ବିଷାଦ୍ର ବାଲ୍ୟର ଜଳେ,
 ଝିଞ୍ଚିଲେ ଗୁହ୍ୟତେ.
 ବାଲ୍ୟରେ ଲୁହାଣିତେ ତରଳ ଭେଷେ ଶିବୋପହୃତ ।

ଦୋଷାୟେ ଅବୁଲେଇ ଲାଶ୍ମୀକି,
 ଅମାର କୁକୁ କୁକୁ ହେବେ ଏ କର୍ଣ୍ଣବର ।
 ଶୁଦ୍ଧ ବାଦ ଶେଷରେ ଶ୍ରୀମତେ ତୁମି ବିଜା ଦେ ବାଣୀବେ ହ
 ତହିଁ ପାଶେ କହି ହେବେ ଅଳ୍ପେ, ବାଦ ହେବ ପାଳେ,
 ତୁମ୍ଭାଦେ ଚରଣୀ ତୁଳେ, ହାଲୁକତେ ବାଣୀବେ ଅହ ।

କଳରୁପେ ତୁମି ଡେଲ କଲ ତହିଁ
 ତବୁ କାଲ ବନମାଲ କବୁସମଜନରୁଣ ।
 ତବୁ ବଶତରେ ଧର ପ୍ରହରଣ,
 ଅର୍ଦ୍ଧସୂକ୍ଷ୍ମ ରୂପେ କଲ ଅଗ୍ର ବିଚାରଣ ।
 ତବୁ ବା ତୁମ୍ଭେବେ ପାନବ ବଳନ ତହିଁ ହେ ବସିଧାର ।
 ତବୁ ଏଲେବେଣୀ ଗଲେ ଦୋଷେ ମୁଣ୍ଡମାର,
 ତରଳତେ ମତେ ଅଳ୍ପେଣ ଶବ୍ଦରୂପେ ଗଲୁ ।
 ତବୁ ଶୁଭର ଶବ୍ଦର ଦେଖ ମଲେ ବନମାଲ ।
 ତବୁ ଜଣାଧାର ବୁଝୁଛୁ ପ୍ରାକାଶର ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ,
 ତବୁ କଲେ ଶିବରାଜ୍ୟ ପାଶେଣ ଶ୍ରୀମତେ

କାଳକ୍ରମେ ଶୁଣି ତାହା ଗୋପିନୀ (ସଙ୍ଗେ) ରସେ ।
 ଶରଣରେ ଦେହାନ୍ତ ନୁହେଁ କହ,
 ଶରୀର ମଦନ ମୋହର ରୁପକ ।
 ବାମେ ରସେ ରୁପେଶ୍ବର ।

— — —

କୋଥାୟ ହେ ବସନ୍ତବାଣୀ ବସନ୍ତବାଣୀ ମାଧବ ମଧୁସୂଦନ ।
 ପ୍ରଭେର ଜୀବନ କୋଥାୟ, କୋଥାୟ ହେ ମଦନ ମୋହନ,
 ଅନ୍ତରା ପାଶାଳ ହଲ,
 ଭରଣ ସେୟେ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର,
 ଅନ୍ତର ମନ୍ତ୍ରଣା ତବ ମୁଖେ ଗୋପିନୀ ରଞ୍ଜନ ।
 ଅନ୍ତରନାଶ ଶାନ୍ତ ହେ,
 ନନ୍ଦର ବାଧାବଦ୍ଧ ହେ,
 ବସନ୍ତବାଣୀ ଚନ୍ଦ୍ରହସେ ବନ୍ଦନକରଣ ।
 ଧୂବ କୋଥାୟ ଚନ୍ଦ୍ରହସେ,
 କୋଥାୟ ବସନ୍ତ ସେୟେ ହେ,
 ଚନ୍ଦ୍ରହସେ ପ୍ରଭାତରେ ବନ୍ଦନେ ରଞ୍ଜନ ।
 ତାର ବାଦରେ ବାଦରେ ରଞ୍ଜନରେ,
 ଦେଖାଦାନ୍ତ ହେ ଅନ୍ତରାରେ,
 ପଦପଦବୀ ହେ ରଞ୍ଜନବାସନ ।

— ୦ —

ସୁଲ ମନ ଚାହିଁ ଚାହିଁ,
 ହେ ଚନ୍ଦ୍ର ବାଣୀ ।
 ସନ୍ତନ ଶମନ ଶେଷ, ଶରଣେ ଦେହେ,
 ରସେ ପାଦେ ଏବଂ ହମେଷେ
 ରସେ ହେ ତୋର ଗାୟତ୍ରୀ ।

ଶାନ୍ତି ହଜ୍ଜା, ସୋନାସନା,
 ଦୋଷାବୁ ରବେ ବଡ଼ ଛତି ।
 ଘରନ (ମନରେ ଅମାର)
 ଦୋଷା ରବେ ଶାନ୍ତି ଦୋଷା,
 ଶାନ୍ତିର ସୋନା ହାତ ସୋନା,
 ଦୋଷାବୁ ରବେ ଘୃତ ବାଡ଼ି ।
 ତାର ବର (ମନରେ ଅମାର)
 ଛତିର ଶାନ୍ତି ନାହିଁ,
 ମନର ମାଟି, ଛତିର ଶାନ୍ତି
 ଛତି ରାମେର ଶାନ୍ତିରେ ପାତି ।

ରାଜନମ୍ବର—ତାର ଜେମା ।

ଅମର ମନରୁମର ଶାନ୍ତିରେ ଘୃତ ବାଡ଼ି ।

ଦେବ ଛତିର ବସେ ନାମାତେ ।

ଦେବ ଶାନ୍ତି ଦେବାବନ ।

ଦେବ ଶାନ୍ତିର ନାମ ।

ମଧୁ ଶାନ୍ତିର ନାମ ।

ଶାନ୍ତିରେ ନେତୃଶାସନ ଶାନ୍ତି ଦେବ,

ଶାନ୍ତିର ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତିର ନାମ ।

ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତି ମନରେ ମନ ଶାନ୍ତିରେ ।

(ମନରେ ଅମାର)

ଦେବର ଶାନ୍ତିର ନାମ ।

ଅମର ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତିର ନାମ ।

ଦେବ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତି ଦେବେ ।

ଶୁଣି ରବିନା ରବିନେ ଧରେ ବସିଥାଉ ।
 ନିଜଦ୍ଵାରା ବାଦ୍ୟଦ୍ଵାରା ଶୁଣି ଦେ ସବୁଦିନ ନାହିଁ ।
 ଅରି ବୁଝିବାସ ବାଜି ଚଉତି ପାଠକାସ ବୁଝିବେ ଶୁଣିବ ।
 ଯୋଗିଆ ଶାନ୍ତିକ, ଯହିଁ ଚଳେ ସବୁ ଦେଶାନ୍ତର ।
 ଆମି ରବିନା ଦେ ମୋରୁରେ, ଆଉ ରବିନା ମୋ ରୁରେ ।
 ଶୁଣି ସାର ବୁଝି କମରେ, ସେ ହେବେ ସେ ବନଗୁର ।
 ଶୁଣି ତର ପୁଣି ମାନ ବରେ, ଶୁଣି ମାନିବ ହାରେ ବାରେ ।
 ସେ ବା ବାରେ ବସୁ ବରେ, ସଖା ସାର ମୋରୁଦିହାର ।

ଓ ମା ବୁଝି ବୁଝିବା ବାଜିବା,
 ପାଠକ ପାଠକା ଶିରେ ନିବେଶିଲୁଣ ।
 ପାଠକେ ଚଉତି ଚାକି,
 ପାଠି ବୁଝି ବାଦ୍ୟଦ୍ଵାରା,
 ରବିନା ବୁଝି ବୁଝି, ମୁଣି ବୁଝିବୁଣ ।
 ତାହେଲେ ଦୋରେ ବାଜି ବାଜି ଦୋରେ ବାଜି ବାଜି

ଶୁଣିବା ଦେବା—ତାଲ ଅନ୍ତାଠେବା ।
 ତାହେଲେ ଶୁଣି ମୋ ମା ପାଠକ ମୋହନ ।
 ତାହେଲେ ଦୋରେ ବାଜି ମୋହନ ଜନମ ।
 (ଦୁଇ) ବାଜିବାସେ ବାଜି ଦାନକ ଦାନକ,
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ବସେ ଶୁଣି ଅନୁ ବିଦାନ,
 ତାହେଲେ ଚଳେ ଚଳୁ ଶୁଣି, ତାହେଲେ ବାଜିବାସେ ।
 (ଦୁଇ) ଦୁନାବରେ ଶୁଣିବାସେ,
 ଯୋଗେ ବୁଝିବାସେ ଏହେଲେବୁଝି,
 ଶୁଣିବାସେ ଶୁଣି ମା ବାଜି ବାଜି ବାଜି ।

ଏହି ଗୋରୁ ଚଢ଼ିବ ଗୋ ମା ପାତାଣେଇ ମେସେ ।
 ନାହିଁ କେସୁ ନୁହେଁ ଚଢ଼ିବ ଲହାରି ମାଆ କେସେ ।
 ଗୋରୁମାନେ ଅତି ଜଳେ ମୁଣ୍ଡ ମାଲ,
 ଅତି ଅଧିକାରି ପଦକରେ ଲେଲ,
 କେତେ ବେଢ଼ାସ ଡାକ, ଉଲଟିଆ ହେବେ ।
 କୁର୍ବା ଲୁଗା ଧରି ଦଣ୍ଡ ଗ୍ରହଣ,
 ପଦକରେ ଚଳ ଅସୁର ଦଳଣ,
 ଅବଳ ଚୈତ୍ତବେତେ ଦାସ ଦଳ ଶିବ ସୋହାଗିଆ ହେବେ ।

ଅଗ୍ରଭୟା—ଚାଲ ଅଡ଼ାଠେର ।
 ଲୁଗା ଧରି ଏତେ ଦାଣ୍ଡ ହେ ଘିଡ଼ି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବାର ଦେଖି ଲାଲ ଦେଖେ ଗ୍ରାଣ ଅଢ଼ି ।
 ଶରଣେଇ ଘରେ ମେସେ ହେବେ,
 ଦେଖ ଅଛି ଉପାଶ ହେବେ,
 ଏତଦାର ଦେଖରେ ନା ଗିୟେ ଚୈତ୍ତବ ଘଡ଼ି ।
 ଏତେ ବଡ଼ଶଲ ହେବେ ଗୋରୁ,
 ଲୁଗା ଅମାର ଦଳଣ,
 ମାୟେର ଗ୍ରାଣ ଚଳ ବିଚାର ଚୈତ୍ତବ ଅଢ଼ିତେ ନାହିଁ ।

ତ ଚଳ ତ ଚଳ ଓହ୍ଲେ ମଞ୍ଚରେ ଲେସେ ଚଳ ମୋରେ ଚୈତ୍ତବପୁରୁ,
 ଅମାର ବ୍ୟାକୁଳ ହେବେ ଗ୍ରାଣ ନା ଚେରେ ଚେର ଗ୍ରାଣ ବୁମାଟି,
 ଲୁଗା ଅମାର ନୟନ ଡାକ,
 ଗ୍ରହେ ଚାଲି ହାବି,
 ଅଳ୍ପ ଯେନ ପାବର ଡାକ,
 ଲୁଗା ଚଳା ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ଏ ଗ୍ରହେ ଆଡ଼ିତେ ନାହିଁ ।

ରାଗିଣୀ ପିଲା, ବାଉଁଶିଆ—ବାଉଁଶିଆ ।

ବିଷୟର ଦେ ହସ୍ତେ ଲିଖା ଏକେକ୍ଷର ।

କମଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଅଛି ଓ ମା ବେଳେ ବେଳେ କଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ।

କାହାଣୀ କଲ ଅମାର ପିତା ଦୁଇ ଗୋ ଗାୟାଣୀ ମାତା ।

କେତେ କେତେ ଅମାର ଦେଖ, ଅଳ୍ପ ଭାବଦେଶ କଲ ।

କେତେକ ମା ପାଲେ ଦେଖେ, ସଦା ରଖୁ ଗାୟେ ମାତେ ।

କିନ୍ତୁ ଅମାର ବାଉଁଶିଆ ଦେଖେ, ସାଗରେତେ ଧାଉଁ କଲ ।

—୦—

ରାଗ ବୈଷ୍ଣବ ବାଉଁଶିଆ ଏକେକ୍ଷର ବା ବାଉଁଶିଆ ।

କେ ହେ କଲ ବାଉଁଶିଆ, ଅମାର ପ୍ରାଣ ଦେନ କଲେ ଏକେକ୍ଷର ।

କାଲ ଦେଖି କାଲ ନା ଲାଭ ମା ପୁଣେକେ ଦେଖନ ।

କାଲେକ ହେ ଦୋମାର ପିତା ମତା,

କେ ସାଗରେ ଦୁଇ ପୁଣେକେ କଥା ।

ଏକେକ୍ଷର ଅଛି ଦେଖ,

ପ୍ରାଣ ହସ୍ତେ ସଦା ଲୁଚାଇନ ।

ମିଳନ ଓହ୍ଲେ ପଶୁପତି ଅନୁମତି ଦାଉଁ ଯେତେ ଭଲକେ ଦେଖନ ।

୦—

ରାଗିଣୀ ବସାନ୍ତ—ବାଉଁଶିଆ ।

ଏକେକ୍ଷର ବାଉଁଶିଆ ବାଉଁଶିଆ ବାଉଁଶିଆ,

ପିଲେ କଳାବାସ କଲ ନା ଦେ ମନେକେ ।

କେ କଲେକେ ପଶୁ ଦେଖ,

କେ ପୁଣେକେ ବିଶ୍ୱାସକେ,

କେହେ ଦୋମ କଲେକେ,

ମମ ଭଜା ପୁଣେ ପ୍ରାଣେକେ ।

ପୁଣେକେ ଦୁଇ ପ୍ରାଣେ,

ବୁଝେ ବେଢ଼ାଇ ଛୁଇଁବନେ,
 ଚକ ଦେହ ପୁରୁ କହି ।
 ତାଙ୍କ ବର ଶ୍ରୀକାମନା,
 ଅମାୟ ଛେଡ଼େ ଅର ଶେଷ ନା,
 ଅକାଳ ଦୁର୍ଗତି,
 ହେବ ମନ ଦେଖିବୁ ବୁଝି ।

—○—

ଆମାୟ ଦିବାୟ ଦାଣ୍ଡ ଦେ ଶ୍ରୀକାମନା,
 ଅମି ଅର ରକ ନା ଚକ ରବିନେ ।
 ବି ମୁଖ ଅଛେ ଲୋମାୟ ଗଲେ,
 ସତାରେ ଶେଷେଇ ଶିର ପରେ,
 ସୁଦ ଖୁବୁରାୟ ମନ ଦେଖି, କୁଦ ଗୁରାରେ ଅମେ ରବି
 ସୁଆନେରେ ଦାଣ୍ଡ ଦେ ।
 ମନେର ଦୁଃଖେ ଅମ ବାଲ,
 (ଅମ) ନାମ ଧରେଇ ମନାବାଲ,
 ବସନ ଦିବା ଦେବଦାନା ଜାଣେ ଆମାୟ ଶିଠୁବନେ ।
 ଦେଲ ଦିବା ରୁଲ ଦାଣ୍ଡାୟ ଶୁଦେ,
 ନାଚେର ମାୟ ବଦେଷା ପରେ,
 ଅଦ ନାଲ ଦେ ଦତାମାୟ ଗଲେ,
 ବସ୍ତୁ ଦେଖେ କରାଉ ଶୁଦନ, ବଧ ଦେଲ ଦାନବମନେ

—○—

ସୁଗିଣୀ ଆମାୟ— ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟମନ ।

ମିଶ୍ର ଦେଖ ଦାଣ୍ଡ ଦେନ ଆମାୟେ ଶ୍ରୀକାମନା ।
 ଅମି ବଦ ନା ମାୟ ଦେବେ ଦୋମାୟ ନିକଟବୁଝି ।
 ଦୁର୍ଗ ଅମିପୁଣୀ ଦୁଃଖ ଅଲ, ଅଦ ଦିବଦାନ ଦେ,

କୁହେଇ ଛାଣିବି ଯାଇ, ବି ଅଭବ ଅଛି ତାହା
ଅଛାଡ଼ିବି ମହେଶ୍ୱର (ଧରଣରେ ପଡ଼େଅଛି)

ତରଣ ବୁଝି ଦୂରସ୍ଥେ ଧରି

ଯାଇ ପ୍ରତି ପଦକୁ ବୁଝି, ତାହାର ଦୁନି ରଜନଦାଣ୍ଡ,
କୁହେରେ ଭଗବାନ, ତାହା କେବେ ଛାଡ଼ିବି ଦେଲା ଅପ୍ରାପ୍ତ
ଦାୟରେ ବଧା ଦେବେ, କୁହେ ଯାଏ ଶୁଣାକେତେ,
ଜ୍ଞାନ ବୁଝିବେ, ବସନ ଯେଲେ ନାମ ଧରଣେ ଭଗବାନ ।
ବୁଝିବେ ଦୂରସ୍ଥେ ମନେଇ ତାହା,
ଦୁନି ନାମ ଧରଣେ ମହାକାହି, ତାହା ମା ମୁଣ୍ଡମାହି,
(ବାସିରେ) ଦାଣ୍ଡ ତରଣ ବୁଝି ବୁଝା ଦେ ।

—○—

ଏକ ମା ତାହା ବୁଝିବି ନିମନ୍ତ ବାସୀ ଭୋଗାପୁ ତାହାରେ,
ମୋହନା ଶିବେ ଅପ୍ରାପ୍ତେ ବରେ ସରଳ ବୁଝି ବୁଝିବେ ।
ଏକ ସେ ମା ଶରଣ ତାହା,
ଅବ ବୁଝିବି ଭବି ବରଣାଲ,
ଛେତେ ବି ଦେବି ମା ମହାକାହି,
ତବତରେ ଜନନୀ ଯୋ, ଧରଣୀ ମୁଣ୍ଡର ବେତେରେ ।
ଭବିବି ବରଣେ ସରଣ ତାହା,
ତାହାରେରେ ମା ମୁଣ୍ଡର ଯାହି,
ଅବତେ ମନେ ବୁଝିବିବୁଝା,
• ଅମୋଦେ ବରଣେ ମେତେରେ ।

—○—

ମୁଣ୍ଡରେ ମହାବଦେ ଶରଣାପୁ ବୁଝି,
କା ମା ମୁଣ୍ଡର ଏକ ବରେ ଧେୟେ ତାହା ବିବିବଣୀ ।
ଅବବି ବୁଝିବିବୁଝା,
ବୋଧ ବୁଝିବିବୁଝା ମାହି,

ମୁଖେ ବରେ ଶବ୍ଦ ଶବ୍ଦ ଯେନ ଯାଗଇଲ ।
 ଦୁନୟନେ ବଦେ ଖାସ,
 ଦୋରେ ଲଘେ ଶବ୍ଦନଦାତ,
 ଅତରେ ମୁହଁ ଦେଖି ଲମ୍ବାଇ ଶବ୍ଦବଦନଫଳ
 ଏକବସୁର ନାହିଁ ଦେଖି,
 ଦେଖନ ବରେ ହୁଇ ଶୌଖ,
 ଦୁଇେ ବ ହୁଇ ଦୋର ଦୁଶିନା ଲବନ

ଅଳ ମମି ଘରେ, ଶ୍ରୀ ବିଦାହନେ ଗଡ଼େ,
 ଏଲେନ ମା ହିନୟନ ।
 ଦୁହାଲ ପରାଣ ଗିର, ଚଢ଼ିବ ମାଲ ଶୁଦ ବଦନଫଳ ।
 ଶକ୍ତିଗଣେ ଅଳସ୍ତ ୫ ଘେ,
 ଏଲେନ ଅଳସ୍ତା ଦୁମାଲଘେ,
 ଦାଉଁର ଗଢ଼େଣ ନଳେ ଲଘେ,
 ମା ଅଳାଇ ହି ଦୁବନ ମୋହନ ।

ଦୁଶିନା ଲବନ—ଅତାପେନ ।
 ଗିରିରାଜ ଚେ ଦେଖ ଅତୀତେ କାହାର ନଳନ ।
 ଶବ୍ଦରେ ଗିରି ଧର ମହୀଶାସୁର ନାହିଁନା ।
 ଲଘେନ ଶବ୍ଦେ ତର ଲୁଗ ଧରେ,
 ଅଳେ ମଝି ମୁକ୍ତା ଶ୍ରୋତ ବରେ,
 ଲବନ ମୁକ୍ତ ଗିରିରେ, ଲବନ ଲବନ ଦୁବନ ମୋହନ
 ଶବ୍ଦେ କାଉଁର ଲବନ,
 ଲବନ ଲବନ ଶବ୍ଦେ,
 ଦେଖନ ଲବନ ଶୁଦ, ହି ଦୁବନେ ବରେ ଦୁସ୍ତୁକ ।

ଫେ ଇମଣୀ ମିତ୍ରତ୍ବେ,

କିମ୍ବଦନ୍ତ ହସ୍ତ ହରେ,

ଅସ୍ଥାନୀ ବ୍ୟସ୍ତ ଶ୍ରୀକାଳିନ୍ଦୀ ଦୁର୍ଗା ।

ଦୁର୍ଗା ବି ଯୋ: ଶ୍ୟାମ ଶ୍ରୀକାଳିନ୍ଦୀ ମେଘେ,

ଦିବ୍ୟତେ ଲଗ ବଳ ପ୍ରଦାନ କୃତେ ପ୍ରଦେଶେ ।

କାମଦେବେ ଧର ଅସ୍ତି,

ପୁଣେ ଅଟ୍ଟ, ଅଟ୍ଟ, ହାଟ୍ଟ,

କର ମାତ୍ରେ କାଳ ଗୋ ମା ଲାଙ୍ଗୁଳ ମାୟା ମେଘେ ।

ସେଇ ପିନ ଲଜ୍ଜେ କାଳିନ୍ଦୀ, ଚାନ୍ଦିନୀରେ ଅସନ ଶାବନ,

ସେଇ ଶିବ ପଦ୍ମରେ ଅବେଶ ସେ ପ୍ରଦେଶେ ।

କୋମାରେ ମନ କାନ୍ତ ଦେଶେ,

ସଦୈଶ୍ବର ମନେଇ କୃତେ,

କର ଦେଶେ ପଦ୍ମେ ଅବେଶ ଶ୍ରୀକାଳିନ୍ଦୀ କୃତେ ।

ସେଇ କୃତେ ପଦ୍ମ ଦେଶେ,

କାଳେ ମରୁ ହସ୍ତେ ପାଦେ,

ଅବେଶେ ଶିବ ସନ ବଦ୍ୟରେନ, ଦେଶେ ଯୋ ପାଦାବେଶ ମେଘେ

କାଳେ ବଳ ମା କମଳ ପଦ୍ମେ,

କର ସମ୍ପର୍କେ କର,

ଅସ୍ତି ମନେଇ ପୁଣେ ପୁନା କର କର କିମ୍ବଦନ୍ତ ଶ୍ରୀକାଳିନ୍ଦୀ ।

ଅଟ୍ଟ ଦୁର୍ଗାରେ ଶ୍ରୀକାଳିନ୍ଦୀ କୁମାରୀ,

ପ୍ରମାଣେ ଦେଶେ ପୁନା କର ଅବେଶେ ।

ହୃଦୟେ ପ୍ରମାଣେ କୃତେ,

ପୁନା କର ଦେଶେ କୃତେ,

ଅନ ଗୋ ଲାଭିବାର ଲଭ,
 ଅନ ରକ୍ତଚକା କଳାବଳ,
 ଯତନେ ଦୁଇମୁଁ ଅନ ଜାଲେପୁର,
 ଯୁଦ୍ଧରେ ମାୟୁର ରାଜା ଚରଣ ।
 ମା ଅମାରେ ଭୁବନ ମୋହନ,
 ଅସିଂହନ ଡେଇଁ ଶିଳା କାହୁଣୀ,
 ସୁନେ ଲଭେ ସୁଦଳ ସରଜା-
 ଦେଖି ଦେଖି ହୁଏ ନା ଅସତର ।

ବେଞ୍ଚର — ତାଲ ଅତୀତେନା ।
 ଶଙ୍ଖମା ମା ଅମାର ଶଙ୍ଖମ ହୁଏତେ ।
 ସମର ତାହାସେ ଶଙ୍ଖମା ଗୋଷ୍ଠି ଯେନୁ ଚଳିତେ ।
 ପୁଣ୍ୟମାର ଡେଇଁ ଯେଲେ,
 ବଳମାର ପରେ ବଳେ,
 ତାହା ଅତି ଲଭେ ମୋହନରୀ,
 ମଧୁରସରେ କାଳାତେ ।
 ମା ଗୁମାର ଦେମୁର,
 ପଦ୍ୟୁର ଶୀତମୁର,
 ଦାମେ ଲଭେ ଲଭ ବେଞ୍ଚାର,
 କାହାଣୀରେ ପାଞ୍ଚିତେ ଅଳେ ।
 ମାୟୁର ରାଜର ଦେଶ,
 ଦୁଇେ ବୁଢ଼ା ଦେଶେକ ଦେଶ,
 ଧରେ ଚଳିତ ଦେଶ,
 ଗୋଷ୍ଠିର ମନ ଦୁଇେତେ ।
 ପୁଣ୍ୟ ଯେଲେ ହିକସୁର,

ହେଁ ସଂସାରୀଙ୍କ ନୟନ ଗଣି,
 ଦେବତାରେ ଦୃଢ଼ ଅଛି ।
 ଶୁଣିବା ପୂର୍ବେ ତଳେ, ନଦେଇ ବାଧା ମଥାପୁ ବଳେ,
 ଗୋରୁର ନଦରେ ଖେପାଇ ହେଁ ଦେହାବେଶ ।

— ୦ —

ଶ୍ରୀମଦା ଦଶ ଓଷା ବନମାରେ ବୁଝି ଅଧ୍ୟାନ ଏକେଶ୍ଵର ।
 ଶ୍ରୀମଦେ ମନେ ଅମାର ଶ୍ୟାମ ଅନୁ ଶ୍ୟାମା ହେଁଶ୍ଵର ॥
 ତ୍ୟାଗ କରେ ମୋହନ ଶିଖି,
 ଦୃଢ଼େ ଭଲ ବ୍ୟସନରେ ଅଛି,
 ଶୟନ ଦେଖି ଗୋବିନ୍ଦ ଭୁବ ଶ୍ୟାମ ଅମାର ଏକେଶ୍ଵରୀ ହରି ।
 ଲଭିବା ଶକ୍ତି ହରି ପଦେ,
 ସାଜାଇଲ ନାରୀ ରଙ୍ଗେ,
 ଲବୁ ମୁଦର ସଦ ଭବ ଶୁଭ ଚନ୍ଦନେ ନାବା ବଳ ।
 ଶ୍ୟାମ ଅମାର ଧୂପ ଭାବ,
 ଅଳ ଦେବେଶ୍ଵର ଶୁଦ୍ଧ ଭାବ,
 ଶ୍ରୀଚକ୍ରର ତ୍ୟାଗ କରେ ଦେବେଶ୍ଵରୀ ହେଁଶ୍ଵର ।
 ପୂର୍ବରେ ଗୁମାର ବଳେ ବାଲି,
 ଶ୍ୟାମ ଦେବେଶ୍ଵର ଦେଶିକାବାର,
 ହରିମନ ମୋହନ ହେଁ ଅପାରାଧରେ ଭୁଲାଇଲ ।
 ଶାନ୍ତି ହରି ବନମାରୀ,
 ସେ ଶାନ୍ତି ହରି ମୁଣ୍ଡମାରୀ,
 ଦେବତା ଶୋଭିତ ହେଁ ଅପରେ ପୂଜା ପିପିଲ ।
 ପଦ ଦେବେଶ୍ଵର ବାହନେ ଚନ୍ଦେ,
 ଦେବ ଶାମାର ଚନ୍ଦନ ଶୁଭାବେ,
 ଦେଶିକାରେ ଦେବେଶ୍ଵର ବଳେ ପଦ୍ମା ଶୁଭାବ ଦେବେଶ୍ଵର ।

ଅବମାନ ଭାବ ଯେ ମୋ ଧରି ।
 ଦୈବେ ଶିରେମେଲେ ତୋର ସୁନମତି
 ଯେ ନର ଭାବର ଭାବ,
 ସେ ତୋର ଭାବେଲେ ଭାବ,
 ତାରେ ଦେବ ଭାବ ମୋ ସାଥୀ,
 ଏ ଦେବେ ଦିଶୁଛି ଦମୟା ।
 ହୁ ହୁ ଏହି ବାଦ ବାଦ,
 ମାଆର ମନରେ ପାଦେ ଧରି,
 ଏ ମାନ ଦୁଇ ତୋଥାୟ ଶିଖିଲି,
 ମୋଦେଇ ବାଦ ଦେଖି ତା ଭାବ ।
 ଏହା ତୋର ବୁଝିବୁ ମାନ,
 ଶ୍ରୀମଦେ ଦେଇ ଅବମାନ,
 ସେ ସେ ମାନେଇ ଦୁଇର ବାଦେ ମାନ,
 ଯେତେବେଳେ ତାହାମଣି ।
 ଜାଣି ଯେ ନରଦେଇ ସୁନି,
 ତାରେ ବାଦେତେ ଦେଇ ଦେଖି ସୁନି,
 ସେ ସେ ବାଦେତେ ଦେଖିବୁ,
 ତାହା ଜାଣିବା ମୋ ଦେଖିବା ।
 ଅର ଦେବ ଭାବ ମାନ ଦେଇ,
 ଶ୍ରୀମଦେ ମୋ ଯୋଗେଲେ,
 ଯୋଗେଇ ଏକ ଦେଖିବୁ ବାଦେ,
 ଦେଇ, ମୋରେ ସମା ଭାବ ଦାଣ୍ଡ ମାନିବୁ ।

ଶ୍ରୀବେ ସୁଧାଞ୍ଜଳି କୋମଳ ତପାରେ ଦିବ,
 ଏକ ଦୃଷ୍ଟ ଦେବ ଦେଇ ।

ଆସନ୍ତେ ଅସିନ୍ତେ ପ୍ରଭାତ, ସାଧକଙ୍କେ ଆଶ୍ରେ ବସନ୍ତମାସିନେ।

00000000000000000000000000000000

ସୁଦେଶ୍ୟ ସେ ଧନ ରଚନା

ଅନାଦ୍ୟାଦେ ମୋକ୍ଷ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋ ।

ହରିନାମ ବକ୍ତା ହୁଅ ବ୍ୟସ୍ତି ।

ସଦା ଭକ୍ତରେ ମନ ଦାୟେ ଶର୍ମା ।

କୁଳକୁଳ ଅଛୁଳ ବନ୍ଧା

ସ୍ବଧର୍ମର ମନ ଦେଖି

ତାହେ କରନ୍ତୁ ବୃନ୍ଦାବନୀ ।

ଭକ୍ତରେ ଦେଖାଦ କାଳ

ନିଜାବେ ସକଳ କାଳ

ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ମନେରୁ ମସ୍ତି ।

ତୋର ଭକ୍ତ ହରିରେ କାଳ

ହୃଦେ ଯେନ ପାଶୁ କାଳ

ସୁର ପିଠ ଦେବ ଭକ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣ ।

ହରି ଦାମ ମଧ୍ୟାହ୍ନୀ

ପାନ କରି ଯାବେ ଝିଆ

ହରିରେ ଭୁଲ ଗୋବତ ବାଣୀ ।

କାର୍ତ୍ତିକେ ହରି ନାମେଇ ଭିକ୍ଷୁ

ଯାବେଇ ମନ ତୋର ସକଳ ବ୍ୟସ୍ତି ।

ମନ ତୋର ଉପରେ ଯାନା ଦେଖ, ନିଶ୍ଚିତରେ ସଦା ସ୍ବର୍ଗ ।

ତାହେ ଶବ୍ଦେ ଧୃତରେ ଯୋଗ ଲଭନ୍ତୁ

(ତାର ହରି) ହରି ଭକ୍ତବଦ୍ଧ, ଶୁଦ୍ଧରେ ଅନୁଭବ

ପଦମ କରେ, ବ୍ୟସ୍ତି ଶମଳ ତାହାକି ଯତି ।

ହରି ସୁଧାରୁ ଅକାର, ସେଇ ସୁଧା ପାନକର

ହରି ଅନାଦ୍ୟାଦେ ହରି ପାଇ, (ମନେରେ ଅପାର) ବଦନ୍ତ ।

ସୁଗନ୍ଧା ଲୁଗା ଝିଝି—ତାରି ଏବତାରି ।
 ଏକ ବୁଣିଦେଉ,
 ଏକ ଦେଖି ଦେଖି,
 ଦେନ ତୁମି ଅଳ ଏବେଶେ ସେତେଶ ।
 ଦୋନ ଅପୁନି,
 ସାଜାମୁଦେ ଗୋପି,
 ଶ୍ରୀଚାମୁର, ଦେନ ଅଳ ବାଦାମୁର ପରେଇ ।
 ଏକ ଅବିଶୁର ତାରି,
 ଶ୍ରୀଅଳେ ମଜାବୁ ଶ୍ରୀ,
 ଦେବୁ ଫେରେ ଦେନ ଦେ ବହୁ ତମୁରୁ ବସେ ।
 ଶ୍ରୀ ଦୁଶେ ଶ୍ରୀ ମଦସ ବଦନ,
 ନିଲେଇସେ ଦୁର୍ଦ୍ଦି ତମଲ ନୟନ,
 ବାଦର ଶ୍ରୀରୁ ଦେନ ନିଆ ବଦିଆଇ ।
 ଶ୍ରୀବତ୍ତ ବଦେ ଶ୍ରୀବଦାସ,
 ବଦଦେ ଦୁର୍ଦ୍ଦି ବଦେ ବାସ,
 ତଳୁଦେ ବାସ ଦେ ଗୋପିନୀବଦେଇ ।

—୦—

ବାହୁଦେବ ସୁର—ତାରି ଶେମଶା ।
 ଶ୍ରୀନ ଦେ ନିଳିତା ସପ୍ତୀ,
 ଦୁର୍ଦ୍ଦେଇ ତଥା ବଥା ଅଲ ବଳଦ ଶ୍ରୀ,
 ଶ୍ରୀର ଅମାରେ ଠେଲେଇ ଶ୍ରୀ ।
 ସତୀ ବଥା ଶ୍ରୀ ବଲ,
 ପଥେ ପେସେ ବଦ, ବଲ,
 ବଦେ ଦେଇ ଅପନ ଅଲସ ।
 ବଦେ ଏବ ବାସିଦେ ବାସ,

ଅଥ ମିଛାର ଚରଣ ପୂର୍ବେ ।
 ସଖି ହେ ସଦନ କଥା ଜାଣ ଦୁମ୍ଭେ,
 ମାତ୍ରା ବଳବତ୍ ଅମି,
 ବାହାପୁଣି ବନ୍ଧି ଦେ ତାତେ ଅମାୟ ।
 ସାର ବୁଦ୍ଧି ବଳି ଯିବେ,
 ପୁଣି କରେହୁଲି ମୋରେ,
 ଭାବି ଶେଷେ ଅସିବୁ ତରସେ ।
 ଲଥେ ବି ଅମାର ଦୋଷ ଅଛେ,
 ବଳନହୀନ ଭଲ କରେହେ,
 ସଖିଗୋ ଏକନ ଠେକେହୁ ମାନବ କାହେ,
 ବୁଦ୍ଧେ ବୁଦ୍ଧାଈଲ ବାର ବାର,
 ଆଦେ ପାଦେ ଧରିନାମ ସବଦାର,
 ତଥାପି ଶ୍ରମଭର ଦୟା ହରନା ଅମାୟ,
 ବୁଦ୍ଧେ ବୁଦ୍ଧ ଦେହେ ଅବଶେଷେ,
 ପାଞ୍ଚାଈଲି ଯୋଗୀ ଦେସେ,
 ଏକନ ମାନ ଭିକ୍ଷାୟ ଦେରେ ଆତ୍ମହାରେ ବାଣ୍ଟିବୁ,
 ପଦ ପାଇବେ ମାନ ଭିକ୍ଷା,
 ତବେ ସବଲ୍ଲଭ ବିବେକ ଭିକ୍ଷା,
 କହୁଲେ ପ୍ରାଣ ଚଳେବ ଗିଣ୍ଠା ଯମୁନାସ୍ତ୍ର ।

—୦—

ସଖି ତର ମୋ ମାଦା ।
 କାହୁଁର ବୁଦ୍ଧିର ବାଣୀ ନେବ ବାଞ୍ଛେଦ ।
 ସ୍ୟାମେର ମୋତନ ବାଞ୍ଛେଦ, ସଖନ ଜାତେ ଏବ ଦୋ ବିଶୋଭ,
 ତଖନ ମନ ଦେ ଧରିବେ ନାହିଁ ।
 ବୁଦ୍ଧେ ଯେତେ ଦେବର ବନ୍ଧି ଶ୍ରବଣା ।

ପ୍ରାଣ ସଦା ନାଶୁରୁ ହେବ ଶୁଦ୍ଧ ।
ଦେମନେ ସବୁ ସଜି ଏତଦାତନା ।

— ୦ —

ମା ଅମାୟ କଲେଇ ବଡ଼ବୁଝା,
ଏକାକୀ ଭବେ ଏସେ ନା ଜଳମ ମୁଖୀ ।
ଶିଶୁମାରେ ପିତା ଦେଇ,
ସେ ବୁଝ ମା ସମ୍ବେଦନ
ଏତମାସ କଲେ ଫୁଲ, ସେଠି କଲେ ସୋ ଘାଟି ।
ଆଉ କିତ ବୁଝା କହିବଲ,
ସମ ଦେହେରେ ମା ଲହଡ଼ାଇ,
ବାଧା ଅଛେ ପରବାଲ, ଆଉ କୋଳ ଲୁଗାୟ ନାହିଁ ଦେଖି
ଶ୍ରମା ଫଳଦେଇ ଶମନ ଏସେରେ,
କିଏ ସକଲ କଲେ ହେଉଛି,
ଅସୁଧମ ପା ବାଜାସେ ଅଛେ, ଯାବେ କଲେ ମା ବଞ୍ଚିଣ ମୁଖୀ
ପ୍ରାଣେ ଅଛା କିଏ ସହ,
କରାଇ ଶଶୁ ଦେଖାଇ କହ,
ଅବସ୍ଥା ଦାର୍ତ୍ତନୋ ଅଛୁ, ଅନ୍ତମେ ସେନ କର୍ତ୍ତନା ପୀଡ଼ି

— ୧ —

ସିନ୍ଧୁ ମାୟାୟ ବଳ ହୁଏ କେବେ ଅଛି ମନ ।
ସ୍ବକ ବଢ଼ି, ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତି, ସେଇ କଥା କରୁଛନ୍ତି ॥
ଏ ସେ ଗବେଇ ଦାୟିତାର,
ବୁଝି ଅଛନ୍ତି ହେଉଛି ତେମାବ,
ଅବଦୋକ ମୁହେଇଅଣି କଲ ଏସନ ।
ମୁହେଇ ଅଛା ରିଶେ କବ
ବୁଝାତୋମାରୁ ସେ ସବୁକଲ

ଶ୍ରମନ ତୋରେ ବଳବଦ୍ଧ କରି ସଜ
ଦେବେ ଶେଷ ରେ ମାୟାର ବେଡ଼ି,
ତବୁ ସୁଖ ପାଦେ ଉଠେ, ସଦା ଭବଦେ ପାଦେ ଭୁବନରାଣୀ ।

ମନ ନବନା ପଡ଼ିବି ଯଦି ଶୋନ ବନ୍ଧୁ,
କହି ନାମ ସୋନାର ଶିଳି ମୁକୁ ଶ୍ରୀମତୀ ।
ଶ୍ରବେ ପର ରେ ମନ ଶାଶୁରୀ ଶାଶୁ,
କାତେ ହରି ନାମେର ହରିବନ୍ଧା,
କାତେ ପର ହରି ନାମେର ନାମକର ।
ହରି ନାମେର ନାମ ପରମେ ମନ,
ଦେଖଇ ତର ହରେ ଶୋବନ ।
ଶ୍ରବେ ଶ୍ରୀନାଥ ଶ୍ରୀମତୀ ମନେର ସମ୍ଭବ ଯାତେ ପର ।
ପର ହରି ନାମେ ଭାବିଲ ଦୀବ,
ଥାକିବେ ନା ଦୋର ମନେ ବାଦ,
ବାହରେ ଦୋର ଅନୁରୋଧେ ଭୁବନ ।
ହରି ନାମେର ବାଲୁ ବୁଲୁ ପଡ଼ିବି ଯଦି,
ସବୁ ବାଧୁ ବସେ ପାଦପେ ଯଦେ,
ତତ୍ତ୍ୱ ପରମପୁରୁଷ ଶ୍ରୀନାଥରେ ମନ ବାଧୁ ବସେ ନାମକର ।

ସୁଧାମାୟା ହରି ନାମ ଏକବାକ୍ ବଳରେ ମଧୁରସରେ ।
ଶ୍ରବେ ହରିବନ୍ଧା ଦି ଧନ ଅଶେଷ ସଂସାର
ପେଶୁ ହରି ମୁକ୍ତା କୁଳି ବୁଲେବେଳେ ନାମକର,
ଶ୍ରୀ ମନ ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀନାଥ ନାମେ ।
କରେ ଦେ ନାମେର ଲକ୍ଷି ଶ୍ରୀବତ୍ସେ ଶ୍ରୀ ସଦାବନ୍ଧା,
ମହାପଦାଣୀ ସଦା ଶ୍ରୀନାଥ ପଦାବଳରେ ।

